

Giới thiệu Làm Quả Phụ Thật Khó

Truyện Làm Quả Phụ Thật Khó của tác giả Thanh Phong Noãn xoay quanh nhân vật nữ chính đã từng có một đời chồng bị bệnh mà chết và người con cũng bệnh chết.

Vì gia đình mất hết nên nàng bán hết tất cả tài sản trở, từ đó hai bàn tay trắng đánh về nhà mẹ kế, người mẹ kế mới đưa nàng đi làm thiếp để đẻ con cho một phú hộ có vợ nhưng vợ vô sinh.

Sau khi sinh được đứa con cho hần xong thì hần liền kiểm thiếp khác...Nàng còn bị hãm hại đến chết! Trọng sinh lại một lần nữa, về lúc đứa con đầu vừa chết, nàng quyết định không về nhà mẹ đẻ nữa....Một câu chuyện cũ đã thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Nhà chỉ có bốn bức tường

Editor: Linh.

Quê Thanh Thanh mở mắt ra, đã thấy một phòng làm bằng cỏ tranh, bức tường xây bằng đất nỏ tung ra từng đạo khe hở, trên bức tường đối diện có một móc đất đào ra làm cửa sổ, cửa sổ rất nhỏ, ánh sáng cũng vô cùng ít, trong phòng rất tối tăm, nóc nhà làm bằng cỏ tranh lâu rồi không thay lại, khiến trong phòng có một cổ mùi cỏ nồng đậm rất gay mũi.

Quê Thanh Thanh rớt cuộc nghĩ tới, đây là trượng phu đầu tiên của nàng Lý Đồng sau khi bị bệnh dùng hết tiền tích cóp, nàng bán phòng bán đất không có chỗ ở, sinh hoạt ở chỗ này hơn một năm, về sau trượng phu chết tại gian phòng này, ngay sau đó nhi tử chưa đầy ba tuổi bị bệnh đậu mùa, cũng chết ở đây.....

Quê Thanh Thanh đột nhiên nghĩ đến chính nàng, thực ra cũng đã chết, là bị trượng phu thứ hai hạ lệnh đánh chết tại chỗ, làm sao nàng lại đi đến nơi đau lòng này? Đùng rồi, nhất định là linh hồn của nàng vẫn không thể quên, cho nên quay lại nhìn lần cuối cùng. Quê Thanh Thanh nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt chảy xuống...

Chợt trong sân truyền đến một loạt tiếng bước chân "Thanh Thanh, Thanh Thanh có ở nhà không?"

Quê Thanh Thanh mắt thấy cửa "két" một tiếng mở ra, vào nhà là một nông phụ mặt có nếp nhăn, trên người mặc một bộ quần áo làm bằng vải thô, lại được giặt rất sạch sẽ, mơ hồ có thể ngửi thấy một cổ hương vị đậu.

"Thanh Thanh, là ta, thím của ngươi, ngươi có khỏe không? Ta giúp vợ lão Nhị hầm một con gà, mang tới đây cho ngươi một chút, mau dậy ăn, ngươi phải nghỉ ngơi ra, đừng quá thương tâm, người chết không thể sống lại."

"Thím?" Quê Thanh Thanh nhìn khuôn mặt có chút quen thuộc, nhớ tới đây là Lý Đồng thím Tổng thị, vẫn đối xử với nàng rất tốt, mắt thấy thím mở hộp đựng thức ăn ra, một cổ mùi thơm xông vào mũi, Quê Thanh Thanh không khỏi hoảng hốt, tất cả thế nào lại chân thực như vậy? Chẳng lẽ mình không phải linh hồn? Chẳng lẽ mình còn sống? Chẳng lẽ trọng sinh trở lại mười năm trước sao?

Mắt thấy Quê Thanh Thanh ngơ ngác, Tổng thị nói: "Thanh Thanh, đừng tự làm khổ mình, ngươi còn trẻ, lại xinh đẹp như vậy, mới mười tám tuổi, sau này tìm thêm một gia đình trong sạch gả qua, đem những thứ chuyện không vui này làm thành một con ác mộng đi." Bà vừa nói, vừa múc một chén cháo gà đưa cho Quê Thanh Thanh.

Thì ra nàng thật sự trở lại mười năm trước! Chẳng lẽ ông trời biết nàng chết không cam lòng, chết oan uổng sao? Mười năm trước tang chồng, nỗi đau mất con, theo năm tháng đi qua, đến bây giờ nàng cũng đã không còn đau thấu tim, mà mười năm sau nàng chết ở trong tay trượng phu thứ hai, trong lòng nàng chỉ có hận, hận hần tin lời vợ cả, không chịu nghe mình giải thích, hận mình chẳng qua chỉ là thiếp bị bán vào Tổng phủ, chỉ có thể mặc người chém giết.....

Quê Thanh Thanh uống một chén cháo gà, cảm thấy trong người từ từ ấm lên, lại có sức sống, rồi mới lên tiếng: "Thím, cảm ơn ngài đã đến xem ta."

"Xem ngươi đứa nhỏ này, còn cùng thím khách khí làm gì? Trước đây hai người cũng chăm sóc thím không ít."

Nếu nói là chăm sóc, Quê Thanh Thanh thật đúng là không có chăm sóc cái gì, do ánh mắt Tổng thị không tốt, Quê Thanh Thanh thường xuyên giúp bà làm chút thù thừa đơn giản. Tổng thị tổng cộng có ba nhi tử, hai năm trước đây còn chưa có thành thân, không có ai giúp bà, bây giờ cháu gái của bà cũng đã chạy đầy đất, nếu như Quê Thanh Thanh nhớ không nhầm, hôm nay con dâu thứ hai của bà cũng sinh hài tử, đúng, mới vừa rồi bà còn nói giúp con dâu thứ hai hầm cháo gà.

Quê Thanh Thanh hỏi: "Ta nghe nói, Đỗ thị sinh là nam hài phải không?"

Tổng thị cười nói: "Đúng vậy! Hôm nay Lý gia rút cuộc cũng có hậu, thức người hôm nay rất vui mừng."

"Vây chúc mừng thím."

Tổng thị cười cùng nàng hàn huyên mấy câu, thấy tinh thần Quế Thanh Thanh khá hơn nhiều, lại hỏi: "Bây giờ nhà của người cũng không còn giống như trước kia, sau này đã có tính toán gì chưa?"

Quế Thanh Thanh bây giờ ở nhà tranh, là một viện ba gian phòng cũ bị Lý gia bỏ xó mấy năm, đây cũng là nguyên nhân vì sao trong nhà nặng mùi nấm mốc, về phần ruộng nước trong nhà, cũng đều bán đi lấy tiền chữa bệnh cho Lý Đồng, kết quả hiện tại người đi tiền không có, cái gì cũng không có.

Quế Thanh Thanh nói: "Hiện tại việc duy nhất ta có thể làm là thuê nhà, tính thuê ít đồ bán."

Tổng thị nói: "Sao người không suy nghĩ về nhà mẹ đẻ đi? Người bây giờ cả đứa bé bên cạnh cũng đã chết, lại còn trẻ như vậy, có câu là trước cửa quả phụ thì phi nhiều, người còn giữ làm cái gì? Không bằng để cha mẹ người chọn cho người một người trong sạch, công công người là một người hiểu biết, chắc chắn cũng sẽ đồng ý....."

Quế Thanh Thanh tự nhiên hiểu những điều khó xử này, kiếp trước chính là muốn đi tiếp bước nữa, nàng mới trở lại nhà mẹ đẻ, nhưng mà mẹ nàng mất sớm, mọi người đều nói có mẹ kế thì có bố dượng, nàng trở lại nhà mẹ đẻ không lâu sau, mẹ kế cả ngày quăng chậu ném bát, chửi gà mắng chó, khiến gia đình không yên, sau đó cha liền làm chủ đem nàng bán cho Tổng Từ Kiều làm thiếp, nói là thế tử Tổng Từ Kiều không thể sinh con, mà nàng đã sinh nhi tử, chỉ cần đến Tổng gia sinh một nhi tử, liền một bước lên trời.....

Tổng Từ Kiều xuất thân cử nhân, trong nhà ruộng tốt ngàn mẫu, là phú hộ ở huyện Thanh Phô, trong nhà có mấy cửa hàng, làm buôn bán, hắn ở chợ nhìn thấy Quế Thanh Thanh, thấy xinh đẹp, liền cho người đến Quế gia mua nàng, nàng cũng sợ nghèo, lại là quả phụ, có thể gả cho Tổng Từ Kiều làm thiếp, lúc ấy chính nàng cũng nghĩ mình trời cao, nào nghĩ đến chờ đợi nàng chính là số mạng bị đánh chết?

Hiện tại Quế Thanh Thanh cẩn thận nghĩ lại, Tổng Từ Kiều cung chiều tân sủng, vợ cả Thượng thị của hắn nhìn thấy, cũng là do Tổng Từ Kiều quá sủng ái nàng, vì tranh giành sủng ái, nhưng mà nàng đã thất sủng, tại sao lại muốn hại nàng? Nghĩ tới nghĩ lui, nàng rút cuộc nghĩ tới một chuyện, ngày đó con trai của nàng lên kêu nàng một tiếng mẫu thân, bị Thượng thị nghe được.

Đúng vậy, chỉ có nàng chết, nhi tử nàng sinh mới có thể hoàn toàn là của Thượng thị, nhi tử từ nhỏ đã bị Thượng thị ôm đến bên người nuôi dưỡng, hắn sẽ không nghĩ đến hắn gọi một tiếng, phải trả giá bằng tính mạng của mẹ ruột hắn? Quế Thanh Thanh hiện tại rõ ràng, nam tử chạy ra từ trong phòng nàng, cũng có thể là Thượng thị an bài, không có chủ mẫu tham dự, trong nhà làm sao sẽ có một nam nhân xa lạ.

Để cho nàng đau lòng chính là Tổng Từ Kiều, thời điểm mới vào Tổng phủ, lời ngon tiếng ngọt ân ái có thừa, cho dù vài năm sau hắn có niềm vui mới quên người cũ như nàng cũng được, thế nhưng xảy ra chuyện hắn không nghe nàng giải thích, liền sai người làm dục loạn còn đánh chết, ở trong lòng hắn, chẳng lẽ nửa điểm tình ý đối với nàng cũng không có sao? Nàng chính là mẹ ruột của con trai hắn.....

Nhớ tới chuyện cũ, Quế Thanh Thanh tinh thần âm trầm, Tổng thị lại lần nữa an ủi nàng, Quế Thanh Thanh cười khổ nói: "Thím, nhà mẹ đẻ của ta, người cũng không phải không biết, không trở về cũng được."

Tổng thị thở dài "Ngày mai họp chợ rồi, người có muốn đi xem một chút không? Coi như không mua cái gì, cũng đi cho khuấy khóa, vợ Thiết Đan cũng muốn đi, các người có thể đi cùng nhau."

Vợ Thiết Đan là con dâu lớn của Tổng thị- Điền thị, Quế Thanh Thanh gật đầu, "Được, ta đang muốn mua chút đồ thuê."

Quế Thanh Thanh tiễn Tổng thị đi, vội vàng trở về nhà tìm tiền bạc, thời gian quá lâu, nàng cũng quên mất tiền giấu ở chỗ nào, chỉ nhớ ban đầu nàng bán nhà được năm nương lượng, sau đó đã dùng hết rồi, lại bán hai mẫu ruộng nước được ba mươi lượng, sau khi trưởng phu chết mua quan tài cũng hết sạch, đến khi Bảo nhi bị bệnh, trong nhà vài mẫu ruộng cạn cũng bán, được hơn hai mươi lượng còn chưa có dùng hết.

Quế Thanh Thanh tìm nửa ngày, rút cuộc ở trong khe hở trên tường tìm được chút bạc vụn, khoảng chừng 2 lượng, lại ở dưới gầm giường trong một cái bình vỡ, tìm được hơn sáu trăm đồng tiền.

Nhìn một chút lương thực còn lại, chỉ có hơn một đấu gạo lức, còn có chút trấu, trấu cám, những thứ này không chỉ dùng để làm thức ăn cho gia cầm, nếu mất mùa cũng có thể ăn, nhìn thấy những thứ này, trong lòng Quế Thanh Thanh cuối cùng cũng thả lỏng.

Những năm này Quế Thanh Thanh ở Tổng gia, còn học được rất nhiều thứ, thuê nhà là một trong số đó, trước kia nàng đã thích thuê, sau lại đi theo mẹ Tổng phủ học thêm một chút, để chiếm được niềm vui của Tổng Từ Kiều, nàng còn học viết chữ gầy bàn tính, có một lần Thượng thị bị bệnh nặng, Quế Thanh Thanh còn giúp nàng xử lý sinh ý của cửa hàng.

Quế Thanh Thanh lộ ra một chút ngán ngạo, nhớ lại những chuyện đã trải qua, buồn bã căm giận nửa ngày, nhưng mà nghĩ đến cuối cùng cũng có thể tự an bài cuộc sống của chính mình, nàng lại trở lên phấn chấn, có cơ hội làm lại một lần, lần này tuyệt đối không được dẫm lên vết xe đổ.

Quế Thanh Thanh đem nhà từ trong ra ngoài quét dọn một lần, lại đun nước nóng tắm, đổi một bộ quần áo, bận rộn là một liều thuốc tốt, để cho nàng quên đi thương, đến lúc nàng tắm rửa thay quần áo xong đi ra ngoài, mặt trời gần xuống núi, nàng nhìn thấy cỏ dại trong sân cũng nảy mầm, suy nghĩ ngày mai nên mua chút hạt giống rau, sau đó đem đất trong viện cuốc lên, trồng chút rau dưa và trái cây.....

Nấu một bát cháo gạo lức, cùng dưa muối, Quế Thanh Thanh bắt đầu ăn cơm tối, mặc dù mười năm này ở Tổng phủ ăn thức ăn ngon, nhưng mà lúc này ăn cháo gạo lức, Quế Thanh Thanh vẫn thấy yên lòng, rút cuộc không cần sống ở Tổng phủ tràn đầy mưu kế, không cần tính toán người khác, cũng

không cần lo lắng bị người khác tính kế, loại cảm giác này thật tốt.

Quế Thanh Thanh vừa mới ăn nửa chén cháo, liền nghe thấy trong sân truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó cửa phòng "rầm" một tiếng bị đẩy ra, giọng oang oang của Vương thị đã vang lên "Quế Thanh Thanh, ngươi thật không biết xấu hổ, mau đem hai lượng bạc trả lại cho nhà ta!"

Vương thị là Tam tẩu của Lý Đồng, thời điểm Lý Đồng bệnh nặng bán đất, hai mẫu ruộng nước chính là bán cho Tam ca Lý Bách, lúc ấy giá thị trường là mười năm lượng một mẫu, Lý Đồng nhân nghĩa, nói bán cho Tam ca cũng không phải người ngoài, bán mười bốn lượng một mẫu là được, hai mẫu ruộng nước là hai mươi tám lượng, Lý Bách sợ vợ, nhưng mắt thấy Tử đệ bệnh nặng, hắn cũng không muốn chiếm tiện nghi, len lén đưa thêm hai lượng, trả Quế Thanh Thanh là ba mươi lượng bạc.

Chuyện này Quế Thanh Thanh nhớ, mười năm trước, cũng xảy ra một màn này, là Lý Bách uống say nói ra, Vương thị liền chạy tới cửa đòi bạc.

Quế Thanh Thanh đã không còn tức giận như mười năm trước, khi đó cảm thấy tình huynh đệ của Lý gia mỏng, đệ đệ bị bệnh đã chết, hai ca ca cũng không giúp đỡ một chút, sau khi người chết Vương thị lại vì hai lượng bạc tới cửa ồn ào, phải biết, bây giờ ruộng nước, đã lên đến mười sáu lượng bạc một mẫu, đúng ra là Vương thị chiếm được lợi, đòi trước Quế Thanh Thanh không cam lòng, cùng Vương thị cãi nhau một trận, sau đó liền tức giận trở lại nhà mẹ đẻ.

Lần này Quế Thanh Thanh sẽ không làm như vậy, chỉ là hai lượng bạc, năng tin tưởng mình rất nhanh sẽ kiếm được về, Vương thị ở trong mắt nàng, chỉ là người quen thuộc xa lạ thôi, đối với người xa lạ không thể yêu cầu quá cao, Quế Thanh Thanh nhàn nhạt nói: "Tam tẩu mời ngồi, ta sẽ đi lấy đưa cho ngươi."

Vương thị ngây ngẩn cả người, không nghĩ đến Quế Thanh Thanh dễ dàng đưa cho nàng như vậy, đợi đến khi Quế Thanh Thanh mang bạc ra ngoài, Vương thị còn chưa hồi phục lại tinh thần, Quế Thanh Thanh đem bạc nhét vào trong tay Vương thị nói: "Tam tẩu nhìn kỹ một chút, đây là hai lượng bạc, sắc trời không còn sớm, ta cũng không giữ Tam tẩu, ngại đi cẩn thận."

Vương thị vốn là nổi giận đùng đùng tới, suy nghĩ cùng Quế Thanh Thanh cãi nhau một trận, không ngờ lại là một quyền đánh trên đám bông, lúc này có chút xấu hổ.

Quế Thanh Thanh cũng lười nói với nàng, nàng tiễn Vương thị ra khỏi cổng tre, liền muốn tìm một sợi dây đem cửa buộc lại, tránh a miêu a cẩu cũng có thể tùy ý đi vào, rất khiến người ta sợ hãi, đợi đến lúc Quế Thanh Thanh tìm thấy sợi dây đi ra ngoài, chỉ thấy trước cửa lớn có một người đứng đó, lúc này một chút ánh sao cũng không có, Quế Thanh Thanh cũng nhìn không rõ là ai, liền hỏi: "Ai vậy?"

"Là ta, cha chồng của ngươi."

Quế Thanh Thanh nghe thấy là giọng của cha chồng Lý Phúc Mãn, vội hỏi: "Cha, trời tối rồi, sao ngài lại đến đây?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Đại bá

Editor: Linh.

Lý Phúc Mãn tổng cộng có bốn nhi tử, con trai lớn Lý Tùng khi còn bé đã rời khỏi nhà, đến nay không về, con út Lý Đồng đã chết, ông hiện tại ở cùng con trai thứ hai là Lý Du, thời điểm nhân rồi, mỗi ngày ăn cơm tối xong ông đều phải mang theo sọt đựng phân ra cửa tiêu thực, thuận tiện nhặt phân động vật về nhà làm phân bón. Hôm nay trong lúc vô tình nhìn thấy Tam nhi tức Vương thị nổi giận đùng đùng đến tìm Quế Thanh Thanh, ông liền ở lại, lúc này thấy Vương thị đi rồi, Lý Phúc Mãn mới đi ra.

Quế Thanh Thanh nói: "Cha, ngài có chuyện gì vậy? Trời tối rồi, nếu như có chuyện, không bằng ngày mai nói...."

"Ta không sao." Lý Phúc Mãn nói: "Tử nhi tức, hôm nay Tam tẩu ngươi không đúng, trở về ta sẽ bảo nàng đem hai lượng bạc trả lại cho ngươi."

Quế Thanh Thanh vội vàng nói: "Không cần đâu cha, chỉ là hai lượng bạc, cuối cùng cũng sẽ dùng hết."

Lý Phúc Mãn thở dài, mang theo sọt đựng phân cũng không quay đầu lại rồi đi, ở thời điểm Lý Đồng bệnh nặng, Quế Thanh Thanh hết lòng chiều cố, làm tròn bổn phận, hơn nữa từ khi vào cửa Lý gia đối với ông vẫn rất hiếu thuận, Lý Phúc Mãn mặc dù không nói, nhưng trong lòng vẫn có nặng nề.

Quế Thanh Thanh nghe tiếng bước chân của cha chồng càng ngày càng xa, trong lòng có chút nghi ngờ, chuyện gì xảy ra? Kiếp trước, hình như không có một màn này.

Khi mặt trời lặn ra non nửa khuôn mặt, Lý gia thôn khói bếp lượn lờ dâng lên, vợ Thiết Đản xách theo một cái lồng lớn đứng trước cửa gõ kêu: "Tử tẩu,

ngươi còn muốn đi thị trấn không?"

Quế Thanh Thanh vừa dùng tạp dề lau tay, vừa vội vàng ra đón "Đương nhiên muốn đi, sao ngươi đi sớm như vậy?" Nàng vội vàng đem sợi dây buộc cửa tháo ra, để cho Điền thị đi vào, Điền thị đem cái lồng lớn để xuống đất, Quế Thanh Thanh chú ý tới phía trên lồng đây một khối vải bố lớn, bên trong có tiếng gà con kêu chiêm chiếp, liền hỏi: "Ngươi đây là bắt gà con chuẩn bị mang lên thị trấn bán sao?"

"Đúng vậy a, kiếm chút tiền tiêu vặt." Điền thị hỏi: "Tứ tẩu, ngươi không nuôi mấy con gà con sao?"

Quế Thanh Thanh cười cười "Sau này hãy nói, ta một người ăn cơm cũng thành vấn đề, đừng nói nuôi gà." Cho dù nàng muốn nuôi gà, cũng sẽ không mua ở chỗ Điền thị, Điền thị rất lắm mồm, hôm nay nàng mua, nói không chừng cả thôn đều biết, sau đó nói nàng ham chút lợi nhỏ.

Quế Thanh Thanh đổi lại quần áo ra cửa, Điền thị ở một bên oán trách: "Tứ tẩu, ngươi nói lão nhân này, có phải rất thiên vị không, năm trước khi ta sinh Đại Nha, ở cũ mỗi ngày có một quả trứng gà ăn đã là không tệ rồi, hôm nay Nhị đệ muội cũng là ở cũ, bà bà đem gà mẹ giết, không phải chỉ là sinh con trai thôi sao! Ai mà chẳng sinh được....."

Quế Thanh Thanh cười không nói, thanh quan khó quản việc nhà, nàng cũng không dám chen mồm nói bậy. Điền thị lại lắm bầm nửa ngày, thấy Quế Thanh Thanh không nói lời nào, nàng cũng câm miệng, hai người cùng đi ra Lý gia thôn, ở cửa thôn gặp Lý Mãn Đường đang vội vàng đánh xe bò đi chợ, trên xe có mấy phụ nhân ngồi, Mãn Đường tẩu cũng ở trên xe bò, nhìn thấy hai người các nàng, vội kêu các nàng lên xe.

Lý gia thôn cách huyện Thanh Phô cũng bảy tám dặm đường, xe bò đi chậm rãi, đến thị trấn cũng mất nửa canh giờ, dọc theo đường đi mọi người cười cười nói nói, rất nhanh đã đến, nhà ở thị trấn so với Lý gia thôn khí thế hơn nhiều.

Quế Thanh Thanh ở thị trấn gần mười năm, lại chưa khi nào đi dạo phố, cho dù có ra cửa, cũng là ngồi trên xe ngựa, nàng nhìn một loạt nhà ngói, mái đỏ góc cong, trở lại chốn cũ, trong lòng Quế Thanh Thanh cũng thật không rõ là cảm giác gì.

Trên đường phố người đến người đi, hai bên đường đủ loại gian hàng, thức ăn, quần áo và trang sức rực rỡ muôn màu.

Mãn Đường ca nói: "Chúng ta muốn mua hai con heo con, còn phải đổi cái móng trước cho con bò già này, còn muốn mua một chút đồ tạp nham, ước chừng cũng phải mất hai canh giờ, nếu như các ngươi xong việc, có thể đến cửa thành chờ, nếu có việc gấp, cũng có thể tự mình đi về trước."

Mọi người đồng ý, cũng đi làm việc của chính mình, mà Quế Thanh Thanh sờ tiền trong hầu bao, vốn là nàng muốn mua một khối vải tốt để thuê bình phong bán, vật kia mới phổ biến từ kinh thành đến, đoán chừng có thể bán được giá tốt, nhưng mà hai lượng bạc đã bị Vương thị lấy đi, số tiền trong tay nàng, không đủ mua vật liệu, cũng chỉ có thể trước thuê hà bao.

Quế Thanh Thanh muốn tìm cửa hàng tơ lụa, nàng vừa đi vừa nhìn, trong lúc vô tình ngẩng đầu, lại nhìn thấy Tống Từ Kiều, nhất thời sắc mặt trắng bệch, vội vàng xoay người, chợt nhớ tới Tống Từ Kiều bây giờ còn chưa biết mình, nhưng mà cũng không thể để cho hắn nhìn thấy, ngộ nhờ hắn lại đi Quế gia mua mình, chẳng phải là phiền toái sao.

Trùng hợp cửa hàng bên cạnh bán mũ che mặt, nàng lấy một cái đội ở trên đầu, chủ sạp nói: "Hai trăm văn tiền một cái."

Mũ che mặt này là con gái nhà giàu mang, Quế Thanh Thanh một thân quần áo vải thô, mang mũ che mặt có chút không hợp, hơn nữa hai trăm văn tiền một cái, hầu bao của nàng thoáng cái mất đi một phần ba số tiền, Quế Thanh Thanh có chút đau đầu, giờ phút này lại không dám đem mũ che mặt bỏ xuống, nàng vội trả giá nói: "Một trăm hai mươi văn tiền ta mua."

"Không được, sao có thể rẻ như vậy? Ít nhất cũng phải một trăm sáu mươi văn tiền."

Lúc này, Tống Từ Kiều vừa vặn đi tới sau lưng Quế Thanh Thanh, hắn vừa đi vừa cùng một người nói: "Tống Khuyết, chuyện như vậy còn phải chờ một chút, đợi đến khi tên béo kia không kiên trì nổi, chúng ta mới xuống tay, đến lúc đó còn có thể ép giá tiền xuống."

Mất thấy hai người đi qua, Quế Thanh Thanh nhìn xung quanh, hóa ra lúc nàng không để ý đã đi tới phụ cận cửa hàng tơ lụa Thụy Sinh Tường, Thụy Sinh Tường là cửa hàng của Tống gia, ở huyện Thanh Phô là một trong hai cửa hàng tơ lụa lớn nhất, trưởng quý Tống Khuyết là biểu đệ bà con xa của Tống Từ Kiều, thời điểm Quế Thanh Thanh trông nom sinh ý Tống gia, từng quen biết với hắn, là một tên giáo hoạt.

Chủ sạp thấy Quế Thanh Thanh không nói gì cũng không nói mua, hơi tức giận "Ngươi rốt cuộc có mua hay không, không mua không nên đứng ở chỗ này, ảnh hưởng ta buôn bán....."

Quế Thanh Thanh phục hồi lại tinh thần, vội vàng đem mũ che mặt bỏ xuống đặt vào trên gian hàng nói: "Thật xin lỗi, giá tiền đắt." Nàng xoay người đi về phía ngược lại với Tống Từ Kiều, còn nhớ rõ cách Thụy Sinh Tường không xa, cũng có một cửa hàng tơ lụa, gọi là Hằng Thịnh Tường, lão bản Hằng Thịnh Tường chính là Viên Bàn Tử, chẳng lẽ vừa rồi Tống Từ Kiều nói tên béo chính là ông ta? Quế Thanh Thanh vừa đi vừa suy nghĩ khả năng này, nàng nhớ xưởng dệt nhuộm Tống gia, chính là lấy được từ trong tay lão bản Hằng Thịnh Tường, sau lại phát triển đến toàn bộ Đông Nam, giúp Tống gia kiếm được rất nhiều tiền.

Trong cửa hàng tơ lụa Hằng Thịnh Tường có chút vắng vẻ, nhưng mà người làm rất nhiệt tình, Quế Thanh Thanh mua chút vải vụn thích hợp làm hà bao, còn có chút kim chỉ, lại tùy ý hỏi lão bản Viên Hồng Hi của bọn họ, không ngờ Bàn Tử cư nhiên không có ở đây, Quế Thanh Thanh không khỏi có chút thất vọng. Nàng lại đi tới phường thêu xem những mặt hàng thêu đang được lưu hành, mua mấy cuộn tơ, mua thêm chút gia vị, thuận tiện mua một ít hạt giống rau, cho đến khi hơn sáu trăm đồng tiền xài không còn bao nhiêu, lúc này nàng mới đi đến cửa thành.

Đến cửa thành, gặp Lý Mãn Đường đang đánh xe bò tới, mọi người lên xe, Mãn Đường tẩu sốt ruột không chịu nổi liền hỏi Quế Thanh Thanh: "Ngươi

đoán xem vừa rồi chúng ta gặp phải người nào? Ngươi cũng không nghĩ tới."

"Gặp phải người nào?" Quế Thanh Thanh còn đang suy nghĩ mưu kế của Tống Từ Kiều, có chút không tập trung.

Mãn Đường tâu nói: "Gặp phải bác của người Lý Tùng, hắn trở về, đáng lẽ Mãn Đường ca của ngươi muốn cho hắn ngồi xe bò của chúng ta trở về, hắn không chịu, tự mình đi trước."

Quế Thanh Thanh không khỏi ngây ngẩn cả người, tối hôm qua công công cũng không nói hắn sẽ trở về.

Mãn Đường tâu nói tiếp: "Chao ơi! Bộ dáng kia của hắn, thật là dọa chết người, trên mặt có một vết đao, nhìn rất hung dữ, nếu hắn không kêu Mãn Đường ca, ngay cả Mãn Đường ca của ngươi cũng không nhận ra hắn, ta ở một bên bị dọa sợ cũng không dám nhìn hắn....."

Quế Thanh Thanh cười cười, cô đã gặp Lý Tùng rồi, dung mạo cùng Lý Đồng có chút giống, đường cong lại kiên cường hơn, vóc người cũng lớn hơn so với Lý Đồng, vết đao trên mặt, thật ra cũng không có đáng sợ như vậy, nhờ được sau này hắn cũng mở cửa hàng trong thị trấn.

Mãn Đường tâu vẫn nói: "Nghe nói hắn rời nhà đã mười năm, năm nay cũng hai mươi năm tuổi phải không?"

Quế Thanh Thanh gật đầu "Hình như là vậy, trước kia nghe công công nói qua."

Mọi người ở trên xe bò bàn tán sôi nổi về chuyện của Lý Tùng, Mãn Đường tâu cười nói: "Bây giờ công công ngươi cũng nên vui vẻ rồi, đúng rồi, đại bá của ngươi năm đó tại sao rời nhà?"

Quế Thanh Thanh nói: "Chuyện này ngươi hỏi Mãn Đường ca đi? Khi đó ta còn chưa vào cửa Lý gia đâu, sau này người nhà cũng không chịu nói, Mãn Đường ca nhất định rõ ràng, nghe nói khi đó các người là bạn tốt."

Lý Mãn Đường vung roi trong tay kêu ba ba, trong miệng cười nói: "Thật ra thì cũng không có chuyện gì, chính là năm đó một đám người chúng ta lên thị trấn chơi, kết quả gặp được một tên nhà giàu, hắn thấy mặt mày Lý Tùng tốt, liền đi lên sờ soạng, còn nói muốn mua Lý Tùng về làm luyện đồng, Lý Tùng vừa nghe liền phát hỏa, đem hắn đánh một trận, lúc ấy đánh cho tên nhà giàu không còn thở, Lý Tùng nghĩ là hắn đã chết, liền chạy, lần này đi liền mười năm không có quay về."

Quế Thanh Thanh bưng tỉnh đại ngộ, không trách được mỗi lần hỏi tại sao đại bá rời nhà, trọng phu luôn a a ô ô không chịu nói, thì ra cũng là do hắn gây ra.

"Cái tên nhà giàu đó cuối cùng có chết hay không?"

"Đương nhiên không chết, chẳng qua là sợ bóng sợ gió một hồi, mang về nhà liền tỉnh lại."

Trên xe mọi người thỏ thẩn một trận, xe bò rất nhanh đã đến Lý gia thôn, Quế Thanh Thanh xuống xe vừa đến cửa nhà, đã thấy cửa gỗ trong nhà tự nhiên mở ra, trong sân, có một người đang cầm cuốc xới đất, là Trương Phú Quý, hắn vừa nhìn thấy Quế Thanh Thanh trở về, liền hô: "Hoa Quế, Nhị muội đã về."

Quế Thanh Thanh nói: "Thì ra là tỷ tỷ cùng tỷ phu đến, các người đến khi nào? Có mang Chiêu Đệ đến hay không?"

Hoa Quế từ trong nhà ra đón: "Không có mang Chiêu Đệ, chúng ta ngồi một lát còn phải đi về." Nàng quan sát Quế Thanh Thanh từ trên xuống dưới, cười nói: "Nhìn ngươi như vậy, tỷ tỷ an tâm, mau vào nhà chúng ta trò chuyện."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Tỷ phu, ngươi cũng đi vào ngồi đi, đất kia chờ ta rãnh rồi lại xới."

Trương Phú Quý lắc đầu "Hai tỷ muội các người nói chuyện đi, ta xới gần xong rồi."

Hoa Quế lôi kéo Quế Thanh Thanh "Hắn là một đại nam nhân, làm chút việc này không mệt, mau vào nhà ta có việc hỏi ngươi."

Quế Thanh Thanh cùng hoa quế vào phòng, Hoa Quế chỉ vào một tấm vải trắng dưới đất nói: "Đây là vải bố ta dệt, ngươi giữ lại làm áo lót và tiết kiệm đi. Mang thêm cho ngươi mấy quả trứng gà cùng một ít dưa muối...."

"Tỷ, ngươi mang nhiều đồ đến như vậy, bà bà ngươi sẽ không vui."

"Sẽ không, bà bà của ta tuy nói năng chua ngoa nhưng tâm đầu hủ, ta nói muốn đến xem ngươi, là nàng thu xếp cho ta nằm." Hoa Quế cầm tay muội muội cười nói: "Ngươi đoán hôm nay ta gặp phải người nào?"

Hôm nay Hoa Quế chính là người thứ hai bảo nàng đoán hôm nay gặp người nào, Quế Thanh Thanh tâm tư vừa chuyển: "Có phải là gặp đại bá ca nhà ta không?"

Hoa Quế cười nói: "Thì ra ngươi đã biết? Thanh Thanh, đại bá ca nhà ngươi đã thành thân hay chưa? Ngươi vì Lý Đồng để tang một năm, cũng nên tìm người thích hợp gả đi."

Chương 3: Lần đầu gặp mặt

Editor: Linh.

Tiền Hoa Quế đi, Quế Thanh Thanh suy nghĩ Lý Tùng trở về, về tình về lý thì mình cũng phải đi xem một chút, lại cảm thấy đi tay không có chút không tốt, nàng đi một vòng quanh phòng, bây giờ không có cái gì có thể bán được, không còn cách nào, đành phải mang trứng gà ở trong giỏ trúc của tỷ tỷ mới vừa mang đến, đi về phía nhà lớn của Lý gia.

Vừa đi đến cửa Lý gia, chỉ thấy Vương thị đang đưa một vị thầy thuốc ra cửa, Quế Thanh Thanh vội hỏi: "Tam tẩu, là ai bị bệnh?"

Vương thị cười nói: "Là Nhị tẩu, nhìn thấy đại ca sợ quá nên ngất đi." Nói xong, thì len lén che miệng cười.

Quế Thanh Thanh ngạc nhiên: "Không đến mức đó chứ?"

"Làm sao lại không đến? Người không thấy vết đao trên mặt đại ca à ---" Mất thấy cha chồng Lý Phúc Mãn từ trong phòng ra ngoài, Vương thị vội vàng sửa lời nói: "Là Nhị tẩu có bầu, nên bị ngất." Nói xong nhìn về phía Quế Thanh Thanh nháy mắt.

Quế Thanh Thanh vào phòng, hướng Lý Phúc Mãn chào hỏi, nói: "Cha, con nghe người ta nói đại ca trở về, cố ý tới đây nhìn một chút, mấy quả trứng gà này....." Không đợi nàng nói xong, Hồ thị đã từ trong nhà đi ra "Ai u Tứ thẩm, nhanh như vậy đã mang trứng gà đến nhìn ta? Như vậy ta cũng không dám nhận, hay là muốn đến vay tiền? Ta dù có tiền, cũng sẽ không cho người vay."

Lý Phúc Mãn tức giận nói: "Vợ lão Nhị, người đang nói cái gì vậy?"

Hồ thị nói: "Cha, bây giờ ngay cả đứa nhỏ nàng cũng không có, không tính toán trên người Lý gia mới lạ." Cha chồng mặc dù nổi giận, nhưng Hồ thị cũng không sợ, bây giờ, huynh đệ nhà mẹ đẻ của nàng thi đấu Cừ nhân, ai không đối với nàng lau mắt mà nhìn.

Lý Du ở sau lưng nàng nói: "Lời này của người có chút quá đáng."

Hồ thị trợn mắt nhìn hán một cái, Lý Du liền không dám nói nữa, Hồ thị lại nhìn về phía Quế Thanh Thanh nói: "Nói thật với người một câu, cho người vay tiền sợ người không trả được, đồng tiền ném xuống nước còn vang, người vay, sợ là cả một tiếng vang cũng không nghe thấy."

Quế Thanh Thanh liếc nàng một cái, cười nhạt nói: "Nhị tẩu, người nghĩ sai rồi, nếu như ta muốn vay tiền, cũng sẽ không tìm người vay, hôm nay ta đến đây là thăm cha và đại ca." Nàng quay đầu đi, nói với Lý Phúc Mãn: "Cha, ngài đã có tuổi rồi, nên thường xuyên ăn trứng gà bồi bổ, đối với thân thể mới có lợi."

Bây giờ Quế Thanh Thanh là con dâu Lý gia, nếu như phụ thân nàng muốn bán nàng, cũng phải trung cầu ý kiến của cha chồng, cho nên lấy lòng cha chồng vẫn là rất cần thiết, bằng không, nàng tội gì đến đây nghe Hồ thị châm chọc chế giễu, có lẽ kiếp trước là oan gia, từ khi nàng gả vào Lý gia, Hồ thị đã nhìn nàng không vừa mắt, Hoa Quế nói, cũng bởi vì bộ dạng nàng xinh đẹp, chọc người ghen tỵ.

Hồ thị thấy Quế Thanh Thanh không để ý đến nàng, thì trừng mắt "Quế Thanh Thanh người cố ý đến đây làm nhục ta có phải hay không? Mấy quả trứng gà này không phải là nhà ta không có, không cần đến người phải đến lấy lòng, chẳng lẽ thói không thể ăn nên mới cảm đến đây?"

Quế Thanh Thanh cũng tức giận, nếu là kiếp trước, không thể thiếu được phải cùng Hồ thị cãi cọ một phen, nhưng mà bây giờ, tâm tình của nàng đã hoàn toàn thay đổi, bây giờ nàng nhìn Hồ thị, chỉ cảm thấy nàng ta giống như tiểu Sừu nhảy nhót.

Suy nghĩ của Hồ thị, Quế Thanh Thanh cũng đoán được mấy phần. Nhớ ngày Quế Thanh Thanh mới gả đến Lý gia được một tháng, Hồ thị đã cố động muốn ở riêng, dĩ nhiên Quế Thanh Thanh không có ý kiến, thật ra thì coi như nàng có ý kiến, nàng cũng không có tư cách nói chuyện.

Lý gia lúc ấy vẫn còn chút gia sản, sau khi Lý Tùng rời nhà trốn đi được năm - sáu năm, có lẽ là hán hỏi thăm được người bị hán đánh không có chuyện gì, liền thường xuyên viết thư gửi về, còn gửi thêm một chút tiền bạc, Lý Phúc Mãn đem bạc này đi mua đất đai, kết quả thời điểm ở riêng, bởi vì Lý Tùng không ở nhà, năm mẫu ruộng cận hai mẫu ruộng nước chia cho hán trên danh nghĩa, do lão Nhị Lý Du cây hái, tất nhiên thu hoạch được bao nhiêu cũng thuộc về bọn họ, bây giờ Lý Tùng trở về, những ruộng đất này tất nhiên thuộc về Lý Tùng, cả Lý gia mất hứng nhất chính là Hồ thị, bây giờ nàng mượn đề tài này nói chuyện của chính mình, đoán chừng cả bụng oán khí không có nơi phát tiết, lấy Quế Thanh Thanh làm nơi trút giận.....

Lý Phúc Mãn mặc dù tức giận, cũng không dám đắc tội Hồ thị, chỉ có thể thầm than gia môn bất hạnh, âm thịnh dương suy, Hồ thị, Vương thị, hai con dâu cũng chưa có một lần tình thâm, hai đứa con trai cũng đều không có tiền đồ..... Thật may là con trai lớn đã trở về.

Vương thị cũng ở một bên xem náo nhiệt, Quế Thanh Thanh không hi vọng cha chồng sẽ thay nàng giải quyết, càng không dám hi vọng vào Vương thị, nàng ta không ở một bên thêm dầu vào lửa là may lắm rồi.

Quế Thanh Thanh cười nhạt, nói lời giải thích nhưng trong mắt lại có cứng rắn: "Nhị tẩu nói vậy ta nghe không được, trứng gà này thối hay không thối, cũng không phải cho ngài ăn, nửa điểm quan hệ với ngài cũng không có. Huống chi mặc dù Lý gia đã phân nhà, nhưng phụ thân vẫn là cha của Tứ lang, coi như Tứ lang không có ở đây, ta thay hắn đến thăm cha, cũng là chuyện đương nhiên, làm sao đến trong miệng Nhị tẩu, đã biến thành làm nhục Nhị tẩu? Nếu Nhị tẩu kiên trì cho là như vậy, chúng ta có thể đến nhờ Tộc trưởng phân tích đúng sai."

Quế Thanh Thanh nói xong, nghĩ rằng Hồ thị còn có thể càn quấy, không ngờ Hồ thị mặt xám xịt đi vào nhà, ngay cả Vương thị cũng vội vàng đi theo, nàng không khỏi có chút kỳ quái, quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện là Lý Tùng từ bên ngoài trở lại, đi phía sau còn có Lý Bách.

Lý Tùng thân hình cao lớn, bước đi lại lặng yên không có tiếng động, hắn mặc một bộ quần áo vải thô, nhìn qua có mấy phần nghèo túng, vết đao trên mặt chảy dài từ trên trán dọc theo gò má phải, nhìn ra là vết thương mới, vết thương mặc dù đã tốt, nhưng thịt ở nơi đó vẫn còn phồng đỏ, vừa nhìn quả thật có chút dọa người, nhưng mà đối với Quế Thanh Thanh mà nói, mặt mày xấu xí cũng không là gì, tâm địa xấu xí mới khiến cho người ta sợ, tựa như Tông Tử Kiều anh tuấn, nhưng mà Quế Thanh Thanh vừa nhìn thấy hắn, đã không chịu được cả người phát run.

Ánh mắt Lý Tùng lạnh lẽo cao ngạo, sâu trong đáy mắt có chút bất tuân lưu động, bên khóe môi, nụ cười như có như không, khiến toàn thân hắn vây quanh một cỗ hơi thở lạnh như băng, cũng khó trách Hồ thị, Vương thị vừa nhìn thấy hắn đã sợ hãi.

Lý Phúc Mãn thấy Quế Thanh Thanh quan sát Lý Tùng, ông vội giới thiệu: "Tứ nhi tức, đây là đại ca của ngươi."

Quế Thanh Thanh nở nụ cười nhạt, chỉnh đốn trang phục thi lễ: "Đại ca, nghe nói ngài trở về, ta cố ý tới nhìn một chút, sau này đại ca có cái gì cần khâu vá, cứ giao cho ta là được rồi." Nàng biết Lý Tùng, vẫn chưa thành hôn, sau này nhận con trai của lão Tam Lý Bách làm con thừa tự.

Lý Tùng nói: "Được, chỉ sợ làm phiền ngươi."

Quế Thanh Thanh gật đầu, lời nên nói đều đã nói, nàng liền hướng về phía Lý Phúc Mãn và Lý Tùng cáo từ, sự thật là Lý Tùng như có như không nhìn nàng, khiến nàng cảm thấy hơi hoảng, trông mắt hắn đảo qua một tia lạnh như băng, khiến nàng cảm thấy có chút khó chịu.....

Lý Phúc Mãn thấy Quế Thanh Thanh phải đi, vội nhỏ giọng nói: "Tứ nhi tức, ngươi vào nhà, hai lượng bạc này, cha phải trả về cho ngươi."

Quế Thanh Thanh ở Tổng gia nhiều năm, đã sớm học được cách quan sát lời nói qua nét mặt, huống chi nàng cũng hiểu tính tình của Vương thị, bạc đến tay, có thể ra khỏi mới là lạ! Đoán chừng bạc này là của cha chồng bỏ ra, Quế Thanh Thanh cũng không nói thẳng, chỉ cười nói: "Cha, đa tạ ngài, đã trả, cha liền giữ lại tiêu đi, coi như con dâu hiếu kính ngài."

Lý Phúc Mãn há miệng, mắt thấy Quế Thanh Thanh ra khỏi phòng, ông cuối cùng cũng không dám gọi, nếu để hai con dâu trong nhà biết, còn không biết sẽ làm âm ỉ đến thế nào? Ông chỉ là hướng trong phòng than thở "Đại Lang à, lấy vợ phải lấy vợ hiền, sau này ngươi đón dâu, nếu có thể tìm được người như Tứ nhi tức, cha chính là chết, cũng nhắm mắt." Ông vừa nói, còn trợn mắt nhìn con thứ ba một cái, Lý Bách bị dọa sợ đến rớt cổ lại, xoay người hướng phía nhà Lý Du đi.

Lý Phúc Mãn nói xong, chợt nhớ tới một chuyện, ông liền dừng bước, trên mặt mang theo một tia hưng phấn, kéo cánh tay của con lớn nhất, đem hắn kéo vào trong phòng mình nói: "Đại Lang, không bằng ngươi cưới Tứ nhi tức đi!"

Lý Tùng không nghĩ tới phụ thân lại nói chuyện này, hôm nay hắn mới vào nhà, bây giờ nói chuyện này có phải quá sớm hay không? Nhưng mà hắn vừa nhớ đến hai trông mắt như nước mùa thu của Quế Thanh Thanh, gọn sóng lẫn lẫn, nhẹ nhàng mỉm cười, cũng có chút tâm động, huống chi Quế Thanh Thanh hình như cũng không sợ hắn, đáy mắt càng không có nửa điểm chán ghét, ánh mắt hắn không khỏi thoáng qua một tia âm: "Cha, cũng không thể chỉ có một bên tình nguyện, không biết người ta có nguyện ý hay không?"

Lý Phúc Mãn biết đây là con trai không có ý kiến, trong lòng ông cao hứng: "Xem ngươi nói gì này, nàng ấy là con dâu chúng ta dùng sinh lễ cưới về, chính là người Lý gia, bây giờ Tứ lang đã mất, nàng có cái gì mà không nguyện ý? Cha đi tìm Nhị thẩm của ngươi, để cho nàng ra mặt giúp ngươi đi."

Lý Phúc Mãn mạnh mẽ vang dội, xoay người muốn đi, Lý Tùng kéo ông lại "Cha, chuyện này còn phải bàn bạc kỹ hơn."

"Cái gì mà bàn bạc kỹ hơn? Ngươi nghĩ như thế nào?"

Lý Tùng nói: "Cha, hôm nay vợ lão Nhị nhìn thấy ta liền ngắt, ngươi cũng thấy đấy, bất kể là ngắt thật hay giả vờ, sau này sống cùng một mái hiên, cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, sợ là bất tiện, nếu nhà chúng ta đã phân nhà, ta muốn ở chỗ khác, ta là con trai lớn, cha người sống cùng ta đi."

Lý Phúc Mãn cau mày "Ra ngoài? Sống ở đâu?"

"Đi đến nhà cũ của chúng ta a."

"Như vậy sao được? Vợ lão Tứ cũng ở đó, cũng không thể đuổi nàng đi...."

"Cha, làm sao phải đuổi nàng ấy đi, ta nhớ ở đó có ba gian phòng, chúng ta hai người ở một gian, ở giữa là sân phơi đồ, một mình nàng ở một gian, đây không phải là vừa đúng sao! Chúng ta ở chỗ đó, cũng không có tên háo sắc nào dám có ý với nàng."

Lý Phúc Mãn vẫn có chút do dự "Không tốt lắm đâu, hai người chúng ta qua đó ở..... Nàng là một quả phụ..... Hay là trước tiên đem danh phận định ra có vẻ tốt hơn."

"Cha, dù sao cũng phải dò xét một chút thái độ của nàng, nếu chúng ta tùy tiện đi cầu hôn, vạn nhất nàng không muốn, sau này mọi người gặp mặt cũng

xấu hổ. Con trai cũng không muốn làm người khác khó chịu."

Lý Phúc Mẫn suy nghĩ một chút cảm thấy cũng đúng "Nhưng mà phòng ở kia đã quá cũ nát, bên ngoài có mưa to, trong nhà sẽ có mưa nhỏ, dù sao cũng phải sửa sang lại một chút."

"Cha, đổi lại một nóc nhà mới là được rồi, chuyện như vậy cứ giao cho ta, tìm thêm mấy người, chưa đến một ngày là có thể làm xong. Ngày mai xem trước một chút thái độ của nàng, nếu như không được, coi như ta giúp nàng sửa một cái nóc nhà, cũng là chuyện nên làm; nếu mà được, ta liền nhờ Nhị thẩm đi cầu hôn..... Thật ta thì ta đã nghĩ xong, chờ cày bừa xong vụ xuân, mua được đất, con trai sẽ xây một cái nhà ngói, bảo đảm để cha được sống thoải mái."

Quế Thanh Thanh cũng không biết hai cha con Lý gia đang tính toán nàng, nàng về đến nhà liền bắt đầu thuê hà bao, đến phiên chợ lần sau sẽ mang đi bán, con dâu Nhị thẩm sinh con trai, nàng còn chưa có đi đưa lễ, mặc dù người ta không quan tâm chút đồ của nàng đưa, cuối cùng thì đó cũng là tâm ý của nàng.....

Bận đến khi trời tối, không thể thuê được nữa, Quế Thanh Thanh mới bắt đầu làm cơm tối, vì tiết kiệm một chút dầu thấp, nàng cũng vẫn không có đốt đèn, nhưng mà muốn ăn cơm, nàng cũng phải đi đốt đèn lên, hóa ra hết dầu thấp rồi.

Quế Thanh Thanh than thở, không có cách nào, đành phải ăn cơm trong bóng tối, sau khi ăn xong muốn đi tìm sợi dây buộc cổng tre lại, liền nghe thấy có người hỏi: "Trong nhà có người sao?"

Quế Thanh Thanh nghe ra là giọng nói của Lý Tùng, sợ hết hồn, tối lửa tắt đèn, hấn đến đây làm cái gì? Không phải là..... Hấn sẽ không phải người như vậy đi?

Quế Thanh Thanh có chút sợ, cũng may Lý Tùng không có ý muốn vào nhà, nàng cầm sợi dây ra cửa, Lý Tùng hỏi: "Đệ muội, sao ngươi không đốt đèn?"

"Trong nhà không còn dầu thấp. Đại ca ngươi đến có chuyện gì vậy?"

Lý Tùng cười nói: "Chiều hôm nay ta đi cắt cỏ tranh, mới vừa rồi lại đi tìm mấy người, hẹn ngày mai đến đây đổi nóc nhà, thừa dịp mấy ngày nay là ngày đẹp trời, dọn dẹp tốt phòng ốc rồi đến ở, cố ý tới nói cho ngươi biết tiếng, nếu không có dầu thấp, ngươi trước đừng có dọn dẹp, buổi sáng ngày mai ta đến giúp ngươi."

"A?" Quế Thanh Thanh có chút không biết phải làm sao, đang tốt, làm sao lại vội tới nơi rách nát này đổi nóc nhà?

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Quyết định rồi

Editor: Linh.

Lý Tùng nói xong rồi đi, chỉ để lại Quế Thanh Thanh đứng ở trước cổng tre ngẩn ra, cuối cùng chỉ đành thở dài, cầm dây buộc cổng tre lại rồi vào nhà ngủ.

Một đêm ngủ không ngon, trời mới vừa tờ mờ sáng Quế Thanh Thanh đã thức dậy, vừa thổi lửa nấu cơm vừa thu dọn đồ đạc, nàng đem gạo bỏ vào trong nồi, vừa đem quần áo đóng gói, thì nghe thấy bên ngoài cổng tre Tống thị gọi nàng: "Thanh Thanh, mở cổng cho Nhị thẩm."

Quế Thanh Thanh đi ra ngoài đón cười nói: "Nhị thẩm, bây giờ cũng không phải ngày mùa, sao ngài lại dậy sớm vậy?"

Tống thị cười nói: "Tối hôm qua cả đêm Nhị thẩm không ngủ được, chính là muốn hỏi ngươi một chuyện, không hỏi xong, Nhị thẩm không có tâm tư đi làm việc khác."

Quế Thanh Thanh không nhịn được cười, Tống thị vẫn là người nóng tính: "Nhị thẩm muốn hỏi chuyện gì?" Nàng đem Tống thị đón vào nhà, Tống thị nhìn thấy nàng đang dọn dẹp cái bọc, ngược lại lấy làm kinh hãi "Không phải ngươi nói không trở về nhà mẹ đẻ sao? Làm sao lại thu dọn đồ đạc?"

"Không phải là ta về nhà mẹ, ngày hôm qua đại bá ca đến nói với ta, hôm nay muốn đổi nóc nhà cho phòng cỏ tranh này, cho nên ta đang dọn dẹp. Muốn đem đồ di chuyển đến trong sân." Quế Thanh Thanh không dừng tay, vừa nhanh nhẹn sửa lại quần áo, vừa hỏi: "Nhị thẩm muốn hỏi chuyện gì?"

Tống thị mặt mày hớn hở "Thanh Thanh a, hôm qua ngươi nhìn thấy đại bá ca? Ngươi thấy hấn như thế nào?"

"A?" Quế Thanh Thanh cũng không phải cô nương không hiểu chuyện đời, vừa nghe lời này trong lòng đã hiểu mấy phần, bất giác có chút xấu hổ, thế

nào mà Nhị thăm cùng tỷ tỷ lại nghĩ giống nhau như vậy?

Tổng thị cũng không chờ Quế Thanh Thanh trả lời, nói tiếp: "Tối hôm qua Nhị thăm nằm ở trên giường không ngủ được liền suy nghĩ, Thanh Thanh a, người nói người còn trẻ đã thủ tiết, cũng không thể thủ cả đời, điều kiện này như người, ngay cả đồ cưới cũng không có, nếu như tìm người chưa thành hôn, cũng không phải là không thể nào, nhưng mà điều kiện trong nhà khẳng định không tốt, sống qua ngày như vậy Thanh Thanh sẽ khổ, ta cũng không thể gả, nữa là người tìm quả phụ, như vậy khó tránh khỏi phải vào cửa làm mẹ kế, coi như gia cảnh tốt, mẹ kế cũng không phải dễ làm...."

Quế Thanh Thanh nghe Tổng thị nói xong, vô tình đã ngừng việc trong tay, nói: "Nhị thăm lo chính là...."

Tổng thị cười nói: "Đó là đương nhiên, Nhị thăm thay người nghĩ đến muốn gả, thì gả cho bác người là tốt nhất! Đại lang là người mà Nhị thăm nhìn từ nhỏ đến lớn, là người trọng nghĩa, mẹ hắn chết sớm, hắn từ nhỏ đã hiểu chuyện, nếu không phải xảy ra chuyện kia..... Thời điểm hắn rời nhà cũng mười năm tuổi, mọi người nói từ nhỏ chăm sóc tới lớn, ba tuổi nhìn lão, tuy nói những năm này không có tin tức, Nhị thăm cảm thấy hắn vẫn sẽ là đứa bé ngoan. Ngày hôm qua hắn đi thăm hai lão nhân chúng ta rồi, mặc dù có chút nghèo túng, nhưng mà mấy năm trước hắn vẫn gửi không ít bạc về nhà, nói không chừng trên đường có ý ăn mặc nghèo túng, để dễ dàng đi lại."

"Thật ra thì coi như mấy năm này hắn không kiếm được tiền, trong nhà này hắn vẫn còn một phần gia nghiệp nha, ruộng nước, ruộng cạn đều có, chỉ cần chịu bỏ công sức làm mấy năm, cái gì nên có đều sẽ có. Nhị thăm là toàn tâm toàn ý vì người suy nghĩ, Thanh Thanh ý của người thế nào? Nếu cảm thấy được, Nhị thăm liền làm mối cho người, nếu như không đồng ý, coi như Nhị thăm chưa nói gì."

"Ta..... Bảo Nhi mới qua đời, ta nghĩ tới chuyện này, trong lòng sẽ sa sút....." Quế Thanh Thanh cảm thấy thái dương giật giật, tâm tình của nàng có chút chưa trở lại bình thường.

Tổng thị an ủi: "Người nha, phải nghĩ thoáng ra..... Và lại coi như chuyện này thành, cũng không phải sẽ lập tức thành thân."

Quế Thanh Thanh trong lúc nhất thời không biết trả lời như thế nào cho phải, nàng rất sợ phụ thân lại mang nàng đem bán, nếu không ý nàng, cũng không vội thành thân lần nữa.

Tổng thị chỉ coi như nàng e lệ, liền cười nói: "Thanh Thanh, nếu như người không nói gì, Nhị thăm coi như người đồng ý, lập tức thay người đi hỏi thăm Đại lang một chút."

Tổng thị muốn xoay người đi ra ngoài, Quế Thanh Thanh hô một tiếng "Nhị thăm!"

Hai người đồng thời nhìn thấy Lý Tùng đứng ở cửa, hắn đã đồng ý đến sớm giúp Quế Thanh Thanh khuôn đồ, vừa đúng lúc nghe được Nhị thăm nói chuyện, Lý Tùng cũng muốn biết Quế Thanh Thanh nghĩ như thế nào, vì vậy cũng không tránh ra chỗ khác.

Tổng thị cười nói: "Ai u Đại lang, ta cùng Thanh Thanh đang nói về người đó, đúng lúc người đã đến rồi."

Quế Thanh Thanh đỏ mặt, khẽ nâng đầu thoáng nhìn lên, cái nhìn này lại đập vào trong lòng mắt đen giống như đầm sâu, ánh mắt kia mang theo nóng bỏng, khiến cả người nàng không được tự nhiên, không khỏi nghĩ thầm người này tại sao lại nhìn người khác như vậy.....

Quế Thanh Thanh cúi đầu xuống giả vờ bận rộn, cảm giác trên mặt mình nóng lên, không ngờ trẻ lại mười tuổi, da mặt tự nhiên biến thành mông ròi, nàng cuống quýt trở lại trong phòng, còn cảm giác được dường như ánh mắt của Lý Tùng vẫn đuổi theo nàng, Quế Thanh Thanh ổn định lại tinh thần, lỡ tai chú ý nghe động tĩnh trong nhà chính, nàng nghe thấy Lý Tùng nói: "Nhị thăm, các người nói ta cũng nghe thấy, không cần làm phiền ngài đi một chuyến nữa, chuyện này ta không có ý kiến....."

Ngày hôm qua lần đầu tiên Lý Tùng nhìn thấy Quế Thanh Thanh, hắn không quên được, cặp mắt trong suốt kia vẫn in vào trong đầu hắn, tối hôm qua trở mình trần trọc không ngủ được, trong lòng hắn tựa hồ đã quyết định, đời này chính là nàng! Cho dù nàng không muốn, cũng nhất định phải tranh thủ một lần. Cũng không trách hắn vì sao lại như thế, gia đình giàu có cơ bản đều là mù cưới diếc gả, chỉ có nhà nghèo khó không có nhiều quy củ như vậy, bình thường chỉ len lén nhìn nhau, cũng đã lưu lại ấn tượng, lại vô cùng quan trọng, nếu như vén khăn voan lên, cho dù là rất xấu, cũng phải sống với nhau cả đời.

Tổng thị sành sỏi, từ trong ánh mắt của Lý Tùng đã sớm nhìn thấu tâm tư của hắn, bây giờ nghe chính miệng hắn thừa nhận, không khỏi cười nói: "Đứa bé ngoan, Nhị thăm cũng biết người là người thẳng thắn, vậy chuyện này cứ như vậy mà đính xuống! Người còn ngây ngốc làm gì, mau vào giúp đỡ Thanh Thanh khuôn đồ."

"Được." Lý Tùng đáp ứng, hắn vừa vào nhà, ánh mắt giống như vô ý quét về phía Quế Thanh Thanh, Quế Thanh Thanh chỉ cảm thấy nhịp tim tăng nhanh, chân tay có chút luống cuống.

Tổng thị cười nói: "Hai người các người bận, ta cũng không ở đây làm rối thêm, Nhị thăm còn phải trở về nấu cơm."

Quế Thanh Thanh vội vàng nói: "Nhị thăm ta tiễn người." Nàng cuống quýt cùng Tổng thị đi ra khỏi phòng, Tổng thị vừa đi vừa cười nói: "Thanh Thanh, chờ Nhị thăm ăn sáng xong, phải đi đến chỗ công công người nói chuyện, đều đã trưởng thành, thành thân sớm một chút mới hợp lý, người nói xem có đúng không?"

Cho tới bây giờ, cũng không có ai giúp Quế Thanh Thanh làm chủ, nàng đành phải để xuống e lệ, nói với Tổng thị: "Nhị thăm, chuyện này trước tiên có thể định xuống, chuyện thành thân còn phải chậm một chút.... Sắp tới phải làm vụ mùa, rất bận bịu."

Tổng thị cười nói: "Chuyện này là do công công người làm chủ."

"....."

Quế Thanh Thanh tiễn Tống thị đi, chậm rì rì quay về, trong phòng vại gạo, vại nước, bình dưa muối, cái tủ lớn, tất cả đều bị Lý Tùng chuyển đến trong sân, giờ phút này hắn đang cho thêm củi vào trong bếp, lúc này Quế Thanh Thanh mới nhớ tới còn đang nấu cháo, sẽ không bị cháy đi? nàng vừa muốn lật vung lên nhìn, Lý Tùng nói: "Mới vừa rồi ta đã nhìn rồi, thêm cái thanh này vào lửa hầm thêm một lát, là được ăn."

"Nga....." Quế Thanh Thanh dừng tay, chỉ nghe Lý Tùng nói tiếp: "Ta tính toán đôi xong nóc nhà rồi, sẽ cùng cha đến đây ở."

"A?" Quế Thanh Thanh có chút bối rối, hắn đây là có ý gì? Không phải là muốn cùng nàng..... Quế Thanh Thanh vội vàng nói: "Vậy ta trước chuyển về nhà mẹ....."

"Đừng..... Tình huống của nhà mẹ nàng, cha cũng đã nói với ta, ý của ta, nàng vẫn ở phòng này, ta cùng cha ở cùng nhau, chúng ta trước đem danh phận định xuống, dù sao nàng đã là người của Lý gia, người khác sẽ không nói cái gì, chờ ta xây phòng mới, chúng ta sẽ một lần nữa làm một hồi thành thân náo nhiệt....."

"Ách....." Quế Thanh Thanh hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Không đợi Quế Thanh Thanh kịp phản ứng, Lý Tùng cười nói: "Nếu nàng không có ý kiến vậy thì cứ quyết định như vậy đi, ta trở về ăn cơm lát nữa tới làm việc."

Mất thấy Lý Tùng ra khỏi phòng, Quế Thanh Thanh mới tỉnh táo lại, nàng bắt gặp có chút ảo não, đây là thế nào? Trước kia mình rất có chủ kiến, thế nào vào lúc này lại bị hắn cầm mũi dùi đi?

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Oan gia ngõ hẹp

Editor: Linh.

Lúc gần tối, chẳng những sửa xong nóc nhà, Lý Tùng còn làm cho những hương thân giúp đỡ hắn một tay, mở miệng đều kêu Quế Thanh Thanh một tiếng đại tẩu, khiến đỏ ửng trên mặt Quế Thanh Thanh mãi vẫn chưa mất đi, cũng không biết Lý Tùng nói với người trong thôn như thế nào. Dù sao Quế Thanh Thanh cảm thấy, Lý Tùng cũng không thẳng thắn giống như bề ngoài, hắn đem hết tâm tư đều dùng đến trên người nàng.

Điều này làm cho Quế Thanh Thanh vừa vui mừng, vừa lo lắng, nhưng mà nghĩ đến kiếp trước Lý Tùng vẫn không cùng người khác thành thân, nàng lại thoải mái một chút. Ăn cơm tối xong, Lý Phúc Mãn từ trong ngực móc ra một vật, ngay trước mặt Lý Tùng mở ra khăn tay bọc bên ngoài, lộ ra một đôi vòng bạc, Lý Phúc Mãn vuốt ve hồi lâu, rồi mới hướng Quế Thanh Thanh nói: "Đại nhi tức, đây là vật mà bà bà ngươi lưu lại, nói là đặc biệt để lại cho con dâu trưởng, hôm nay hôn sự của ngươi và Đại Lang coi như đã định xong, cha giao cái này cho ngươi, làm tín vật đính hôn của hai người các ngươi, chờ Đại Lang xây xong nhà mới, các ngươi liền thành hôn đi."

Quế Thanh Thanh đỏ mặt nhận lấy "Cám ơn cha." Nàng lại cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Lý Tùng, nhất thời cảm thấy như có lửa ở sau lưng, cuống quýt nói: "Cha, ngài bận rộn suốt một ngày rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Được, các ngươi cũng nghỉ ngơi sớm đi, cũng đã bận rộn suốt cả một ngày rồi." Lý Phúc Mãn bắt tay sau lưng đi về nhà, Lý Tùng lại không chịu đi, từ lúc Quế Thanh Thanh nhận lấy đôi vòng bạc, nụ cười trên mặt hắn chưa từng ngừng lại, trong lòng còn có chút hài lòng nho nhỏ, nếu không phải buổi sáng hắn rèn sắt khi còn nóng, nói không chừng chuyện sẽ không thuận lợi như vậy.....

Quế Thanh Thanh cũng không nói chuyện với hắn, vội vàng trở lại phòng mình, không ngờ Lý Tùng lại đi vào theo, Quế Thanh Thanh nhất thời luống cuống: "Đại ca, cha nói rồi, đợi đến khi nào làm xong nhà mới viên phòng....."

Lý Tùng nói: "Về sau gọi ta Đại Lang, ta nói tất nhiên sẽ giữ lời, nàng đừng nghĩ lung tung." Hắn nói xong, từ trong ngực móc ra một tờ giấy đưa cho Quế Thanh Thanh: "Cái này nàng cầm, coi như là sính lễ đưa cho nàng."

"A....." Quế Thanh Thanh vừa nhìn, lại là ngân phiếu một trăm lượng, nàng nhất thời có chút kinh ngạc "Đại..... Đại Lang, sính lễ này quá nhiều, người bình thường cũng chỉ có bốn năm mươi lượng, không phải chàng nói muốn xây nhà sao, vậy lúc dùng tiền....."

"Tiền xây nhà ta đã giữ lại, cái này cho nàng, nàng liền cầm, nhà bình thường bao nhiêu ta không cần biết, ta chỉ biết nàng không phải bình thường....."

Lời nói thẳng thắn này khiến lòng Quế Thanh Thanh rạo rực, nàng nhìn Lý Tùng một cái, dưới ánh đèn mờ mờ, đường cong trên khuôn mặt hắn nhu hòa mấy phần, nhìn nghiêng căn bản không thấy được vết sẹo, ngược lại anh tuấn mười phần, cùng trượng phu đã chết có mấy phần giống nhau....

Quế Thanh Thanh đang hoảng hốt, Lý Tùng nói: "Thanh Thanh, ngày mai đi thị trấn mua một chuyến đi!"

"A? Làm gì vậy?"

"Nàng nhìn quần áo của ta này, cái bọc quần áo giả trang bị người đánh cắp, chỉ còn lại một bộ này, ngay cả quần áo tắm rửa cũng không có, còn phải phiền toái nàng giúp ta may hai bộ mới."

Quế Thanh Thanh vội vàng đáp ứng, chần chờ một chút, nàng lại nói: "Nếu không... Chàng đem quần áo này cời ra ta giúp chàng giặt, phơi một đêm, ngày mai cũng mặc được."

Lý Tùng bận rộn một ngày, quần áo đã bẩn không nhìn ra hình dáng "Tốt." Hắn cũng không có khách khí, đem quần áo bên ngoài cời ra đưa cho Quế Thanh Thanh, mình xoay người rồi đi.

Quế Thanh Thanh mang quần áo của Lý Tùng đi giặt, nghĩ đến mới vừa rồi hiểu lầm hắn, không khỏi đỏ mặt, hồi lâu, lại nghĩ tới ngân phiếu hắn đưa, lòng không khỏi mềm mại, hắn còn là một nam nhân rất chu đáo đấy. Sống lại một lần, Quế Thanh Thanh đã không còn để ý có bao nhiêu tiền, máu chó là tâm ý của hắn....

Ngày thứ hai Quế Thanh Thanh lại dậy sớm, ăn điểm tâm cùng công công chào hỏi, nàng liền một mình đi vào thành, lần này nhất định phải tìm được Viên Bàn Tử, nói gì cũng không thể bỏ qua cơ hội đoạt được thức ăn của Tổng gia, kiếp trước nợ nàng, kiếp này nàng muốn bọn họ phải trả lại toàn bộ.....

Quế Thanh Thanh một đường đi, thỉnh thoảng lại cùng thím, đại nương chào hỏi, trong thôn nhỏ cũng có bốn, năm mươi hộ gia đình, căn bản đều biết nhau, nhưng mà ánh mắt của những người này nhìn nàng có chút kỳ quái.

Quế Thanh Thanh cũng không suy nghĩ nhiều, trong thôn không có bí mật gì, những họ hàng ngày hôm qua giúp đỡ trở về nói, đoán chừng một đêm, người cả thôn cũng biết chuyện của nàng và Lý Tùng, việc đệ muội thủ tiết tái giá với bác trước đây cũng không phải không có, đoán chừng bọn họ bàn tán mấy ngày là hết thôi.

Ra khỏi Lý gia thôn, Quế Thanh Thanh liền nghe thấy một trận bước chân dồn dập ở sau lưng, nàng quay lại, thì ra là Lý Tùng chạy tới "Đại.... Đại lang, có chuyện gì vậy?"

Lý Tùng nói: "Ta sẽ phải làm ruộng, cũng đi thị trấn mua một con bò, vừa đúng lúc cùng nàng thuận đường."

Quế Thanh Thanh chau mày "Lúc này mua bò..... Sợ là sẽ mua không được. Nhà nhà đều phải trồng trọt, người nào sẽ chịu bán bò lúc này? Không bằng chờ cây xong vụ xuân rồi lại đi mua, khi đó giá tiền cũng rẻ hơn một chút....."

Lý Tùng cười nói: "Nàng nói đúng, nhưng mà không mua được bò, mua một con la hoặc một con lừa cũng được, tóm lại hôm nay đi thử vận may một chút, có thể mua được rất tốt, không mua được cũng không sao."

Quế Thanh Thanh im lặng, không biết hắn thật sự muốn mua bò hay là cố ý muốn phụng bồi nàng vào thành, đoán chừng là phần sau chiếm đa số, trong nhà năm mẫu ruộng cạ hai mẫu ruộng nước, về điểm này không có trâu cày cũng vẫn làm được. Nếu là bình thường, Lý Tùng muốn đi theo nàng cũng không có gì, nhưng mà hôm nay nàng muốn cùng Viên Bàn Tử nói chuyện, có Lý Tùng ở một bên cũng không tốt, thay đổi suy nghĩ, có hắn ở bên cạnh, cũng không phải hoàn toàn không có lợi, dù sao Viên Bàn Tử cũng không phải người bỏ đi, có lẽ Lý Tùng cũng có thể giúp đỡ mình...

Quế Thanh Thanh vừa đi vừa đánh chủ ý, Lý Tùng cho là hắn quá nóng vội, chọc Quế Thanh Thanh không vui, liền dò hỏi: "Thanh Thanh, chuyện của chúng ta, nàng có phải cũng nên về nhà mẹ đẻ nói cho bọn họ biết một tiếng hay không? Tránh cho cha mẹ nàng đánh chủ ý."

"Ừ, ta muốn hôm nay đi thị trấn mua ít đồ, ngày mai về nhà mẹ đẻ xem một chút....." Lý Tùng nghe vậy thở phào nhẹ nhõm "Nàng muốn mua cái gì? Hôm nay đều có ta đến trả tiền, tối hôm qua bảo nàng mua vật liệu may mặc, quên chưa đưa bạc cho nàng."

Quế Thanh Thanh trầm nghĩ, người là có ý đi? Cũng thật biết tìm cơ theo ta đến thị trấn. Ngoài miệng lại cười nói: "Chàng đã cho ta ngân phiếu rồi mà."

"Đó là sính lễ, không giống nhau. Ta ở tiêu cực còn tích trữ hai cái rương, bên trong có mấy thứ đồ, ta cảm thấy thích hợp để nàng dùng....."

Quế Thanh Thanh khoe miệng vênh lên, cuối cùng cái gì cũng chưa nói. Mãi cho đến đi đến huyện thành, Lý Tùng nói: "Chúng ta đi cửa hàng tơ lụa Thụy Sinh Tường đi, nghe nói đó là cửa hàng tơ lụa tốt nhất cả huyện thành."

Quế Thanh Thanh không muốn gặp lại Tống Tử Kiều, nàng vội nói: "Chúng ta không cần đi cửa hàng tốt nhất đâu, nơi đó đồ tuy tốt, nhưng không thích hợp cho chúng ta dùng. Ta cảm thấy cửa hàng tơ lụa Hằng Thịnh Tường cũng không đến nỗi, vừa đúng ta cũng cần tìm lão bán của bọn họ có chút việc....."

Lý Tùng kinh ngạc nhìn Quế Thanh Thanh một cái, nhưng mà cũng không nói gì, trùng hợp bên đường có một tiệm may, hắn liền đi vào xem một chút, Quế Thanh Thanh cho là hắn mua quần áo, cũng không ngăn cản, dù sao chờ nàng mua vài làm xong quần áo, cũng phải mất mấy ngày, nhìn bộ dạng Lý Tùng cũng không thiếu tiền, mua một bộ quần áo tắm rửa cũng không có gì.

Không nghĩ tới Lý Tùng ở tiệm may đi một vòng, chỉ vào một bộ váy Thúy Yên màu lam nói: "Chủ quán, đem bộ quần áo này chọn một cái vừa người cho thê tử của ta thử một lần." Quế Thanh Thanh vội vàng nói: "Ta có quần áo mặc, không cần mua....."

"Thử một chút đi, nàng mặc nhất định đẹp mắt."

Chủ quán cũng giúp đỡ khuyên Quế Thanh Thanh, tiểu nương trong tiệm đã sớm mang xiêm y thích hợp đến, lôi kéo Quế Thanh Thanh đi thử đồ, Quế Thanh Thanh nhìn giá tiền cũng không đắt, kiểu dáng quần áo nàng cũng thích, huống chi mấy năm này nàng cũng không có mua thêm bộ đồ mới nào, hôm nay Lý Tùng nguyên ý mua cho nàng, nàng cũng không nên từ chối nữa, đi theo tiểu nương kia vào phòng thử đồ.....

Đợi đến lúc Quế Thanh Thanh ra ngoài, Lý Tùng nhìn không chớp mắt, bộ quần áo này cũng không đắt tiền, cũng không hở hang, chỉ là vải bình thường, nhưng mà chất liệu rất tốt, Lý Tùng cảm thấy Quế Thanh Thanh mặc sẽ đẹp mắt, không ngờ nàng thật sự mặc lên người, lại có một vẻ xinh đẹp khác, vai mảnh eo thon, đơn giản mà không mất đi thanh nhã, làm nổi bật đôi mi cong cong, đôi mắt như có dòng nước mùa thu chảy qua, so sánh cùng với bộ quần áo vải thô vừa rồi, quả thật tương như hai người.....

Những người khác trong tiệm đều khen đẹp, nhất là ánh mắt của Lý Tùng, khiến Quế Thanh Thanh có chút mất tự nhiên, hắn gật đầu cười nói: "Đúng là đẹp mắt, mặc nó, đừng đổi." Lý Tùng vừa nói vừa trả tiền, liền chuẩn bị đi.

Quế Thanh Thanh vội vàng nói: "Đại Lang, chàng cũng nên mua một bộ quần áo cho mình."

"Không cần, ta thích mặc quần áo của nàng làm."

Nghe ý tứ trong lời nói của hắn, giống như mình và hắn đã sớm là vợ chồng, đã từng làm cho hắn bao nhiêu bộ quần áo, Quế Thanh Thanh không khỏi đỏ mặt.

Hai người cùng đi ra tiệm may, Quế Thanh Thanh còn có chút ngượng ngùng, nàng cúi đầu đi theo sau Lý Tùng, cũng không nhìn đường liền va vào một người, Quế Thanh Thanh vội vàng nói: "Xin lỗi." Định thần lại nhìn người nọ, nàng nhất thời đổi sắc mặt, thật là oan gia ngõ hẹp, đụng vào người lại là Tổng Từ Kiều!

Tổng Từ Kiều nhìn thấy Quế Thanh Thanh, trong mắt lóe ra một tia sáng, hứng thú quan sát nàng: "Nàng là tiểu nương từ nhà ai?"

Quế Thanh Thanh chỉ thấy lỗ tai ong một tiếng nổ ra, kiếp trước hình ảnh Tổng Từ Kiều sai người đánh chết nàng, đến nay vẫn còn như rõ ràng ở trước mắt, Quế Thanh Thanh cảm thấy chân tay lạnh như băng, phảng phất như chân không còn ở trên người mình, mặc dù mắt nhìn thấy miệng Tổng Từ Kiều mở ra ngâm lại, nhưng căn bản không biết hắn đang nói gì. Lý Tùng đi ra mấy bước phát hiện Quế Thanh Thanh không có đi theo, vội vàng quay đầu lại nhìn, nhìn thấy một nam tử xa lạ ngăn Quế Thanh Thanh lại nói chuyện, hắn vội chạy đến, phát hiện sắc mặt Quế Thanh Thanh không tốt lắm, hắn vội vàng lôi kéo cánh tay của Quế Thanh Thanh hỏi: "Thanh Thanh, nàng làm sao vậy?"

Quế Thanh Thanh phục hồi lại tinh thần: "Đại Lang, ta không thoải mái." Nàng vừa nói, liền mềm mại ngã vào trong ngực của Lý Tùng. Lý Tùng vội vàng ôm lấy nàng "Đi, ta dẫn nàng đi y quán." Hắn nhớ vừa rồi mới đi qua một y quán. Lý Tùng ôm Quế Thanh Thanh đi thật nhanh, tựa như trong ngực không có người.

Quế Thanh Thanh ở trong ngực của Lý Tùng, ngửi thấy mùi đàn ông trên cơ thể hắn, nhất thời vừa xấu hổ lại lúng túng, cũng không quên từ bả vai của Lý Tùng len lén nhìn về phía sau, cho đến khi không thấy được bóng dáng của Tổng Từ Kiều, lúc này mới giùng giởng nói: "Đại lang, mau buông ta xuống, ta tốt hơn rồi, không cần đi y quán."

Lý Tùng vẫn có chút không tin, nhưng mà Quế Thanh Thanh giùng giởng muốn xuống, hắn chỉ đành phải để Quế Thanh Thanh xuống, vẫn còn cầm tay của nàng nói: "Tay nàng vẫn còn lạnh như băng, mới vừa rồi môi cũng không có màu sắc, rốt cuộc là thế nào? Hay để cho thầy thuốc xem qua một chút."

Quế Thanh Thanh vội vàng nói: "Ta thật sự không có việc gì, người nam nhân vừa rồi, tối hôm qua ta mơ thấy hắn hại chết ta, cho nên thấy hắn, ta liền sợ....."

"Lại có chuyện như vậy?"

Quế Thanh Thanh gật đầu một cái "Là thật." Người đọc sách không tin chuyện ma quỷ, nhưng mà chuyện như vậy thà tin là có chứ đừng tin là không có, Lý Tùng nghe nàng nói như vậy, thật sự tin, hắn cầm tay Quế Thanh Thanh: "Nàng đừng sợ, có ta ở đây, ai cũng không dám khi dễ nàng."

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Viên Bàn Tử

Editor: Linh.

Lý Tùng thấy Quế Thanh Thanh khẳng khái không đi y quán, liền đỡ nàng ngồi vào bên trong một gian hàng bán văn thần nghỉ ngơi một chút, lúc này không phải giờ cơm, chủ sạp cũng không nói gì, chẳng qua là Lý Tùng xấu hổ chiếm chỗ ngồi của người ta, liền gọi một bát văn thần để cho Quế Thanh Thanh ăn.

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ta không đói bụng, chàng ăn đi."

"Nàng ăn đi, tay của nàng rất lạnh, một chén vằn thắn nóng này, cũng có thể khiến người ấm áp."

Quế Thanh Thanh không lay chuyển được hắn, liền ăn vài miếng, uống nước mì, trong chốc lát tay chân nàng không còn lạnh nữa, Quế Thanh Thanh thăm mắng mình không có tiền đồ, lại bị Tống Tử Kiều dọa sợ đến như vậy, bây giờ nàng cũng không phải thiếp của hắn, hắn không có tư cách tùy tiện đánh chết mình, sợ cái gì chứ?

Quế Thanh Thanh vốn ăn ít, hiện tại lại không đói bụng, ăn vài miếng thì không ăn được nữa, nhìn còn thừa lại hơn nửa chén vằn thắn, Quế Thanh Thanh có chút khó xử: "Đại Lang, ta ăn không được....."

Lý Tùng cười nói: "Ăn không hết thì để ta." Hắn bưng chén vằn thắn qua, vài ngụm đã ăn sạch sẽ, ngay cả nước canh cũng uống cạn.

Quế Thanh Thanh đỏ mặt, bát đũa kia nàng đã dùng qua! Làm sao hắn không ngại chứ?

Lý Tùng cười nói: "Khá hơn chút nào chưa? Nếu tốt rồi thì chúng ta đi."

"Ừ, đi thôi." Quế Thanh Thanh đi theo hắn, hai người cùng nhau đi đến cửa hàng tơ lụa Hằng Thịnh Tường, Viên Bàn Tử còn chưa đến, Quế Thanh Thanh chọn mấy khối vải, suy nghĩ xem có nên đi một chuyến đến xưởng nhuộm của Viên Bàn Tử hay không, nếu chờ đến khi Tống Tử Kiều xuống tay, vậy thì đã quá muộn.

Quế Thanh Thanh cùng Lý Tùng đang muốn ra cửa, chỉ thấy Viên Bàn Tử khoảng ba mươi tuổi đang tiến vào, khỏe miệng Quế Thanh Thanh hiện ra ý cười, vội vàng kêu một tiếng: "Viên Hồng Hi!"

Viên Hồng Hi sừng sốt một chút, đôi mắt nhỏ hí một cái "Ngươi biết ta?"

Quế Thanh Thanh nhìn hai bên một chút, thấp giọng nói: "Vốn là nghe nói Đông gia Hằng Thịnh Tường là một Bàn Tử, mới vừa rồi nhìn thấy ngài, liền thử gọi một tiếng, không nghĩ đến thật sự là ngài..... Chỗ nào không lễ phép xin hãy thứ lỗi, nghe nói xưởng nhuộm nhà các ngài gặp chút phiền toái."

Viên Hồng Hi nghe được câu sau cùng, vẻ mặt lập tức nghiêm túc: "Là ai nói?"

Quế Thanh Thanh thăm nghĩ quả nhiên là vậy, nàng mỉm cười nói: "Có thể nói chuyện một chút sao?"

Tơ lụa của Viên Hồng Hi cạnh tranh không lại Tống gia, liền muốn tìm lối thoát mở một xưởng nhuộm, nào biết sau khi ném vào tuyết bút tiền bạc đầu tiên, sự phởn phây cao vời đến lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mất tích, đồ đạc của hắn nhuộm ra màu sắc không được tốt, thương gia đặt hàng ban đầu rồi rít trả lại hàng, khiến Viên Bàn Tử sút đầu mẻ trán. Vốn định lại mời những người khác đến trấn giữ, nhưng người hiểu và theo nghề này ít lại càng ít, trong lúc cấp thiết không tìm được người thích hợp, hết lần này đến lần khác trước sau là một hóa đơn lớn, nếu mà muốn lui đơn thì phải đảm bảo đền bù tổn thất, không lui đơn thì lại làm không được.....

Mấy ngày nay Viên Bàn Tử lo lắng đến phát hỏa, người gầy đi không ít, cả miệng đều là vết bóng rộp lên. Hắn nghe Quế Thanh Thanh nói lời này, lại nhìn thần thái của nàng, khí độ, phong vận, thì có chút đoán không ra, không biết Quế Thanh Thanh muốn làm cái gì, nhưng mà Viên Bàn Tử là một người thông minh, nếu nữ nhân này tìm hắn, nói không chừng sẽ có vui mừng ngoài ý muốn, hắn vội vàng nói: "Mời vào bên trong nói chuyện."

Quế Thanh Thanh nhìn Lý Tùng một cái: "Đại Lang, chàng cũng đi theo."

Theo Viên Hồng Hi đi đến một phòng khách nhỏ, có tiểu nhị đưa trà lên, Quế Thanh Thanh nhấp một ngụm, đi thẳng vào vấn đề nói: "Trong lúc vô tình ta nghe có người nói, 'muốn lúc nào cũng phải chú ý động tĩnh xưởng nhuộm của Viên gia, đợi đến khi nào bọn họ không chống đỡ nổi sẽ ra tay, như vậy giá tiền sẽ rẻ một chút.'"

Viên Bàn Tử lập tức biến sắc "Là ai nói?"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Là ai nói không quan trọng. Nếu như xưởng nhuộm của Viên gia không chống đỡ nổi nữa, sớm muộn cũng phải ra tay."

Viên Bàn Tử nhìn chằm chằm Quế Thanh Thanh "Hôm nay ngươi đến đây, không phải chỉ để nói những lời này đi?"

"Đương nhiên là không phải." Quế Thanh Thanh nói: "Năm đó lúc mẫu thân ta lâm chung, đã để lại cho ta mấy tờ truyền dật nhuộm bí truyền, ta vẫn muốn có một xưởng dệt nhuộm của riêng mình..... Không biết ngài đối với mấy phương thuốc này có cảm thấy hứng thú hay không?"

Viên Bàn Tử nghi hoặc nhìn Quế Thanh Thanh "Không biết là phương thuốc dệt nhuộm nào?"

Quế Thanh Thanh nhàn nhạt nói: "Vải bông màu hồng nhạt có hoa văn mây tia và cành hoa, người cũng đã nghe qua rồi chứ? Vải này lấy màu hồng, lam, đỏ ba loại màu này in lồng vào với nhau....."

Đương nhiên Viên Bàn Tử đã nghe nói qua, hắn nghe xong liền kích động, mặc dù hắn mới vào nghề này, nhưng cũng bỏ vào không ít công sức, hắn đã gặp qua loại vải này, người nhìn vào giống như bảy sắc cầu vồng bông bênh ở cuối chân trời, tạo thành ráng ngũ sắc hoa mỹ, ở giữa tô điểm năm cành hoa mai, hoa anh đào, hồng điệp, đủ loại hình dáng hoa văn, là loại hình hoa văn truyền thống, nếu hắn có được loại tay nghề này, cho dù xưởng dệt nhuộm của hắn chỉ có một loại này, cũng đủ cho hắn đặt chân hành nghề!

Quế Thanh Thanh lại nói tiếp: "Còn có vải in hoa màu vàng nhạt." Viên Bàn Tử vẽ mặt chán động, loại vải này lấy sợi cây gai dệt thành, tính chất nhẹ nhàng mềm mại. Vải bông in màu vàng nhạt, lấy năm loại hoa tô điểm, tao nhã thanh tú, loại vải bông này cho đến bây giờ, vùng Giang Nam cũng chỉ có một nhà xưởng dệt nhuộm có tay nghề này.

Quế Thanh Thanh còn ngại Viên Bàn Tử chưa đủ khiếp sợ, tiếp tục ném ra mồi câu lớn: "Vải in cảnh hoa có màu lam." Vải này lấy màu lam nhuộm, lại lấy năm màu hoa cúc, hồng hiệp tô điểm đủ loại hoa văn truyền thống.

Thời điểm này, vải vóc bình thường đều cùng một loại màu sắc, xưởng nhuộm ra vải bông chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay, dệt nhuộm nơi đó đều là đại sư phụ đứng đầu hành nghề, chính là có tiền cũng khó mời được.

Đôi mắt nhỏ của Viên Bàn Tử nháy lấp lánh: "Không biết vị phu nhân này xưng hô như thế nào?"

Quế Thanh Thanh nhìn Lý Tùng một chút, cười nói: "Vị này đương gia nhà ta, họ Lý."

"Ai u, thất lễ thất lễ." Viên Bàn Tử vội vàng đứng dậy cúi chào Lý Tùng.

Lý Tùng cười nói: "Ta đối với những thứ này không hiểu, tất cả đều do thê tử của ta làm chủ." Thật ra thì trong lòng hắn rất kinh ngạc, lúc này Quế Thanh Thanh trầm ổn, tao nhã, hoàn toàn không giống với tiểu nữ nhân e lệ, cần được bảo vệ trong án tượng của hắn.

Viên Bàn Tử đối với Quế Thanh Thanh nói: "Nếu phu nhân biết phương thuốc nhuộm in hoa, không biết đối với kỹ thuật biết được bao nhiêu?"

Chỉ biết phương thuốc, không biết kỹ thuật cũng uống công. Đây là Viên Bàn Tử sợ trong đó có bẫy, có tình kiếp trước Quế Thanh Thanh đối với dệt nhuộm rất đề ý, tự mình không biết học được bao nhiêu, nàng liền nhân dịp nói: "Thật ra thì, phương pháp phối chế in hoa này, trước sau tổng cộng có bốn tờ, riêng là biết một cái trong đó, cho dù biết ba tờ trong đó, cũng không được. Ở trong quá trình làm việc, còn có dạy, có những bước, trước tiên phải làm phai màu, sau đó sẽ nhuộm lại màu...."

Viên Bàn Tử vội vàng nói: "Toàn bộ ba cách điều chế này ta đều muốn, không biết phu nhân có điều kiện gì?"

"Ta muốn không nhiều lắm, dệt nhuộm Viên thị ta muốn bốn thành lợi nhuận."

Xưởng dệt nhuộm của Viên Bàn Tử mới xây, quy mô còn nhỏ, tổng cộng đầu tư hơn năm nghìn lượng bạc trắng, bốn thành lợi nhuận cũng chỉ có hai nghìn hai, dùng giá tiền này mua ba loại phương pháp in hoa, bây giờ không tính là đắt, nhưng mà nếu kỹ xảo này là thật, như vậy tương lai xưởng dệt nhuộm sẽ kiếm được rất nhiều, cái này khiến cho Viên Bàn Tử có chút nhức nhối, hắn vừa định mặc cả, Quế Thanh Thanh nói tiếp: "Thật ra thì nếu ta chờ xưởng dệt nhuộm này đổi chủ lại tới nói, cái giá tiền này cũng có thể định xuống, hơn nữa thực lực của hắn, nhất định phải vượt qua Viên thị."

Lời này mặc dù không dễ nghe, nhưng cũng là sự thật, Viên Bàn Tử nhất thời phải đem lời muốn nói nuốt trở về "Không dám không dám, bốn thành lợi nhuận không có vấn đề, mẫu chốt là đại sư phụ xưởng dệt nhuộm của ta mời tới, hắn...."

Quế Thanh Thanh đối với chuyện năm đó không rõ ràng lắm, nhưng mà nàng đã sớm đoán được bảy tám phần, không phải là Tống Tử Kiều biết Viên Bàn Tử muốn mở xưởng dệt nhuộm, liền bố trí thế cục như vậy, đã kích Viên Bàn Tử đồng thời, chính hắn cũng tính toán muốn nhặt được một món lợi lớn, đại sư phó bị mất tích đó, đoán chừng chính là do Tống Tử Kiều giờ trò quỷ.

Thủ đoạn như vậy, sau này Tống Tử Kiều có sử dụng lại mấy lần, thật là không làm cũng được hưởng. Chẳng qua hắn chưa bao giờ nghĩ đến, lúc trước hắn cho phép Quế Thanh Thanh ra vào thư phòng, Quế Thanh Thanh đã sớm chú ý đến mấy tờ phương thuốc dệt nhuộm mà Tống Tử Kiều coi trọng rồi, sau đó đối với kỹ thuật dệt nhuộm cũng đặc biệt đề ý, không có hắn, bởi vì mấy thị thiếp khác của Tống Tử Kiều có thai, Quế Thanh Thanh muốn làm đường lui cho con trai của mình, không nghĩ tới bây giờ lại có tác dụng.

"Không cần Đại Sư Phó cũng có thể làm, người chỉ cần tìm một sư phó hiểu kỹ xảo dệt nhuộm, ta có thể chỉ điểm hắn một chút. Đương nhiên, tốt nhất là người này phải ký khế ước bán thân, phải có lòng trung thành."

Thật ra thì Quế Thanh Thanh không nói, Viên Hồng Hi cũng biết tầm quan trọng của chuyện này, người mang tuyệt kỹ, bình thường là đòi hỏi tương truyền, quan trọng giống như tính mạng của mình, không phải là vạn bất đắc dĩ, nào có người chịu tùy tiện lấy ra.

Rất nhiều kỹ xảo gì đó, chẳng qua là cách một tầng giấy của sổ rất mỏng, chỉ cần đâm, hay là người trong nghề chỉ điểm một cái là có thể biết được chuyện gì xảy ra, đây cũng giải thích vì sao rất nhiều Đại sư phụ coi trọng của mình, không muốn dạy đồ đệ, còn có câu nói "Dạy tốt đồ đệ thì sư phụ chết đói".

Viên Bàn Tử cảm thấy giờ phút này trên trời rơi xuống một chiếc bánh, hắn không chút nào chậm trễ soạn soạn viết một cái khế ước, lại xin hàng xóm cửa hàng Đông gia làm người chứng kiến.

Quế Thanh Thanh suy nghĩ một chút, đem Lý Tùng gọi vào, hỏi: "Đại Lang, chàng có ý kiến gì không?"

Lý Tùng cảm thấy: "Ta chính là cảm thấy quá hơi cho hắn, thật ra thì nàng muốn năm phần lợi nhuận hắn cũng không có ý kiến."

"Nhưng mà hắn là một người buôn bán lão luyện." Kiếp trước Viên Bàn Tử ở trong giới thương nhân của Thanh Phủ huyện vẫn có chút danh vọng.

Quế Thanh Thanh giải thích: "Hai chúng ta đều không thích hợp kinh doanh cửa hàng, con cái gia đình thương nhân tương lai đều không thể tham gia thì

cử, tốt nhất chúng ta đừng mang danh thương nhân. Cho nên trên khế ước này, vẫn nên viết tên ta đi ! Tương lai chàng là nhất gia chi chủ, nếu như viết lên tên của chàng, chúng ta về sau sẽ là gia đình thương nhân. Viên lão bán bỏ nhiều sức lực, nhận nhiều lợi nhuận hơn cũng là phải."

Lý Tùng nghe Quế Thanh Thanh nói hần là nhất gia chi chủ, nhất thời cười đến không thấy mắt đâu: "Thanh Thanh, đây là phương thuốc mẹ nàng lưu lại, đương nhiên là của hồi môn của nàng, nàng nói như thế nào thì là như vậy."

Quế Thanh Thanh thử dò xét ý tứ của hần, cười nói: "Đây là của mẹ ta để lại cho ta và tỷ tỷ, chẳng qua thời điểm mẹ ta qua đời, tỷ tỷ ta đã xuất giá, mẹ ta kể, phương thuốc này nếu đổi thành tiền, ta nguyện ý cho tỷ tỷ bao nhiêu chính là bấy nhiêu. Cho nên sau này ta cũng không nói cho tỷ tỷ là có chuyện như vậy, nhưng mà sau này lấy được tiền, ta muốn chia cho nàng một phần...."

Lý Tùng không sao cả nói: "Chuyện này tùy ý nàng." Hần vốn cũng không trông cậy vào Quế Thanh Thanh sẽ có của hồi môn, đương nhiên đối với chuyện này không thêm để ý.

Quế Thanh Thanh nhìn khế ước kỹ một chút, lại đưa cho Lý Tùng, nàng cũng không biết Lý Tùng có biết chữ hay không, nhưng mà nhìn Lý Tùng nghiêm túc nhìn khế ước một lần từ đầu đến cuối, Quế Thanh Thanh biết hần nhất định biết chữ.

Thanh Thanh: "Ký tên đồng ý đi."

Ký xong khế ước, còn phải đến nha môn đăng ký lưu vào sổ, đoàn người chạy đến nha môn.

Quế Thanh Thanh vừa đi vừa cùng Lý Tùng giải thích: "Ta vốn muốn cầm phương thuốc này đổi tiền chữa bệnh cho Tứ lang, bắt đắc đi là Thanh Phố huyện của chúng ta không có xưởng dệt nhuộm, đi sang nơi khác, ta là một nữ nhân có chồng không dám đi, cho nên hôm nay mới có cơ hội...."

Lý Tùng cầm tay Quế Thanh Thanh nói nhỏ: "Nàng hết lòng vì Tứ lang, cha khen nàng không ít...."

Quế Thanh Thanh trong lòng ấm áp, cười nói: "Hôm nay vừa đúng lúc đi nha môn, không bằng chúng ta cùng nhau đem hộ tịch sửa lại."

Lý Tùng cười nói: "Được." Sửa lại hộ tịch hai người họ sẽ chân chính trở thành người một nhà, Lý Tùng hưng phấn không biết nên nói cái gì cho phải, chính là cười khúc khích.

Đoàn người vừa mới đi tới cửa nha môn, chỉ thấy Huyện lệnh một thân quan phục đang cung tiễn một người trẻ tuổi ra cửa, hai người trò chuyện vui vẻ, người trẻ tuổi kia nhận lấy dây cương từ tay người làm, vừa muốn lên ngựa, chợt thấy Lý Tùng, nhất thời cả mặt đều là vui mừng "Lý Tùng? Không nghĩ đến huynh lại sống tại huyện Thanh Phố! Làm ta tìm thật khó!"

Lý Tùng sùng sốt một chút, sau đó bình tĩnh cười chấp tay "Thì ra là Tần công tử, hạnh ngộ!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Nhà mẹ

Editor: Linh.

Tần Yến Sơn cùng Lý Tùng hàn huyên, Quế Thanh Thanh ở bên cạnh nghe được rõ ràng, thì ra người nợ là nhi tử của Tri phủ Thanh Châu phủ, một năm trước hần du lịch đến Tây Xuyên, trên đường gặp phải giặc cướp suýt nữa bỏ mạng, thật may là gặp được Lý Tùng, cứu hần....

Tần Yến Sơn nói: "Lý huynh, lúc ấy huynh nói hồi hương sẽ đi phủ Thanh Châu tìm ta? làm sao lại nuốt lời? Đi một chút, nơi này không phải chỗ nói chuyện, chúng ta trước đi tẩu lầu uống vài chén! Vừa ăn vừa nói chuyện." Hần vừa nói, vừa kéo Lý Tùng đi.

Mặc dù Lý Tùng cứu Tần Yến Sơn, nhưng cũng không trông mong hần báo đáp, hai người một là công tử thế gia, một người là tiểu nhân vật sống dưới hàng chót của xã hội, căn bản là người của hai thế giới, Lý Tùng cười nói: "Đa tạ Tần công tử nhớ thương, sau này còn có cơ hội uống nữa, hôm nay ta đến nha môn có việc muốn làm."

Tần Yến Sơn nhìn một chút mấy người bên cạnh Lý Tùng, khi nhìn thấy Quế Thanh Thanh, trong lòng hần âm thầm kinh ngạc, không khỏi nhìn nhiều hai mắt, sau đó hỏi: "Lý huynh đệ muốn làm chuyện gì?"

Lý Tùng đem chuyện nói, Tần Yến Sơn cười nói: "Chuyện này liền phiền toái Mã Huyện lệnh cho cái phương tiện."

Chút chuyện nhỏ này Mã Huyện lệnh làm sao có thể từ chối, hần vội vàng phân phó gia sư dẫn bọn họ đi làm, có gia sư ra đây, đương nhiên làm chuyện gì cũng thuận lợi.

Tần Yến Sơn đem Mã Huyện lệnh kéo đến "Mã đại nhân, vị này là Lý Tùng ân nhân cứu mạng mà vừa rồi ta phó thác ngài giúp ta tìm một tay, sau này nếu huynh ấy có cái gì phiền phức, kính xin Mã đại nhân giúp một tay, Tần mỗ vô cùng cảm kích."

"Nhất định, nhất định." Mã huyện lệnh chấp tay, đây là nhi tử của người lãnh đạo trực tiếp của hắn, hắn nào dám không đáp ứng?

Cũng mất thời gian một chum trà, hai chuyện Lý Tùng muốn làm đều đã làm xong, cùng Viên Bàn Tử ở cửa nha môn đường ai nấy đi, tách ra lúc Quế Thanh Thanh đồng ý Viên Bàn Tử, mấy ngày tới sẽ đến xưởng dệt nhuộm.

Tần Yến Sơn có ý lôi kéo Lý Tùng đi từ lâu ôn chuyện, từ lâu này nằm đối diện với nha môn, Tần Yến Sơn bởi vì có ý muốn cho Mã huyện lệnh chiếu cố Lý Tùng, có ý mời Huyện lệnh đi cùng, gọi một bàn đầy rượu và thức ăn, ba đại nam nhân chén qua chén lại, Quế Thanh Thanh ngồi ở bên cạnh Lý Tùng, chẳng những không có căng thẳng nhất tự nhiên, ngược lại trên người có một loại thong dong bình tĩnh không hợp với tuổi, thấy thế Tần Yến Sơn lấy làm kỳ lạ, nhà nông dân tại sao lại có thể có nữ nhi như vậy? Trong lòng hắn có mấy câu hỏi, lại cảm thấy đối phương là nữ quyền, lần đầu gặp mặt không dám lỗ mãng.

Lý Tùng cảm thấy ánh mắt của Tần Yến Sơn dừng ở trên người vợ mình quét tới quét lui, trong lòng hắn không vui, trên mặt cũng không dám biểu lộ ra ngoài.

Cơm nước no nê, Lý Tùng nói: "Tần công tử nếu có việc gấp cứ việc đi làm, nếu vì tại hạ mà trì hoãn hành trình sẽ không tốt, tại hạ sống ở Lý gia thôn bên ngoài thành, sau này luôn có cơ hội gặp nhau, không vội ở một lát...."

Bởi vì sau này chính là sinh nhật năm mươi tuổi của cô của Tần Yến Sơn, hắn muốn đi phủ Đông lâm chúc thọ, vốn là đã tính ngày xuất hành, nửa đường hắn nhớ tới Lý Tùng nói quê quán hắn ở huyện Thanh Phố, vì vậy hắn tạm thời nổi lên ý muốn đi tìm Mã Huyện lệnh giúp một tay tìm Lý Tùng, mà ngờ thật sự gặp được hắn? Giờ này bên cạnh hắn chỉ có mấy tùy tùng, người làm cùng mấy xe lễ vật vẫn còn đang ở ngoài thành chờ hắn đấy!

Lý Tùng thấy hắn chần chờ, liền biết mình đã đoán đúng, vội vàng nói: "Tần công tử có việc cứ làm đi, lần sau có cơ hội tại hạ sẽ làm ông chủ, mời ngài uống rượu."

Tần Yến Sơn tính tình cởi mở, tuy là người đọc sách, nhưng cũng không cổ hủ, nghe vậy liền nâng chén cười nói: "Như vậy cũng tốt, uống chén này chúng ta tạm thời tách ra." Bởi vì hắn sợ Lý Tùng tiêu pha, cũng chưa nói phải mừng thọ cô mình, nâng cốc uống một hơi cạn sạch, Tần Yến Sơn nói: "Lý huynh, huynh cũng không đứng, làm sao vẫn còn gọi ta là Tần công tử? Phải là Tần huynh đệ mới đúng! Lần sau uống rượu nhất định phải phạt huynh uống trước ba chén."

Lý Tùng rất sáng khoái đáp ứng, ba người ở cửa từ lâu chia tay, Lý Tùng lại dẫn Quế Thanh Thanh đi một chuyến đến tiêu cục, lấy hai rương lớn, lúc này mới ở trên đường thuê một chiếc xe đi về nhà.

Quế Thanh Thanh nhìn hắn, cười mà không cười nói: "Đại Lang, chàng không phải là quên mất một chuyện chứ?"

"Nàng nói chuyện mua bò phải không? Lần sau lại đi đi, hôm nay muộn rồi."

Gì mà không còn thời gian, rõ ràng là mới qua buổi trưa! Lý Tùng không đợi Quế Thanh Thanh nói tiếp, lại nói: "Không bằng hôm nay nàng trở về nhà mẹ đi, vừa đúng lúc để xe ngựa đưa nàng đi."

Tâm tư của Lý Tùng, đơn giản chính là muốn đem hôn sự của bọn họ làm cho chắc chắn, được bố mẹ vợ cho phép, danh chính ngôn thuận, Quế Thanh Thanh cũng có một số việc rất muốn hỏi phụ thân, liền gật đầu đồng ý.

Lý Tùng hỏi: "Có phải cũng nên mua chút điểm tâm hay không? Mua cho nhạc phụ ít vài vốc, ít điểm tâm đi?"

Quế Thanh Thanh suy nghĩ đến phụ thân một chút, thật ra thì cũng thất vọng đau khổ, chỉ là huyết mạch tương đồng không thể dứt bỏ, nàng nhìn một chút cửa hàng điểm tâm bên đường, lắc đầu một cái: "Phụ thân thích uống rượu." Mua điểm tâm chỉ có lợi cho mẹ kế, nàng mới không thêm mua."

Lý Tùng cười nói: "Được rồi, trước mặt không xa có một từ lâu." Hắn xuống xe mua hai vò rượu ngon, phụ thân một vò, nhạc phụ một vò, còn nhân tiện mua mấy đồ nhắm, xe ngựa ra khỏi huyện thành, chạy thẳng tới nhà Quế gia.

Quế Thanh Thanh ở cửa nhà mẹ xuống xe, Lý Tùng nói: "Chờ ta đem đồ vật đưa về nhà, rồi trở lại đón nàng."

"Không cần, tự ta trở về là được."

Lý Tùng cũng không nói gì, Quế Thanh Thanh nhìn xe ngựa đi xa, lúc này mới xách đồ vào nhà mẹ, trong sân một đám gà khanh khách kêu, khắp nơi đều là cứt gà, cửa sổ giấy đã có mấy chỗ bị rách, trang giấy ở trong gió bay bay.

Quế Thanh Thanh kêu hai tiếng, Quế Lương ra đón "Thanh Thanh, tại sao ngươi lại trở lại?" Hai mắt hắn nhìn Quế Thanh Thanh từ trên xuống dưới, phát hiện nàng mặc một bộ quần áo mới, trong tay còn cầm rượu và thức ăn, không khỏi hỏi: "Ngươi phát tài?"

"Ta tái giá." Quế Thanh Thanh ngửi thấy trên người Quế Lương có mùi rượu, vội hỏi: "Cha, người uống rượu ở đâu vậy?"

"Khuê nữ nhà cậu người lấy chồng, cha uống hai chén..... Ngươi tái giá? Gả cho ai?"

"Đại ca của Lý Đồng- Lý Tùng."

"Nga, vẫn là Lý gia nha, vậy không tệ, hấn trở về lúc nào?" Quế Lương vừa nhận lấy vò rượu vừa nói, mở nắp ra ngửi một cái "Rượu ngon rượu ngon!" Hấn quay người lại liền quên chuyện khuê nữ tái giá, cầm ly rượu rót rượu, mình ngồi ở trên kháng ăn uống.

Quế Thanh Thanh không thấy mẹ kế cùng đệ đệ, liền hỏi: "Cha, trong nhà chỉ có một mình ngài thôi à?"

"Ừ, Nhị nương của ngươi cùng đệ đệ còn chưa có trở lại." Quế Lương vốn đã say, còn uống thêm hai ly rượu, giọng cũng có chút lớn, Quế Thanh Thanh cảm thấy cơ hội khó có được, vội hỏi: "Cha, ta nhớ năm đó nương có một đôi khuyên tai trăn châu đen, vẫn còn sao?"

Quế Lương liếc Quế Thanh Thanh một cái "Ngươi hỏi cái này để làm gì?"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Cha, ngài không có đưa cho Nhị nương, không bằng cho nữ nhi đi, ta muốn giữ lại làm kỷ niệm." Nàng từ trong hầu bao móc ra một ít bạc vụn đưa tới: "Cha, cái khuyên tai trăn châu đen đó không đáng bao nhiêu tiền, ngài cho ta, một ít bạc vụn này ngài giữ lại uống rượu."

Quế Lương một phen đoạt lấy bạc trong tay Quế Thanh Thanh, chỉ chỉ điện thờ trên tường, lớn miệng nói: "Chôn ở trong bát hương, chính mình tự đi tìm." Quế Lương căn bản không biết khuyên tai trăn châu đen có gì tốt, chỉ nghĩ là cái đồ chơi không đáng bao nhiêu tiền, cho nên giữ lại, chỉ là muốn nhìn vật nhớ người, nhưng mà bây giờ, cái gì cũng không chống cự được dụ dỗ của rượu đối với hấn.

Quế Thanh Thanh hai tay tạo thành chữ thập, ở trước điện thờ quỳ lạy, lúc này mới rút một trăm trên đầu, ở trong bát hương bới mấy cái, thật sự đào ra được đôi khuyên tai trăn châu đen, nàng còn nhớ rõ sau này đôi khuyên tai này rơi vào trong tay mẹ kế, bị nàng bán năm mươi lượng bạc, kết quả tiền đó bị đệ đệ trộm đi đánh bạc.

Quế Thanh Thanh đem khuyên tai cùng trăm gỗ rửa sạch, thấy Quế Lương vẫn còn uống rượu, nàng vội vàng nói: "Cha, ngài nên uống ít đi ! Uống nhiều đối với thân thể không có lợi."

Quế Lương cầm bản không để ý nàng, Quế Thanh Thanh biết kể từ sau khi mẹ mất, phụ thân liền yêu vật trong chén, bây giờ càng coi rượu như mạng, nàng liền mất đi ý nghĩ khuyên ông.

Hôm nay Quế Thanh Thanh vốn muốn cho Quế Lương uống say, cũng tốt có thể từ trong miệng ông biết chuyện cần biết, hiện tại chẳng phải đúng lúc? Quế Thanh Thanh hỏi tiếp: "Cha, ngài cùng nương quen biết như thế nào? Nhà nương ở đâu?"

Quế Lương mất say lơ lơ cười hắc hắc nói: "Nương ngươi lại không chịu nói, cha làm sao mà biết? Ha ha, bà ấy không chịu nói cho cha....." Hấn vừa nói, vừa ô ô khóc lên, đùa bỡ một lát, liền ngã ngửa, chỉ chốc lát sau tiếng ngáy nổi lên, hấn là đã ngủ như chết.

Quế Thanh Thanh không nghe thấy điều muốn nghe, có chút tức nước, nhưng mà nàng nói dối Viên Bàn Tử, cũng không lộ ra chân tướng gì, xem ra mẹ chưa từng tiết lộ xuất thân cho bất cứ người nào, như vậy mình nói cái gì chính là cái đó. Ai cũng sẽ không nghi ngờ.

Quế Thanh Thanh chỉ cảm thấy kỳ quái, rốt cuộc nương gặp phải chuyện gì? Tại sao ngay cả nhà mình ở đâu nương cũng không nói?

Tìm một cái chăn mỏng, Quế Thanh Thanh đắp lên cho phụ thân, lúc này mới ra khỏi cửa nhà mẹ, thì đụng phải mẹ kế Vũ thị mang theo đệ đệ tiểu Mãn trở lại, Vũ thị vừa đi vừa chửi mắng, Quế Thanh Thanh hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

Vũ thị tức giận nói: "Không biết lớn nhỏ, ta là nương của ngươi, làm sao ngươi ngay cả gọi cũng không có....."

Quế Thanh Thanh nói: "Bà chỉ là Nhị nương, nương của ta đã chết." Trước đây mẹ của Quế Thanh Thanh bị bệnh nguy kịch, vũ thị lại mang thai hài tử của Quế Lương, cho nên hấn dùng thân phận di nương nâng vào cửa, mặc dù sau này lại phù chính, những cũng vĩnh viễn thấp một bậc.

"Ngươi ____" Vũ thị giận đến đỏ mặt, há mồm mắng: "Ngươi là đồ sao chổi, khác chết nam nhân còn chạy về nhà mẹ làm cái gì? Chẳng lẽ muốn đem nhà mẹ ngươi cũng khác chết sao? Ta cho ngươi biết, đừng nghĩ vay tiền cha ngươi ! Trong nhà cũng không có tiền cho ngươi mượn!"

Quế Thanh Thanh nhìn thấy hàng xóm cũng hướng bên này nhìn, nàng sợ bị người chế giễu, cũng không ăm ỉ cũng Vũ thị, chẳng qua là cười nói: "Nhị nương nhìn ta giống như là tới vay tiền sao? Ta đã tái giá."

Vũ thị nhìn một thân quần áo của Quế Thanh Thanh, ở nông thôn là chất vải rất tốt, nhìn thế nào cũng không giống đáng và không có tiền, nàng liền chần chờ không dám mắng nữa, suy nghĩ nếu Quế Thanh Thanh gả cho nhà tốt, nói không chừng còn có thể giúp nhà mẹ một tay, hiện tại không thể đem người đắc tội.

Quế Thanh Thanh cũng lười để ý nàng, nhìn một chút đệ đệ tiểu Mãn, hấn năm nay đã tám tuổi, nếu giống như kiếp trước phí thời gian lần nữa, nói không chừng tương lai hấn vẫn chơi bồi lâu lóng, trộm cắp, phụ thân chỉ có hấn là con trai, toàn gia cũng đều trông cậy vào hấn.

Quế Thanh Thanh trong lòng thầm than, mặc dù đối với nhà mẹ này không có tình cảm, nhưng mà đệ đệ không học giỏi, tương lai của nàng cũng không có ánh sáng, kiếp trước Quế Mãn chiếm giữ, ba ngày hai bữa tìm nàng tống tiền, nàng có thể như thế nào? Cũng bởi vì có một phụ thân nát rượu và một đệ đệ như vậy, Tổng gia ai cũng xem thường nàng, nhưng nếu nàng thật sự không quan tâm, người khác khác sẽ nói nàng không để ý tình thân! Ban đầu nếu như nhà mẹ đẻ nàng khá hơn một chút, thế nào Tổng Từ Kiều cũng không dùng loạn côn đánh chết nàng như vậy.....

Không muốn dẫm lên vết xe đổ thì phải bỏ chút công sức trên người tiểu Mãn, Quế Thanh Thanh hỏi: "Tiểu Mãn, có muốn đi học hay không? Nếu có thể biết mấy chữ, cũng tốt, coi như tương lai ra ngoài kiếm việc làm, cũng dễ dàng hơn."

Ánh mắt tiểu Mãn sáng lên: "Nhị tỷ, đệ muốn đi học." Hắn vừa nói, vừa nhìn Vũ thị.

Vũ thị nổi cáu: "Đi học! Chỉ biết phải đi học, không có tiền thì đi học như thế nào? Cha ngươi cả ngày lẫn đêm chỉ biết uống rượu! Vất vả làm ruộng như vậy, còn không đủ cho hắn uống rượu!"

Quê Thanh Thanh nói: "Mới vừa rồi ta cho cha một ít bạc, thế nào cũng được hai lượng, không bằng Nhị nương đem tiền đi nộp trả công cho thầy giáo đi! Nếu tương lai đệ đệ có tiền đồ, Nhị nương cũng có thể được phong cáo mệnh." Dù sao Quê Lương cầm tiền cũng chỉ mua rượu uống, còn không bằng cho đệ đệ cầm đi học.

Vũ thị vừa nghe có hai lượng bạc, cũng không kịp nói chuyện với Quê Thanh Thanh, vội vàng đi vào nhà tìm bạc.

Tiểu Mãn nói: "Cảm ơn Nhị tỷ nhớ ta, ta nhất định sẽ đi học thật tốt, nhất định không phụ lòng Nhị tỷ."

Quê Thanh Thanh đột nhiên cảm thấy khi còn bé đệ đệ cũng rất hiểu chuyện, liền vuốt đầu của hắn cười cười, nàng không cầu tiểu Mãn có thể làm rạng rỡ tông, chỉ cần tương lai hắn có thể làm người thật tốt "Ngươi phải nhớ kỹ lời mình đã nói, nếu đọc sách thì phải đọc tốt, sau này Nhị tỷ cũng giúp ngươi nộp thù lao cho phu tử."

"Thật." Về mặt tiểu Mãn vui vẻ.

Quê Thanh Thanh gật đầu một cái "Ta nói sẽ giữ lời, nhưng mà nếu ngươi học không tốt, ta sẽ mặc kệ ngươi, ta sẽ thường xuyên đi hỏi phu tử."

"Ta nhất định sẽ học thật tốt....."

Quê Thanh Thanh nhắc chân muốn đi, tiểu Mãn chợt nói: "Nhị tỷ, hôm nay ngươi thật xinh đẹp!" Quê Thanh Thanh sờ sờ mặt mình, sáng giọng: "Còn nhỏ đã biết nói ngọt."

"Không phải vậy." Tiểu Mãn vội vàng giải thích: "Nhị tỷ, mới vừa rồi lúc ta cùng mẹ trở lại, thấy có một người lén lút nằm bò ở cửa nhà chúng ta nhìn vào trong, có phải nhìn lén ngươi hay không? Hắn bị mẹ ta mắng bỏ đi, trên đường về ngươi chú ý một chút....."

Bạn đang đọc truyện *Làm Quà Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Tiểu Mãn Đến

Editor: Linh.

Quê Thanh Thanh một đường vừa đi vừa lo lắng, chỉ sợ gặp phải đấng đồ tử, xa xa nhìn thấy Lý gia thôn, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Đi tới cửa nhà, lại gặp được Vương thị, Quê Thanh Thanh cười nói: "Tam tẩu, sao lại không vào nhà?"

Vương thị bước nhanh vài bước kéo tay Quê Thanh Thanh "Ta đây còn không phải là đang chờ ngươi! Đúng rồi, sao ngươi còn gọi ta là Tam tẩu? Ta phải gọi ngươi là Đại tẩu mới đúng! Chắc chắn, ngươi thật là có bản lĩnh, mặt của đại ca như vậy ngươi cũng không sợ..... Ai, xem ta nói chuyện này, thật là đáng đánh đòn, Thanh Thanh a, một thân quần áo này của ngươi thật là xinh đẹp, là đại bá mới mua cho ngươi phải không? Sau khi tái giá ngươi nhưng lại một bước lên trời....."

Quê Thanh Thanh nghe lời này cũng không vui vẻ, thật sự là sẽ phải mặc kệ nàng ta, Vương thị bùm bùm nói một trận, cho đến khi nàng ngừng nói, Quê Thanh Thanh mới hỏi: "Ngươi đến đây có việc?"

"Đúng vậy, ta tìm cha chồng có việc." Lúc này trong lòng Vương thị như có năm móng vuốt cào vào tim, thì ra là nàng nghe người ta nói Lý Tùng thuê xe ngựa kéo về hai rương lớn đồ tốt, sau lại có người nói Lý Tùng ở bên ngoài phát tài lớn, có ý mặc rách rưới trở về, chính là thử dò xét huynh đệ bọn họ, Vương thị không tin, liền muốn đến xem trong rương có đồ gì tốt, nhưng mà đi đến cửa lớn của nhà cũ, nhìn thấy Lý Tùng đang ở trong sân trồng rau, nàng sợ, có chút không dám đi vào trong.

Gương mặt của Lý Tùng, trừ vết đao kinh người phía trên, đôi mắt lạnh như băng cũng khiến cho người ta sợ, nàng đang do dự ở cửa, lại gặp được Quê Thanh Thanh trở về.

Vương thị nhìn bộ đồ Quê Thanh Thanh mặc trên người, trong lòng vừa hâm mộ vừa ghen tỵ! Đây còn chưa biết thế nào, đại bá của hắn đã mua quần áo tốt cho Quê Thanh Thanh! Hình như còn nghe người ta nói Lý Tùng còn mua đất xây nhà mới, xem ra hắn thật sự phát tài!

Thật ra thì Lý Tùng trở lại, Hồ thị giả vờ bệnh làm ầm ĩ, Lý Bách thì có ý nhận phụ thân cùng đại ca qua nhà hắn ở, nhưng mà hắn trước sau như một không phải chủ nhà, cùng Vương thị thương lượng, Vương thị lập tức cùng hắn ầm ĩ một trận, Lý Bách sợ đến mức không dám nói gì nữa. Bây giờ

Vương thị có chút hối hận lúc ấy không nghe lời Trương phu, đã sớm biết đại bá ca là người thấu tình đạt nghĩa, nếu như hắn ở bên ngoài thật sự phát tài, sẽ không thể nào bạc đãi bọn họ.

Quê Thanh Thanh cũng đoán được mấy phần ý định của Vương thị, nàng cười nói: "Đã có việc, không bằng vào nhà nói."

"Tốt." Vương thị đi theo Quê Thanh Thanh vào phòng.

Lý Tùng nhìn thấy Quê Thanh Thanh trở lại, ngừng việc trong tay hỏi: "Tại sao trở về sớm như vậy? Ta còn muốn trồng rau xong sẽ đi đón nàng."

Quê Thanh Thanh cười nói: "Ta đã nói không cần đón, đường lại không xa."

Lúc này, Lý Phúc Mãn từ trong nhà đi ra, Vương thị vừa thấy, vội vàng nói: "Cha, Con dâu tới là có chuyện này muốn nói cùng ngài, là như thế này, tôi hôm qua con dâu thương lượng cùng Nhị lang làm thế nào cũng không ngủ được, suy nghĩ phòng ở này đã quá cũ, tuy nói là đổi nóc nhà, nhưng mà phòng này chung quanh gió lùa, Nhị lang suy nghĩ phụ thân ở chỗ này quá ủy khuất, không bằng chuyển đến nhà ta ở."

Trong lòng Vương thị có chút đắc ý, cha chồng nếu chịu đến nhà mình ở, đại bá ca cũng có thể sẽ đi theo, dù sao chuyện với Quê Thanh Thanh bất tự mới có nhếch lên, còn chưa có bày tiệc rượu! Chờ hắn đến nhà mình, mình lại tìm hiểu trước một chút, nếu như đại bá ca thật sự có tiền, biểu muội nhà mẹ còn chưa có lấy chồng, mặc dù dáng dấp không xinh đẹp động lòng người bằng Quê Thanh Thanh, nhưng là đại cô nương còn chưa có lấy chồng, còn có đồ cưới.....

Vương thị tính toán không tệ, không cần nghĩ Lý Phúc Mãn nói: "Không cần, ta ở đây rất thoải mái. Người bận việc gì thì đi làm đi! Nhà ta nhỏ, không có chỗ....."

Nụ cười trên mặt Vương thị nhất thời cứng lại, vẻ mặt có chút xấu hổ, lão gia tử thậm chí ngay cả phòng cũng không cho vào!

Quê Thanh Thanh một bên cười giải vây: "Ta thế nhưng lại quên, ngày hôm qua đổi nóc nhà, trong nhà lộn xộn chưa thu thập tốt, chờ ngày khác sẽ mời vào nhà ngồi."

Vương thị mất hứng, còn muốn nói gì, chợt thấy ánh mắt lạnh lùng của Lý Tùng, thì có chút hoảng loạn, vội vàng nói đôi lời xã giao, liền xoay người rời đi.

Lý Phúc Mãn thở dài, những năm này, trong mấy con dâu ai làm người như thế nào, ông biết được nhất thanh nhị sở [ý nói là biết rõ ràng], làm sao sẽ ngu ngốc nghe theo? Từ người một lòng tràn đầy tính toán, Lý Phúc Mãn lắc đầu, xách theo sọt đựng phân đi ra ngoài.

Quê Thanh Thanh trở về nhà, nhìn thấy hai rương lớn của Lý Tùng đã ở trong phòng nàng, không khỏi ngáy ngẩn cả người, Lý Tùng theo vào nói: "Thanh Thanh, phòng của ta có quá nhiều đồ, không bỏ được, liền mang đến phòng của nàng. Đây là chìa khóa rương, nàng cầm đi, đồ vật bên trong thích cái gì, cứ việc lấy."

Quê Thanh Thanh cũng không khách khí, nhận lấy chìa khóa, Lý Tùng nói tiếp: "Đúng rồi, trong rương này ta còn có hai bộ quần áo, cho nên hai khối vải kia nàng từ từ làm là được, không cần phải gấp."

Quê Thanh Thanh có chút dở khóc dở cười, người này, nhất định là có ý!

Lý Tùng có cảm giác thủ đoạn nhỏ của mình đã sớm bị hai tròng mắt trong suốt của nàng nhìn thấu, cảm thấy có chút ngượng ngùng, vội vàng nói sang chuyện khác hỏi: "Cha nàng có nói gì không?"

"Không có, cha ta uống rượu nên cái gì cũng tốt..... Đúng rồi, chàng cho ta hai lượng bạc, ta đưa cho cha ta, đổi lại đôi khuyên tai mẹ ta lưu lại." Quê Thanh Thanh vừa nói, vừa đem khuyên tai lấy ra, Lý Tùng cười nói: "Đôi khuyên tai này cũng không rẻ, cha nàng lỗ lớn....."

Quê Thanh Thanh "Phốc xích" cười một tiếng, ngay sau đó lại kinh ngạc, nàng nhìn Lý Tùng một cái: "Làm sao chàng biết nó không rẻ?"

"Nếu ta đoán không nhầm, phía trên kia có ấn ký của Hâm Thuận châu báu phải không?"

Đại danh của Hâm Thuận châu báu Quê Thanh Thanh cũng biết đến, nàng vội vã nhìn kỹ đôi khuyên tai, quả nhiên ở chỗ khó có thể thấy phát hiện một ấn ký nho nhỏ, nếu như Lý Tùng không nói đến, Quê Thanh Thanh thật đúng là không phát hiện được, cũng không biết trước kia Lý Tùng làm cái gì, làm sao có thể biết những cái này, vốn muốn hỏi, lại muốn hắn nguyện ý nói cho mình biết, đương nhiên là, Quê Thanh Thanh đem lời muốn nói nuốt xuống.

Lý Tùng thấy Quê Thanh Thanh cảm khuyên tai xuất thần, cười nói: "Có muốn ta đeo lên giúp nàng hay không?"

"Không..... Không cần....." Quê Thanh Thanh đỏ mặt, lỗ tai là nơi mẫn cảm nhất của nàng, nàng còn chưa muốn cho Lý Tùng chạm vào "Đã lâu rồi ta không có đeo trang sức, ta sợ đau."

"Sẽ không, ta sẽ cẩn thận, đảm bảo không làm nàng đau." [chỉ đọc câu này chị em có thấy mờ ám không :v]

Quê Thanh Thanh nhất thời luống cuống "Không, thật sự không cần! Sau này hãy nói." Nàng vội vàng cắt khuyên tai đi.

Lý Tùng cười cười, cũng đành vậy thôi.

Bởi vì không vội làm quần áo cho Lý Tùng, Quế Thanh Thanh tính toán trước may quần áo cho tôn tử nhà Nhị thẩm, mấy ngày nữa người ta sẽ mời khách, lễ vật còn chưa đưa đến, như vậy không tốt.

Quế Thanh Thanh bận rộn suốt hai ngày, làm cho tiểu hài từ một bộ đồ mới, trước ngực thêu một mảnh Phú Quý Mầu Đồn đồ, kèm thêm một đôi giày đầu Hồ, quần áo giày cũng làm đặc biệt tinh xảo, Quế Thanh Thanh nhìn cũng yêu thích không buông tay, hôm nằng đem lễ vật đưa đi, Nhị thẩm Tổng thì cùng con dâu Đỗ thị nhìn thấy, cũng khen không dứt miệng.

Quế Thanh Thanh nhìn hài từ mới sinh ra không lâu, béo mập đặc biệt khả ái, nằng không khỏi nghĩ đến hài từ của mình, trong lòng liền không tốt lắm, rất nhanh liền cáo từ Nhị thẩm ra về, ám ức hướng phía nhà mình đi, đi chưa được mấy bước liền nghe thấy sau lưng có người kêu: "Nhị tỷ, tỷ chờ một chút."

Quay đầu nhìn lại, bóng dáng nho nhỏ rõ ràng là đệ đệ Tiểu Mãn, không khỏi ngấy ngấy cả người, vội vàng nghênh đón: "Đã xảy ra chuyện gì sao? Xem đệ chạy đến đầu đây mồ hôi." Nằng vừa nói, vừa móc khăn tay lau mồ hôi cho tiểu Mãn.

Tiểu Mãn thờ hồn hèn nói: "Nhị tỷ, không xong, có một người tới nhà chúng ta, nói là cái gì cửa hàng tơ lụa Đông gia ở huyện thành phái tới, đang cùng cha mẹ nói, muốn mua tỷ làm thiếp đấy! Ta tới đưa tin cho tỷ, người mau mau tìm cách đi...."

Lúc này mồ hôi lạnh của Quế Thanh Thanh chảy ra, một màn này cùng kiếp trước giống nhau, Tổng Từ Kiều cư nhiên phái người đến mua mình! Chẳng lẽ, đây chính là số mạng của nằng sao?

Quế Thanh Thanh nhớ tới ngày đó nằng cùng Lý Tùng về nhà, Tổng Từ Kiều phái người đi theo, lúc ấy tiểu mãn đã nói có người nằm trước cửa nhà bọn họ nhìn lên vào bên trong, nói không chừng chính là người Tổng gia phái đến....

Quế Thanh Thanh đầu tiên là sợ, sau lại nghĩ đến chính mình đã gả cho Lý Tùng, nhất thời cảm thấy nhẹ nhàng không ít, nằng từ trong hầu bao móc ra hai đồng tiền, Quế Thanh Thanh đưa cho tiểu Mãn "Cái này đệ giữ lại mua đường ăn, sau này nghe được chuyện gì quan trọng, nhớ tới nói cho Nhị tỷ. Đứng rồi, Nhị nương có đưa đệ đi học hay không?"

"Nương đã chuẩn bị xong tứ lễ đưa cho phu tử, nói là ngày mai sẽ đi."

Quế Thanh Thanh gật đầu một cái "Vậy thì tốt, đệ mau trở về đi thôi, tránh cho người trong nhà không tìm thấy đệ lại sốt ruột."

Mất thấy tiểu Mãn đi xa, lúc này Quế Thanh Thanh mới xoay người về nhà, mặc dù có Lý Tùng làm chỗ dựa, cuộc bộ của nằng vẫn có chút nặng nề, Tổng gia không phải là nhà mà người bình thường có thể chọc được, muốn người có người, muốn tiền có tiền, cho dù có Lý Tùng ở đây, chống lại Tổng gia cũng khác gì con kiến lay cây cỏ thụ, Quế Thanh Thanh vẫn có chút lo lắng.

Lý Tùng đang ở trong sân phơi thóc giống, thấy Quế Thanh Thanh sắc mặt không tốt trở lại, vội hỏi: "Nằng làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?"

"....." Quế Thanh Thanh lắc đầu một cái.

Lý Tùng vội vàng đi tới: "Đây là làm sao vậy? Ai nói lời gì khó nghe với nằng hay sao?"

Đều nói trước của quả phụ thị phi nhiều, mấy ngày nay người trong thôn thảo luận về Lý Tùng và Quế Thanh Thanh không ít, Quế Thanh Thanh không ra cửa, cũng không nghe thấy tin đồn gì. Lý Tùng vẫn biết chút ít, hẳn nghe xong cũng chỉ cười cho qua, xông xáo bên ngoài nhiều năm, Lý Tùng đã gặp nhiều mặt khác của xã hội, đối với chuyện như vậy căn bản là không để ở trong lòng.

Quế Thanh Thanh vẫn còn lắc đầu "Ta không có nghe được cái gì...." Suy nghĩ một chút, nằng hỏi: "Đại Lang, chàng còn nhớ rõ người nam nhân lần trước gặp ở cửa tiệm may hay không?"

"Sao vậy? Nằng gặp phải hắn? Mới vừa rồi không phải nằng đi nhà của Nhị thẩm hay sao?"

"Ta từ nhà của Nhị thẩm ra ngoài, nhìn thấy tiểu Mãn...." Lý Tùng không hiểu chuyện này sao lại cùng tiểu cữu từ nhắc lên quan hệ, liền tập trung lắng nghe, Quế Thanh Thanh nói: "Tiểu Mãn chạy tới nói cho ta biết, có người cùng cha ta và Nhị nương nói, muốn mua ta làm thiếp..... Ta đoán chính là hắn, người chúng ta gặp ở trước cửa tiệm may, thật ra thì ta đã nhìn thấy hắn, ở cửa hàng tơ lụa Thụy Sinh Tường, hắn chính là Đông gia của cửa hàng kia Tổng Từ Kiều...."

Mặc dù Lý Tùng trở về được một thời gian ngắn, nhưng đại danh của Tổng Từ Kiều hẳn đã nghe nói qua, nhìn thấy sắc mặt Quế Thanh Thanh không tốt, hẳn vội vàng an ủi: "Không phải sợ, coi như hắn có tiền thì có thể như thế nào? Nằng đã là thê tử của ta, cha mẹ nằng cũng không có quyền bán nằng."

Những con ma bạc lúc đánh cược mù quáng, sẽ bán vợ con, nếu như Tổng Từ Kiều bỏ ra số tiền lớn, người nhà mẹ nằng không có quyền bán nằng, nhưng mà Lý Tùng có quyền bán, hẳn sẽ làm như thế nào?

Hiện tại Quế Thanh Thanh có chút thần hồn nát thần tính, nằng yếu ớt hỏi: "Đại Lang, nếu như hắn đến đây mua ta thì sao?"

"Đừng suy nghĩ lung tung." Lý Tùng cảm thấy có chút buồn cười, hắn kéo tay Quế Thanh Thanh cười nói: "Nằng yên tâm, bao nhiêu tiền ta cũng không bán."

Chương 9: Đại nhân cho mời

Editor: Linh.

Quả nhiên giống như Quế Thanh Thanh đoán, ngày hôm sau qua bữa sáng, Quế Lương cùng Vũ thị đến, hai người còn chưa vào nhà, đã bắt đầu bới móc, lời của Vũ thị càng thêm canh chua: "Lý gia dựa vào cái phòng rách này, cũng muốn cưới Thanh Thanh của chúng ta sao, không biết phần mộ tổ tiên nhà bọn họ khi nào thì bốc lên khói xanh!"

Thật may là hai người Lý Phúc Mãn đi làm ruộng không có ở nhà, Quế Thanh Thanh vội vàng để cho hai người vào nhà, lại nhờ người báo tin cho Lý Tùng, lúc này mới biết mà còn hỏi: "Cha, bây giờ chính là ngày mưa, các người thế nào còn có thời gian mà đến đây?"

Quế Lương không nói lời nào, Vũ thị tức giận nói: "Người chưa hỏi ý kiến của ai, đã âm thầm tái giá, có đem cha mẹ đẻ vào trong mắt hay không?"

Quế Thanh Thanh cười nhạt nói: "Mấy ngày trước không phải ta đã cho các người biết hay sao? Lúc ấy các người cũng không nói gì? Hơn nữa, Nhị nương đã nói với ta, con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi, có chuyện gì chung quy cũng không thể hướng nhà mẹ chạy...." [ở đây ý là có chuyện gì thì tự giải quyết đừng về nhà mẹ]

Một câu nói khiến Vũ thị nghẹn nửa ngày nói không ra lời, nàng thấy Quế Lương ngồi một bên không lên tiếng, thì đưa tay ra ngang hông ông véo một cái, Quế Lương nhe răng, vội vàng nói: "Thanh Thanh a, Lý gia cũng có chút nghèo, người ở nhà bọn họ chịu khổ cũng không được ăn đầy đủ phải không? Phụ thân muốn nói, thừa dịp còn chưa có làm tiệc rượu, nhanh chóng đem mối hôn sự này lui đi?"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Lui hôn ta không biết đi nơi nào ăn cơm...."

Vũ thị nói tiếp: "Xem người nói cái gì này, đương nhiên là về nhà mẹ đẻ! Cha người có thể để người đối bụng hay sao?"

Quế Thanh Thanh liếc Vũ thị một cái "Trước kia Nhị nương cũng không nói như vậy, bà nói gả cho gà thì theo gà gả cho chó thì theo chó, Lý Đồng chết đó là mạng hán không tốt, bà còn nói, ta là sao chổi tốt nhất là vĩnh viễn đừng có về nhà mẹ đẻ, cũng mang xui xẻo về."

Vũ thị nghe lời này thì xấu hổ, Quế Lương tròn mắt nhìn nàng một cái "Thanh Thanh, người đừng nghe bà ta nói bừa, cha cũng là thật tâm vì người mà suy nghĩ, ta nghe nói Đại Lang bị hủy dung phải không? Nếu chỉ là hủy dung cũng được, một đại nam nhân xấu hay đẹp cũng không có quan hệ, mấu chốt là nhà này quá nghèo, ngay cả cái nhà tử tế cũng không có, chẳng phải là cả đời người phải chịu khổ? Ý của cha, không bằng tìm một gia đình tốt hơn một chút."

Quế Thanh Thanh trong lòng rét run, trên mặt nở nụ cười yếu ớt: "Vậy phụ thân cảm thấy nữ nhi như vậy, có thể tìm được một gia đình như thế nào?"

Quế Lương về mặt xấu hổ, có chút ngượng ngùng nói, cho dù làm rạng rỡ cửa nhà, cũng chỉ là làm thiếp....

Vũ thị ở một bên gấp không chịu nổi nói: "Thanh Thanh, là có chuyện như vậy, Đồng gia của cửa hàng tơ lụa Thụy Sinh Tường ở huyện thành coi trọng người, đi đến nhà cầu hôn, người ta có tiền có thế, đại phu nhân lại không thể sinh con, chỉ cần người sinh nhi tử...." Bà ta vừa nói xong câu đó, thì nhìn thấy Lý Tùng đứng ở cửa, thẳng tắp nhìn bà ta chăm chăm, giống như muốn ăn thịt người, nhất thời đem nàng dọa hết hồn, trong miệng nửa câu cũng không nói ra được. Quế Thanh Thanh cũng cảm giác được lãnh khí phát ra từ trên người Lý Tùng, xem ra hẳn thật sự nổi giận.

Lý Tùng lạnh lùng nói: "Nếu như các người đến thăm Thanh Thanh, ta không có ý kiến, cũng hoan nghênh; nhưng mà nếu đến nói vợ nói vãn, có tin hiện tại ta đem các người ném ra ngoài hay không? Ta nói cho các người biết, Thanh Thanh đã là người của ta! Hộ tịch cũng đã sửa đổi, các người sớm chết tâm đi! Đừng đánh chủ ý lên người nàng."

Nguyên bản Vũ thị có chút sợ, nhưng mà nghe Lý Tùng nói lời này, lập tức thẹn quá hóa giận: "Có con rề nào nói chuyện cùng nhạc phụ nhạc mẫu như vậy hay không? Là ai dạy người? Thật là không có gia giáo!"

Lý Tùng không khỏi chế nhạo, từng câu từng chữ nói: "Nếu các người không coi ta là con rề, tại sao ta lại phải coi các người là nhạc phụ nhạc mẫu?"

"Chờ một chút." Quế Lương vội vàng hỏi: "Các người đã sửa lại hộ tịch?"

Lý Tùng nói: "Đúng vậy!" Hắn nhìn sắc mặt của hai người này đã cảm thấy chán ghét, không khỏi gào to một tiếng: "Còn chưa rút ra ngoài!" Một câu cuối cùng này có chút khí thế, ngay cả Quế Thanh Thanh cũng giật nảy mình.

Quế Lương cùng Vũ thị thấy Lý Tùng thật sự nổi giận, chỉ sợ con rề tướng mạo hung ác này thật sự động tay động chân, nhìn hắn vừa to vừa cao, mình cũng không phải là đối thủ, hai người hốt hoảng chạy ra cửa, Vũ thị còn có chút không cam lòng, đứng ở cửa lớn hô: "Thanh Thanh, cha mẹ là vì cuộc sống của người, chính người suy nghĩ thật kĩ, Tổng gia kia chính là nhà có danh vọng ở huyện Thanh Phố của chúng ta, đây chính là cơ hội tốt tám trăm đời cũng không gặp được...."

Lý Tùng thấy Vũ thị còn chưa có chết tâm, giận đến mức hấn cầm lên một cây gậy lớn bên cạnh cửa, liều mạng ném tới, cây gậy hướng phía hai người bay đến, dọa vợ chồng Quế Lương sợ tới mức nhấc chân bỏ chạy, Lý Tùng thấy bộ dạng chật vật chạy của hai người kia, không nhịn được cười ha ha, vừa quay đầu lại thì thấy đôi mắt Quế Thanh Thanh rung rung, lòng hấn không khỏi mềm nhũn, vội vàng nói: "Thanh Thanh, ta đem cây gậy ném có cân nhắc, không làm bọn họ bị thương....."

Hấn thấy Quế Thanh Thanh không nói lời nào, thì áy náy nói: "Thật xin lỗi Thanh Thanh, ta chưa suy nghĩ cho nàng, ta không nên không cho bọn họ mặt mũi....."

Quế Thanh Thanh vừa lau nước mắt vừa nói: "Mặt mũi không phải là người khác cho, là mình tự kiếm."

"Đừng khóc, lần sau bọn họ trở lại, chỉ cần không phải là tìm nhà chồng khác cho nàng, ta nhất định không đuổi bọn họ đi, chiều đãi rượu thịt thật tốt, như vậy được chưa?"

Quế Thanh Thanh nín khóc mỉm cười "Không bằng ta và chàng cùng nhau làm ruộng đi."

"Không cần, có vài mẫu đất như vậy, Nhị đệ muội, Tam đệ muội các nàng cũng không đi, làm sao nàng phải đi? Huynh đệ chúng ta mấy người cùng nhau làm rất nhanh, chỉ cần một ngày là gieo xong, sẽ không làm chậm trễ nàng đi xưởng dệt nhuộm." Lý Tùng mặc dù không yên lòng khi Quế Thanh Thanh ở nhà một mình, nhưng mà cũng không lỡ để nàng ra đồng làm việc nặng, nào ngờ hấn vừa muốn đi, thì thấy một chiếc xe ngựa dừng trước cửa nhà hấn, từ trên xe bước xuống rõ ràng là Viên Bàn Tử.

Viên Bàn Tử nhìn thấy Quế Thanh Thanh vậy mà lại ở nhà tranh cũ rách, có chút ngẩn ra, Lý Tùng cười nói: "Viên huynh có việc gì mà lại đích thân tới đây?"

Lý gia mặc dù cũ rách, nhưng Viên Bàn Tử không dám coi thường, vội vàng bảo người hầu mang lễ vật để vào trong nhà.

Viên Bàn Tử là một người có chí, hấn tận mắt thấy Lý Tùng cùng Tàn Yến Sơn xưng huynh gọi đệ, mà Mã Huyện lệnh, rõ ràng là đối với Tàn Yến Sơn rất khách khí. Viên Bàn Tử làm buôn bán nhiều năm như vậy, ánh mắt vẫn phải có, Tàn Yến Sơn kia rõ ràng thân phận không tầm thường, hấn cũng không dám đắc tội Lý Tùng, Viên Bàn Tử vội chấp tay một cái cười nói: "Đây là xưởng dệt nhuộm đã chuẩn bị xong, muốn nhờ đệ muội đến chỉ điểm một chút....."

Lý Tùng không nhịn được cau mày, trong nhà vẫn đang làm ruộng đây! Hấn biết chuyện ở xưởng dệt nhuộm cũng rất quan trọng, để chậm trễ cũng không phải.....

Quế Thanh Thanh vội vàng nói: "Đại Lang, ta đi một mình cũng không sao, chàng bận thì cứ đi làm đi."

"Không được." Lý Tùng sợ nhất là Quế Thanh Thanh lại gặp phải Tống Tử Kiêu, huyện thành nói lớn cũng lớn, nói nhỏ cũng nhỏ, huống chi Tống Tử Kiêu đối với Quế Thanh Thanh có tâm tư, hấn làm sao có thể yên tâm?

Ngược lại Viên Bàn Tử nói: "Lý huynh đệ nếu có việc bận, không bằng để người làm của ta làm thay đi."

Lý Tùng tất nhiên là không có ý kiến, hấn mang người làm kia đến ruộng nhà mình giúp đỡ làm ruộng, mình thì đổi một bộ quần áo khác đi cùng Quế Thanh Thanh đến xưởng dệt nhuộm.

Trên đường, Viên Bàn Tử cố ý nói đến chuyện kinh doanh của xưởng dệt nhuộm, Quế Thanh Thanh cũng không nói nhiều, nhưng mà mỗi câu đều nói đến điểm mấu chốt, khiến cho Viên Bàn Tử lấy làm kỳ lạ, nói đến nói đi còn nói đến chuyện cửa hàng tơ lụa, Viên Bàn Tử nhớ tới một chuyện, liền nói: "Đệ muội, hôm nay chúng ta đều là Đông gia của xưởng dệt nhuộm, người có chuyện gì cũng không thể gạt ta, rốt cuộc là người nào ở sau lưng ta giờ rồi? Có thể nói cho ta biết rồi chứ?"

"Viên đại ca là một người thông minh, người nào làm thì trong lòng người cũng có số đi?"

Viên Bàn Tử híp đôi mắt vốn đã không lớn, nói: "Ta đoán, chính là Tống gia?"

"Không sai, chính là Tống gia." Quế Thanh Thanh gật đầu một cái, địch của địch nhân chính là bằng hữu, tất nhiên nàng phải để cho Viên Bàn Tử biết.

Lý Tùng nhìn Quế Thanh Thanh nói "Có phải nàng nghe trộm được bọn hấn nói chuyện, bị hấn phát hiện, hấn mới đánh chủ ý lên người nàng, có phải hay không?"

Quế Thanh Thanh sùng sốt một chút, chuyện này nàng thật đúng là không giải thích rõ được, nhưng mà nếu nàng không nói chuyện, liền tương đương với chấp nhận, Quế Thanh Thanh đành phải ậm ừ nói: "Thật sự không phải ta cố ý nghe lén....."

Lý Tùng cầm tay của nàng, cười nói: "Tính toán sau lưng người khác cũng không phải chuyện gì tốt! Hơn nữa không phải nàng cố ý thì có cái gì nghiêm trọng? Nàng là thê tử của ta, ta cũng sẽ không để cho người khác khi dễ nàng! Không cần phải sợ hấn."

Lời này có chút không phân rõ phải trái, rõ ràng là giúp người thân không để ý người ngoài, nhưng mà Quế Thanh Thanh thật cao hứng: Viên Bàn Tử ở bên cạnh giọng ngón cái lên: "Vừa thấy huynh đệ chính là người trượng nghĩa, đúng rồi, ta xem tư thế bước đi của người, chắc võ nghệ cũng không tầm thường....."

Lý Tùng cười nói: "Chỉ là mấy cái chiêu thức tự vệ thôi."

Viên Bàn Tử thấy Lý Tùng không chịu nói nhiều, liền nói sang chuyện khác, hẳn là người am hiểu xã giao, không khí được hẳn điều chỉnh rất sôi nổi, rất nhanh xe ngựa đã đến xưởng dệt nhuộm Viên thị.

Nơi này Quế Thanh Thanh đã đến không biết bao nhiêu lần, lúc này có chút hoảng hốt, thời điểm Tổng gia kinh doanh, trong sân một loạt sắp xếp tất cả đều là chảo nhuộm, hơn trăm người ở trong sân bận rộn, lúc này lại chỉ có mười mấy chảo nhuộm, khoảng mười công nhân đang chờ Đông gia phân phó.....

Đợi đến lúc Quế Thanh Thanh từ trong xưởng nhuộm đi ra, đã là giờ Thân, Lý Tùng cười nói: "Mệt không, chờ ra khỏi thành, không có người nào, ta sẽ công năng trở về."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Không cần, ta nào có yếu ớt như vậy? Hôm nay chỉ là nhìn bọn họ làm việc, cũng phải tự ta làm. Đúng rồi, ta còn muốn đi tú phưởng một chuyến." Nàng mấy ngày nay ở nhà cũng không nhàn rỗi, đêm hà bao thêu tốt lắm, hôm nay vừa đúng nhân cơ hội bán đi.

Lý Tùng cười nói: "Chính người đều đã là Đông gia của xưởng nhuộm, còn bán cái này làm gì? Cần thận bị người biết sẽ cười nàng."

Quế Thanh Thanh cười cười "Muốn trông cậy vào tiền chia hoa hồng của xưởng nhuộm, không biết phải chờ đến khi nào." Nàng biết Viên Bàn Tử là một người có dã tâm, kiếp trước hẳn là mất tiền cơ mới thua Tổng Từ Kiều, lần này có cơ hội, Viên Bàn Tử sẽ không ngừng mở rộng quy mô của xưởng nhuộm, cho nên hoa hồng cái gì, một lát sẽ không có, nàng còn cần phải cố gắng thêu hà bao kiếm chút tiền lẻ.

Hai người đi ra xưởng nhuộm chưa được bao xa, thì thấy một nha dịch tới đây hỏi: "Xin hỏi vị này có phải Lý Tùng hay không?"

Lý Tùng gật đầu một cái "Không sai, chính là ta."

Nha dịch kia liền ôm quyền nói: "Mã đại nhân mời ngài đi nha môn một chuyến."

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, cũng không biết trong hồ lô của vị Mã đại nhân này bán thuốc gì.

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ngủ cùng nhau

Editor: Linh.

Huyện lệnh cho mời, ai dám không đi? Quế Thanh Thanh tính toán là hai người chia nhau ra làm việc, mình đi bán hà bao, Lý Tùng đi nha môn, hai phía không làm chậm trễ, nhưng mà Lý Tùng không yên lòng, nói gì cũng không đồng ý. Quế Thanh Thanh không lay chuyển được, vì vậy hai người cùng nhau đi theo nha dịch đến cửa nha môn.

Quế Thanh Thanh nói: "Đại Lang, ta không đi vào, ở chỗ này chờ chàng."

Lý Tùng do dự một chút, nghĩ đến trong nha môn tất cả đều là nam nhân, Quế Thanh Thanh đi vào cũng không thuận tiện, còn không bằng để cho nàng ở chỗ này chờ, hẳn liền gật đầu một cái, cửa nha môn không giống những nơi khác, coi như an toàn, hẳn tương đối yên tâm.

Quế Thanh Thanh đứng một lát, thấy ai đi qua cũng nhìn nàng, thì xấu hổ, thấy bên cạnh có một cây liễu to, nàng liền trốn sau gốc cây, trong lòng Quế Thanh Thanh còn có chút lo lắng, Tổng gia có thể lực, Tổng Từ Kiều là người có chấp, chuyện không làm được hẳn sẽ không cam lòng, nếu như để hẳn biết trong tay nàng có phương thuốc nhuộm quan trọng như vậy, hẳn nhất định sẽ dùng trăm phương ngàn kế không từ thủ đoạn nào, đến lúc đó không biết hẳn sẽ làm ra chuyện gì, nhớ tới chuyện như vậy khiến Quế Thanh Thanh trán đầy lo lắng, nhưng không có cách nào nói với người khác.....

Nàng ở sau gốc cây đợi gần nửa canh giờ, mắt thấy mặt trời lặn về phía tây, Lý Tùng mới từ trong nha môn đi ra ngoài, hẳn vừa ra khỏi cửa lớn của nha môn không nhìn thấy Quế Thanh Thanh, nhất thời sốt ruột, vội vàng cao giọng hô: "Thanh Thanh!"

Quế Thanh Thanh đang nhìn ráng chiều ngẩn người, nghe thấy Lý Tùng kêu nàng vội vàng nói: "Ta ở chỗ này!"

Lý Tùng nhìn thấy Quế Thanh Thanh, lập tức thở phào nhẹ nhõm, bước mấy bước tới trước mặt nàng: "Chờ sốt ruột có phải không?"

"Không có việc gì." Quế Thanh Thanh hỏi: "Mã đại nhân tìm chàng có chuyện gì?"

"Ách....." Lý Tùng nhất thời không biết nên nói chuyện này như thế nào "Chuyện này một hai lời không nói rõ được."

"Có phải hay không Tổng gia....."

"không phải, nàng đừng suy nghĩ lung tung, chúng ta vừa đi vừa nói, trời cũng không còn sớm."

Lý Tùng lôi kéo Quế Thanh Thanh hướng cửa thành đi, vừa đi vừa từ từ nói nguyên do.

Thì ra là gần đây huyện Thanh Phổ xảy ra một vụ án, một Tú tài họ Đồng, vợ hắn mấy ngày trước trở về nhà mẹ đẻ, cho nên lạc đường, tìm khắp nơi không thấy, Đồng tú tài liền báo cáo lên nha môn, bởi vì tên kia là người có công danh, Mã Huyện lệnh không dám chậm trễ, vội vàng cho nha dịch đi tìm hiểu, nhưng mà đã mấy ngày trôi qua, vẫn chưa có bất kỳ tin tức nào, Đồng tú tài kia ngày ngày đi nha môn hỏi thăm, kết quả không có tin tức, hắn nói Mã Huyện lệnh không chịu ra sức, cho nên sáng hôm nay mới đến một đám tú tài đến nha môn đòi người.

Mã Huyện lệnh sợ những tú tài này gây chuyện, trong con giận dữ đã đem hai nha dịch sai đi tìm người ra đánh hèo, nhưng mà đánh xong mới nhớ tới, không còn ai đi điều tra vụ án, đang hết sức phiền não hắn chợt nhớ tới Tần Yên Sơn đã từng nói Lý Tùng có dũng cảm lại thận trọng, là nhân tài khó có được, liền phái người đi hỏi Lý Tùng, hỏi hắn có nguyện ý đến nha môn làm việc hay không?

Quế Thanh Thanh có chút kinh ngạc "Mã đại nhân muốn cho chàng làm nha dịch? Chàng nghĩ như thế nào?" Kiếp trước nàng cũng không nhớ Lý Tùng đã làm việc này.

Lý Tùng chưa kịp trả lời, đã nghe thấy phía trước truyền đến một trận tiếng vó ngựa, hắn thấy người cưỡi ngựa, không khỏi sửng sốt, người nọ chính là Tần Yên Sơn.

Tần Yên Sơn cũng nhìn thấy Lý Tùng, hắn vội vàng siết dây cương xuống ngựa, cười haha nói: "Lý huynh đệ, ta ở trong nhà của người đệ huynh nửa ngày, không nghĩ tới ở nơi này gặp được huynh."

Lý Tùng kinh ngạc: "Người đến nhà của ta?"

"Đúng vậy! Ta từ nhà cô trở lại, tất nhiên là muốn đến thăm bá phụ." Hai người đứng bên cạnh hàn huyên, đi cùng Tần Yên Sơn còn có một người, một thiếu niên khoảng mười bốn mười năm tuổi, hắn chạy mấy bước đến trước mặt Quế Thanh Thanh, nhìn chăm chăm nàng không chớp mắt, Lý Tùng cảm thấy sau lưng có một ánh mắt, liền đưa tay kéo Quế Thanh Thanh đến bên cạnh mình, còn hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên kia một cái, dọa thiếu niên kia sợ đến mức co rúm người lại, Quế Thanh Thanh vội vàng nhỏ giọng nói: "Đại Lang, nàng là một cô nương, chàng đừng có hù dọa nàng."

Tần Yên Sơn ở một bên cười ha ha "Lan muội, thế nào? Liếc mắt một cái liền bị xem thấu rồi?"

Cô gái trong trang phục thiếu niên không hề bực, cười hi hi hỏi Quế Thanh Thanh: "Tỷ tỷ, làm sao mà tỷ biết được."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ta thấy người có lỗi tai, hơn nữa da người trắng nõn nà, không giống nam tử."

Tần Yên Sơn giới thiệu: "Đây là biểu muội nhà cô cô ta Trần Lan, Lan muội, đây chính là ân nhân cứu mạng của ta Lý đại ca, vị này là Lý đại tẩu."

Trần Lan tiến lên lần nữa thì thấy, Tần Yên Sơn nói: "Ta mới từ nhà cô trở lại, biểu muội dự định đến nhà ta ở một thời gian, ta liền mang theo nàng cùng đi. Nơi này không thích hợp để nói chuyện, ta đã thuê phòng ở khách điểm Long Vân phía trước, rượu và thức ăn ở nơi đó cũng không tồi, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi."

Lý Tùng nói: "Trời tối cửa thành sẽ đóng, không bằng chúng ta ngày mai gặp lại."

"Cửa thành đóng thì hai người ở khách điểm một đêm, sợ cái gì?" Tần Yên Sơn không cho giải thích, xoay người đối với người làm đứng ở một bên phân phó nói: "Tần Lục Tử, người đi Lý gia thôn báo tin cho Lão thái gia, nói LÝ Tùng và chị dâu buổi tối không trở về."

Lý Tùng cũng không phản bác được, chỉ đành phải đồng ý, đoàn người chạy thẳng đến khách điểm Long Vân.

Từ lâu Long Vân cùng khách điểm Long Vân đều do một nhà mở, hai cửa tiệm sát nhau, Tần Yên Sơn đến từ lâu nói muốn một phòng riêng, bốn người ngồi xuống theo thứ tự, Trần Lan kia tuy là đại gia khuê tử, nhưng mà hiển nhiên không phải là người có tính tình trầm tĩnh, dường như nàng đối với Quế Thanh Thanh là gặp lần đầu đã quen thân, lôi kéo nàng chút chút khanh khách nói không ngừng, ánh mắt Lý Tùng thỉnh thoảng lướt qua đây, hắn nhìn cái người nữ phần nam trang lôi kéo vợ hắn nói chuyện, cảm thấy rất không vừa mắt.

Rượu và thức ăn rất nhanh đã mang lên, không thể không nói, thức ăn của từ lâu Long Vân làm rất có trình độ, món ăn bưng lên cũng rất tinh xảo, màu sắc hương vị đều đầy đủ, toàn gia ngồi xuống vừa nói chuyện vừa ăn cơm, Tần Yên Sơn hỏi: "Lý huynh, mới vừa rồi huynh nói Mã Huyện lệnh tìm huynh, có chuyện gì vậy?"

Lý Tùng đem chuyện vừa nói với Quế Thanh Thanh nói lại một lần nữa, Tần Yên Sơn có chút mất hứng: "Mã Huyện lệnh này thật đúng là, ta bảo hắn chiếu cố huynh, hắn lại an bài cho huynh làm nha dịch? Đây là chiếu cố kiểu gì?"

Lý Tùng cười nói: "Không phải như vậy, làm nha dịch chỉ là tạm thời, Mã Huyện lệnh ám chỉ với ta, nói bỏ đầu của huyện Thanh Phổ chúng ta già rồi, lắm cảm không có năng lực....."

Tần Yên Sơn nghe vậy cười cười: "Cái này còn không sai biệt lắm, không biết Lý huynh đệ có hứng thú hay không?"

Lúc này Quế Thanh Thanh cũng không nói chuyện cùng với Trần Lan, chỉ chú ý Lý Tùng nói như thế nào, Lý Tùng lại cười nói: "Cơ hội khó có được như vậy, tất nhiên ta sẽ không bỏ qua, còn phải cảm ơn Tần huynh đệ."

Tần Yến Sơn cười nói: "Lúc huynh cứu ta, cũng không nghĩ rằng ta sẽ cảm ơn huynh."

Quê Thanh Thanh ở một bên lại hoàn toàn thất thần, nàng nhớ rõ ràng kiếp trước Lý Tùng hoàn toàn không có đi làm việc ở nha môn, càng không có đi làm bộ đầu! Bộ đầu mặc dù không vào phẩm cấp, coi như là chưa làm quan, chỉ là ở nha môn trông coi truy nã, nhà lao, quyền lợi cũng không nhỏ, nếu như là Huyện thừa, chức vụ còn bỏ trống, bộ đầu cũng có thể kiêm chức kia. [đoạn này hơi khó dịch ta chém bừa, các nàng thông cảm nha.]

Tần Yến Sơn cười nói: "Ta biết lấy bản lĩnh của huynh, nhất định sẽ làm rất tốt! Đến, làm chén này!" Hai người đẩy qua đẩy lại uống hã hê, coi bộ tửu lượng cũng không nhỏ.

Trần Lan múc một muỗng đậu hũ muối đưa cho Quê Thanh Thanh "Tỷ tỷ người nếm thử cái này một chút, hương vị rất ngon!"

Quê Thanh Thanh biết đây là món ăn bằng hiệu của tửu lâu Long Vân, hương vị đương nhiên sẽ không kém, nàng ăn xong, thấy Trần Lan vẫn còn nhìn mình chằm chằm, không khỏi cười nói: "Ánh mắt của người nhìn ta thật kỳ quái, không phải là trên mặt ta có hoa chứ?"

Trần Lan nói: "Ta thấy dáng dấp của tỷ tương tự mẹ ta, nếu nói hai người là mẹ con, ta cũng sẽ tin, cố tình ta là nữ nhi ruột thịt, lớn lên một chút cũng không giống nương của ta....."

Quê Thanh Thanh tâm niệm vừa động: "Nương người.....Là họ Tần sao?"

"Tất nhiên! Nương ta là cô cô của biểu huynh, đương nhiên là họ Tần....."

Quê Thanh Thanh cười nói: "Thật là trùng hợp, nương ta cũng họ Tần, khuê danh gọi là Uyển Nương."

Tần Yến Sơn vội vang đặt ly rượu trong tay xuống, nói xen vào: "Người nói nương người gọi là Tần Uyển Nương? Quê quán của bà ở nơi nào? Bao nhiêu tuổi? Ta có thể gặp bà một chút được không?"

Quê Thanh Thanh đáy lòng có chút kích động, nhưng mà cũng không lộ ra mặt, nàng lắc đầu một cái nói: "Người không gặp được nương ta, bà đã qua đời, về phần quên quán bà ở đâu, nương ta chưa bao giờ chịu nói. Nếu nương ta còn sống, năm nay cũng bốn mươi tuổi, ngày sinh của bà là vào Tết Đoan Ngọ."

Trần Lan ở một bên há mồm muốn nói, Tần Yến Sơn lại quay sang phía nàng nháy mắt không để cho nàng mở miệng, Quê Thanh Thanh làm như không thấy, cũng không nhắc lại.

Một bữa cơm cả chủ và khách đều vui mừng, Trần Lan nghe tiểu nhị nói con đường này buổi tối có chợ đêm, lập tức âm ỉ muốn đi xem, mấy người cũng không muốn sớm như vậy đã đi ngủ, liền không phản đối.

Thời điểm từ tửu lâu đi ra, bên ngoài đã bị bao phủ bởi bóng đêm, nhưng mà ánh đèn của các cửa hàng cùng đèn lồng của các quán ven đường, đem cả con đường chiếu lên sáng trưng, lúc xuống lầu, Lý Tùng cố ý đi lùi về phía sau, nhẹ giọng hỏi Quê Thanh Thanh: "Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ nhạc mẫu cùng Tần gia....."

Quê Thanh Thanh hé miệng: "Chúng ta đối với quá khứ của nương một chút cũng không biết, cho dù có phải hay không, đừng nên nhắc lại chuyện này." Mặc dù nàng rất hy vọng được bên tổ tiên bên ngoại nâng đỡ, nhưng mà nàng tin tưởng dựa vào người không bằng dựa vào chính mình.

Lý Tùng không nói tiếng nào, ra khỏi tửu lâu, thấy trên đường cái người đến người đi, hần rất tự nhiên cầm lấy tay của Quê Thanh Thanh, trong miệng giải thích: "Chợ đêm nhiều người, chỗ để bị người chen lấn làm tách ra."

Quê Thanh Thanh cảm thấy trên tay nóng lên, do hần uống rượu, lòng bàn tay này nóng đến lợi hại, tay của hần có chút thô ráp, cả bàn tay đều là vết chai, hần là do tập võ mỗi ngày tạo thành.....

Cả con đường rộn ràng nhộn nháo, náo nhiệt vô cùng, thật ra chợ đêm trong thành cũng chỉ là bán đồ ăn khuya, bình thường đều là lễ tế vài người, hôm nay xuân về hoa nở, mọi người ra ngoài chơi đùa, các nghệ sĩ xiếc ảo thuật tất cả đều đi ra biểu diễn, khiến Quê Thanh Thanh không kịp nhìn hết.

Trần Lan có lẽ là chưa từng được đi dạo chợ đêm, cho nên rất hưng phấn, đi xem khắp nơi, thỉnh thoảng lại hỏi một câu, nhưng mà cũng không mua cái gì, chợ đêm này đều là những vật kém chất lượng, nàng tất nhiên là xem thường.

Đoàn người chơi đùa, nhìn canh giờ cũng không còn sớm, lúc này mới trở lại khách sạn Long Vân, Quê Thanh Thanh thấy Tần Yến Sơn đặt cho bọn họ phòng của vợ chồng, không khỏi sửng sốt, chẳng lẽ tối nay nàng phải ngủ cùng Lý Tùng?

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Động phòng (có chút ít là 18+)

Editor: Linh.

Tần Yến Sơn trở lại phòng trọ, Trần Lan theo sát phía sau, biểu huynh muội hai người vào phòng, Tần Yến Sơn hỏi: "Muội muốn biết cái gì thì mau hỏi, trời cũng đã không còn sớm."

Trần Lan làm mặt quỷ, Tần Yến Sơn cau mày nói: "Muội cũng đã là cô nương lớn...."

Trần Lan cười hi hi: "Biểu ca, làm sao huynh lại cùng một dạng giống như mẹ ta vậy?" Nhìn thấy Tần Yến Sơn trợn mắt muốn khiển trách, nàng vội hỏi: "Biểu ca, tại sao huynh lại không cho phép ta và biểu tỷ quen biết nhau? Nàng đã nói rõ ràng nương của nàng gọi là Tần Uyển Nương, bốn mươi tuổi, sinh vào tiết Đoan Ngọ, mọi thứ đều trùng với di....."

"Chuyện như vậy nếu để cho người có tâm nghe được, tất nhiên là có thể biết được chuyện này."

"Nhưng mà đáng đáp của Quế tỷ tỷ giống nương ta như vậy...."

"Vậy ta hỏi muội, cho dù nương của Quế Thanh Thanh chính là tiểu cô cô, muội nói xem tại sao năm đó bà lại không chịu về nhà?"

Trần Lan suy nghĩ một chút nói: "Thứ nhất là có thể bà đã quên mất chuyện cũ, thứ hai có lẽ là đã xảy ra chuyện gì đó, bà cảm thấy không còn mặt mũi về nhà hoặc là cảm thấy về nhà sẽ mang đến sỉ nhục cho gia tộc....."

"Đúng vậy a, nếu muội cũng đã nghĩ đến, thì tất nhiên chúng ta nên điều tra thật kỹ rồi hãy nói, nếu như năm đó tiểu cô cô..... Trong nhà có chịu chấp nhận hay không còn khó nói lắm."

Trần Lan mặc dù còn ít tuổi, nhưng cũng biết lợi hại trong đó, danh môn thế tộc sợ nhất là gièm pha như vậy, trong lòng nàng không thoải mái, cúi đầu nói: "Được rồi, vậy ta trở về phòng."

Giờ phút này, căn phòng cách vách Quế Thanh Thanh đang ngồi ở mép giường nghỉ ngơi thảnh thơi, Lý Tùng tắm xong đi ra ngoài, thấy nàng còn cầm vải trắng chưa có lau tóc, cả người nhìn qua có chút bất an, Lý Tùng cười nói: "Sao vậy? Nàng sợ?"

Quế Thanh Thanh đỏ mặt, thấy hắn hỏi như vậy, ngược lại lại không có khăn trang như lúc ban đầu, nàng liếc hắn một cái "Đại Lang, ta muốn hỏi chàng một chuyện....."

"Chuyện gì?"

Lý Tùng vừa lau nước trên tóc, vừa nhìn Quế Thanh Thanh chằm chằm, nàng mới vừa tắm xong, giống như một đóa hoa mẫu đơn kiều diễm ướt át.

Quế Thanh Thanh cảm nhận được ánh mắt mang theo lửa của hắn, căn bản là không dám nhìn hắn, chỉ cúi đầu hỏi: "Chàng thật sự muốn đi nha môn làm nha dịch hay sao?"

"Đương nhiên, ta sẽ làm hai năm, nếu có may mắn lên làm bộ đầu, cha nhất định sẽ rất vui mừng. Ở huyện Thanh Phô này, cũng không có người dám xem thường chúng ta....."

Mặc dù Lý Tùng không chịu nói rõ, nhưng mà Quế Thanh Thanh biết, nếu như không phải vì nàng, hắn sẽ không đồng ý đi nha môn làm nha dịch, hắn nhất định là cảm thấy thế lực của Tống Tử Kiều quá lớn, liền muốn mượn sức lực của quan phủ, để cho Tống Tử Kiều có kị mấy phần, không dám dây vào, kiếp trước căn bản là hắn sống tự do tự tại qua ngày, tính tình một người làm sao có thể đột nhiên thay đổi? Dò xét nguyên nhân, căn bản là ở trên người nàng.....

Quế Thanh Thanh trong lòng cảm động, nhưng không có lên tiếng, nàng còn muốn khuyên Lý Tùng một câu, Lý Tùng hỏi: "Sao vậy Thanh Thanh? Nàng không đồng ý?"

"Ta..... Đại Lang, ta chỉ hi vọng chúng ta bình an là tốt rồi, cho dù chàng được làm bộ đầu, nhưng muốn ngồi vững chắc sợ là không dễ dàng như vậy. Giống như lần này thế tử của Tú tài mất tích, nếu như không phá được án, người bị hại không hài lòng, cấp trên muốn trách phạt, chàng bị kẹp ở giữa chẳng phải là sẽ lo lắng đến phát hỏa?"

Lý Tùng cười nói: "Đừng lo lắng, cha Tần Yến Sơn là Tri Phủ, Mã Huyện lệnh vẫn phải cho ta mấy phần mặt mũi, bao giờ không được, ta liền từ chức cũng không có việc gì, cái gọi là không muốn lại có được, nàng nói có đúng hay không?"

Lý Tùng vừa nói như thế, Quế Thanh Thanh lại yên tâm không ít, đúng vậy a, hắn cũng không nhất định phải làm bộ đầu, nếu là bất đắc dĩ không làm cũng được. Quế Thanh Thanh vừa định hỏi một chút nhà mẹ đẻ của thế tử của Tú tài ở đâu, Lý Tùng đã ngồi xuống ở bên người nàng, Quế Thanh Thanh cảm thấy dường như bên cạnh mình là cả một chậu than nóng, khiến cho nàng cảm thấy cả người cũng bắt đầu nóng lên.

Lý Tùng thấp giọng nói: "Thanh Thanh, chúng ta nghỉ ngơi đi?" Hắn nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, nhịp tim có chút tăng nhanh. Giờ phút này Quế Thanh Thanh, giống như là trái cây đầu cành đỏ tươi rù xuồng, cả người cũng tỏa ra hương thơm mê người, đang chờ hắn hái.....

Theo ý nghĩ của Quế Thanh Thanh, nàng cũng không vội cùng Lý Tùng thành thân, nhưng mà nàng vừa nghĩ tới Tống Từ Kiều liền sợ, nếu như Tống Từ Kiều biết nàng và Lý Tùng còn chưa có thành thân, hẳn nhất định sẽ dùng trăm phương ngàn kế, không từ thủ đoạn nào, cho nên Quế Thanh Thanh định đem mình giao cho Lý Tùng, hoàn toàn chặt đứt ý tưởng của Tống Từ Kiều.....

Lý Tùng nói xong, không đợi Quế Thanh Thanh nói chuyện, hai cánh tay liền ôm lấy nàng, đè nàng xuống giường, trước hôn lên đôi môi tròn bóng của nàng, ngay sau đó váy của nàng bị tách ra, lộ ra áo yếm bên trong, cái áo yếm làm từ vải mịn thượng hạng, viền mép thêu một vòng chỉ bạc, bốn sợi dây vòng qua cổ và lưng cũng màu bạc, cùng chủ nhân của nó đẹp mắt giống nhau.

Đáng tiếc Lý Tùng căn bản không có ý nhìn cái này, bàn tay hắn đem áo yếm vén lên, liền nhìn thấy bầu ngực mềm mại trắng nõn của Quế Thanh Thanh, cái rốn nhỏ nhắn đáng yêu, cùng với vòng eo duyên dáng..... Hắn nhẹ nhàng vuốt ve phần đầy đặn nở rộ dưới lòng bàn tay, xúc cảm rõ ràng như vậy, tốt đẹp như vậy.

Quế Thanh Thanh dần dần thờ đốc, hắn đem thân thể của nàng ôm lấy "Thanh Thanh, nàng là của ta, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, ta đã thích nàng rồi."

Quế Thanh Thanh đem mặt tựa vào cằm hắn, nàng đưa tay sờ sờ khuôn mặt của hắn, đầu ngón tay xẹt qua đôi lông mày anh tuấn, cái mũi cao cao, từ từ đi xuống phía dưới dừng lại ở chỗ có vết sẹo trên mặt hắn, ôn nhu hỏi: "Lúc đó rất đau có phải không?"

"Khá tốt....." Hắn nâng mặt của nàng lên, cái trán của hai người chạm vào nhau, "Thanh Thanh, ta nghĩ tốt lắm, chờ sáng mai về nhà, chúng ta liền làm tiệc rượu, mời hương thân ăn một bữa, nói cho bọn họ biết chúng ta thành thân....."

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Khách không mời

Editor: Linh.

Quế Thanh Thanh từ trong giấc mộng tỉnh lại, nghe tiếng chim hót líu ríu ngoài cửa sổ, vừa thấy mình ở một nơi xa lạ, nàng lập tức từ trên giường bật dậy, đột nhiên phát hiện cả người xích lõa, lúc này nàng mới nhớ tới tối hôm qua cùng Đại Lang ở khách điểm viên phòng, chỉ là..... Đại Lang đi nơi nào?

Quế Thanh Thanh vội vàng mặc quần áo, rửa mặt qua loa rồi mở cửa, vừa vặn thấy Trần Lan, nàng cười hi hi nói: "Quế tỷ tỷ, tỷ đã tỉnh rồi? mới vừa rồi nha hoàn nói trong phòng tỷ có động tĩnh, ta tới đây xem một chút. Tỷ phu nói đừng quấy rầy tỷ, để cho tỷ ngủ nhiều một chút, ta liền để cho nha hoàn đứng ngoài phòng canh giữ, tỷ phu thật là thương tỷ....."

Lời của nàng mang theo trêu chọc, Quế Thanh Thanh cũng không phải cô nương mới lớn, đương nhiên không thèm đề ý, chỉ là hỏi: "Đại Lang sớm như vậy đã đi ra ngoài, hắn đi đâu muội có biết không?"

Trần Lan mở to hai mắt, cười nói: "Tỷ phu bảo hôm nay muốn cử hành lễ thành hôn, mời các vị hương thân uống rượu mừng, nên đã đi ra ngoài đặt rượu thịt rồi."

Quế Thanh Thanh phục hồi lại tinh thần, vội vàng đem Trần Lan mời vào trong phòng, Trần Lan hôm nay đổi một bộ quần áo của nữ, một thân quần áo màu tím nhạt, mang theo vài phần tùy ý lại không mất trang nhã, khuôn mặt trái xoan trắng nõn như ngọc, hai má đánh phấn nhàn nhạt, giữa má khi cười hiện lên một đôi núm đồng tiền, đôi môi không điểm tự hồng, mái tóc tùy ý búi lên thành một cái Tùm kế, cài một cái trâm hoa màu tím nhạt, nơi cổ tay mang theo một đôi vòng Dương Chi bạch ngọc, tản ra ánh sáng tròn bóng.....

Hai người vào trong phòng ngồi xuống, Quế Thanh Thanh cười nói: "Vẫn là mặc kiểu này đẹp mắt hơn, muội cái trang thành nam tử nhìn thế nào cũng vẫn mang theo mùi vị của đàn bà."

Trần Lan cười đùa nói: "Cái kia chỉ là để ra cửa dễ dàng hơn thôi." Nàng vừa nói, vừa từ trên cổ tay lấy xuống đôi vòng tay Dương Chi bạch ngọc đưa cho Quế Thanh Thanh "Quế tỷ tỷ, sáng hôm nay ta mới biết được tỷ và tỷ phu là tân hôn, một đôi vòng ngọc này, coi như là đưa cho tỷ làm lễ vật mừng tân hôn. Tỷ đừng ghét bỏ."

"A!" Quế Thanh Thanh có chút khinh ngạc, nàng vội vàng khước từ "Lan muội muội, lễ vật của muội quá quý giá, đôi vòng tay Dương Chi bạch ngọc này giá cả không rẻ, ta không thể nhận....."

"Không được không được, tỷ nhất định phải nhận lấy, chờ đến khi ta thành thân, tỷ cũng đưa cho ta một lễ vật quý giá tương đương để thêm trang như vậy được không?"

Trần Lan tính tình thẳng thắn, trong lòng nghĩ thế nào liền nói ra thế ấy, Quế Thanh Thanh lại rất thích thích tính cách như vậy của nàng, nàng đã nói như vậy, vòng tay này Quế Thanh Thanh cũng không liệu mạng khước từ nữa, nàng đành phải cười nói: "Như vậy đi Lan muội muội, vòng tay này ta nhận

một cái, một cái khác muối giữ lại, tỷ muối chúng ta để lại kỷ niệm cho nhau, như thế nào?"

"Tốt tốt, cứ như vậy đi." Trần Lan tự tay đeo vòng tay lên cho Quế Thanh Thanh, hai người mỗi người đeo một cái, Dương Chi bạch ngọc tôn lên cổ tay trắng bóc, đúng là đặc biệt dễ nhìn....

Quế Thanh Thanh lại trịnh trọng nói tạ ơn, lúc này, tiểu nhị đem thức ăn đưa tới, Trần Lan cười nói: "Quế tỷ tỷ, biểu ca cùng tỷ phụ là ăn rồi mới đi, mấy món ăn này là ta tùy tiện gọi, tỷ xem một chút có thích hay không, nếu như còn thích ăn cái gì, cứ việc để cho tiểu nhị đưa tới."

"Không cần, cái này đã rất thịnh soạn rồi, ta cũng không kén ăn." Quế Thanh Thanh vừa ăn cơm, vừa cảm thụ nhiệt tình của Trần Lan, tạm thời không nói cái khác, chỉ một đôi vòng tay Dương Chi bạch ngọc này, giá cả thế nào cũng từ một ngàn lượng bạc trắng trở lên, nàng cứ thoải mái đưa cho mình như vậy, Quế Thanh Thanh trong lòng đoán, có lẽ mẹ mình thật sự là thân thích của nàng, nếu không phải như vậy, thì vòng tay này thật là có chút khó giải quyết....

Ăn cơm xong, Quế Thanh Thanh lấy ra hà bao mà mình偷, chọn một cái mình ưng ý nhất tặng cho Trần Lan, Trần Lan nhìn hà bao này偷 khéo léo, kiểu dáng cũng không lỗi thời, rất là thích, nhưng mà nàng thấy Quế Thanh Thanh một lúc lấy ra nhiều hà bao thì có chút kinh ngạc "Quế tỷ tỷ, sao tỷ lại mang theo nhiều hà bao như vậy đi ra ngoài."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Đây là ngày hôm qua ta định mang đi bán, kết quả là chưa bán được."

"A?" Trần Lan nhớ tới nhà tranh rách nát của Lý gia, trong lòng không khỏi thổn thức, cảm thán cuộc sống của Quế Thanh Thanh quá khổ.

Quế Thanh Thanh dường như biết suy nghĩ trong lòng nàng, giải thích: "Thật ra thì cuộc sống của ta và Đại Lang cũng rất tốt, ta bán cái này, là vì muốn kiếm chút tiền riêng, để cho đệ đệ nhà mẹ ta đi học, bù vào nhà mẹ, ta không muốn dùng tiền của Đại Lang...."

"Quế tỷ tỷ, tỷ còn có đệ đệ?"

"Đúng vậy a, ta có một tỷ tỷ một đệ đệ, nhưng mà đệ đệ là Nhị nương sinh, năm nay mới tám tuổi. Kể từ khi mẹ ta qua đời, cha ta liền dính vào rượu....."

Hai người đang nói chuyện, thì người làm của Tần gia thông báo Tần Yến Sơn cùng Lý Tùng đã trở lại, Quế Thanh Thanh cùng Trần Lan đi xuống cửa khách điểm nhìn, chỉ thấy đi theo sau bọn họ có một cái xe ngựa, chứa rất nhiều thức ăn, trừ bánh ngọt, kẹo, còn có mấy túi gạo và mì, thịt cùng mấy tấm đậu phụ, ngược lại sau cỗ không có bao nhiêu, cái thời tiết này, muốn mua rau cỏ cũng không được, hơn nữa gia đình nông dân cũng thích ăn thịt.

Lý Tùng thừa dịp không ai chú ý, nhỏ giọng hỏi: "Không trách ta tự chủ trương đi? Ta muốn chuyện như vậy làm càng sớm càng tốt, còn nữa, ta đáp ứng ngày mai sẽ trả lời Mã Huyện lệnh, nếu như là thật sự đi nha môn làm nha dịch, sợ là phải có một hồi bận rộn, sau này sẽ không có thời gian...."

Quế Thanh Thanh cúi thấp đầu nói nhỏ, "Chàng tự tính toán, ta như thế nào cũng được." Nàng nhớ tới tối hôm qua hai người điên loạn đào phượng, vẫn còn có chút ngượng ngùng.

Lý Tùng cười nói: "Ta còn mua cho nàng một bộ đồ mới, có muốn thay bây giờ hay không?"

"Không.... Không cần, về nhà hãy nói, còn không biết cha đã ăn cơm hay chưa đấy."

Lý Tùng mang theo Quế Thanh Thanh trở về thôn cử hành hôn lễ, Tần Yến Sơn cũng mang theo biểu muội tham gia náo nhiệt, đoàn người mang theo mấy người làm, ba chiếc xe ngựa, chậm rãi trở về Lý gia thôn, trong lúc nhất thời khắp thôn chó cũng bắt đầu kêu to.

Lý Phúc Mãn vừa nghe con lớn nhất muốn thành hôn, lại đi nha môn làm nha dịch, lúc này vui mừng không ngậm miệng lại được "Tốt tốt, người cũng trưởng thành rồi, sớm một chút thành thân cũng hợp với ý định của cha, cha chỉ hy vọng sớm được ôm đại tôn tử." Thật ra thì ông đã có cháu, nhưng mà đại tôn tử mới được ông coi trọng nhất, và lại nhi tử có thể đi nha môn làm nha dịch, cho dù chỉ là một nha dịch bình thường, nói ra trên mặt cũng vẻ vang.

Lý Phúc Mãn lúc này cũng tự mình đi tìm Lý Phúc Lộc giúp một tay thu xếp chuyện vui, trong chốc lát công phu, Nhị thẩm Tống thị được tin chạy tới "Thanh Thanh a, Nhị thẩm đã sớm nói với người sớm muộn cũng đều phải gả, cần gì phải kéo dài? Cuối cùng con cũng nghĩ thông suốt."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Còn phải phiền toái Nhị thẩm giúp lo liệu một tay."

"Đó là tất nhiên! Nhị thẩm không giúp con thì giúp ai a!" Tống thị cười, cũng sáng khoái đáp ứng, hiện tại một số nhà nông dân đã gieo mạ xong rồi, cũng rồi rả, hàng xóm cũng đến giúp một tay, hơn nữa người làm của Tần Yến Sơn, tất cả đều bố trí ngay gần có trình tự.

Lý Du cùng Lý Bách mang theo cả nhà tới, Hồ thị còn chưa nói cái gì, ngược lại Vương thị nhìn thấy Tần Yến Sơn cùng Trần Lan thì ánh mắt lóe lên, đây là quý công tử cùng tiểu thư nhà nào, làm sao lại đến tham gia lễ thành hôn của đại bá ca? Trong lúc nhất thời Vương thị vừa hâm mộ vừa ghen tỵ, lời kéo Quế Thanh Thanh hỏi lung tung này nọ, hỏi Quế Thanh Thanh đang phiền não, thì thấy tỷ tỷ Hoa Quế cùng Trương Phú Quý đi vào, nàng vội vàng bỏ rơi Vương thị đi ra ngoài nghênh đón....

Về mặt Hoa Quế vui vẻ, nói khê với muội muội: "Thanh Thanh a, hôm nay muội thật xinh đẹp! Vừa nhìn cũng biết Đại Lang đối đãi muội không tệ."

"Ừ, hẳn rất tốt." Quế Thanh Thanh cười lời kéo tỷ tỷ đi gặp Trần Lan, mấy người đang nói chuyện, thì nghe thấy Hồ thị ở trong sân lớn tiếng nhỏ mọn hô: "Ai u, người kia không phải là chương quý của Hằng Thịnh Tường sao! Hẳn đến đây làm gì?"

Quế Thanh Thanh nghe xong, trên mặt liền biến sắc, nàng nhìn về phía trong sân, người đến không phải là Tống Khuyết sao! Phía sau còn có mấy người làm của Tống gia đi theo, trong tay mỗi người bưng một cái khay, phía trên dùng tấm vải đỏ che.

Đối với khách không mời mà đến này, Lý Tùng không có nửa điểm hảo cảm, nhưng mà hắn vẫn chấp tay một cái nghênh đón nói: "Nguyên lai là Tống chương quỹ, chúng ta không quen biết, không biết hôm nay Tống trưởng quỹ đến đây là có chuyện gì?"

Tống Khuyết cũng chấp tay một cái " Ta được Đông gia ủy thác, có một chuyện muốn thương lượng cùng Lý Đại Lang." Hắn nhìn hai bên một chút, cười nói: "Không bằng chúng ta tìm nơi nào yên tĩnh ngồi xuống nói chuyện, như thế nào?"

Lý Tùng đã sớm phát hiện vợ chồng Quế Lương núp trong đám người, trong lòng đã sáng tỏ mấy phần, chắc là bọn họ đem Tống Khuyết mang đến, tốt, hắn cũng lập tức sẽ phải thành thân, bọn họ lại vẫn chưa từ bỏ ý định, hắn lạnh lùng nói: "Không cần, hôm nay là ngày vui của ta, không có thời gian để ý tới chuyện khác."

Tống Khuyết cười nói: "Lý Đại Lang, chẳng lẽ ngươi không muốn nghe một chút sao? Phải biết rằng, cơ hội nhưng là gặp cũng không thể cầu."

Quế Thanh Thanh đứng ở trong đám người bên ngoài, tay của nàng siết thật chặt, vốn là trắng nõn mềm mại, lúc này lại không có huyết sắc, nàng đoán đám người làm cầm khay đi theo phía sau Tống Khuyết, trong mâm, tất cả đều là bạc, mang đến rất nhiều bạc, đây là Tống Từ Kiều muốn cầm bạc đem Lý Tùng đập nát.....

Quế Thanh Thanh lo lắng nhìn Lý Tùng, không phải ai cũng có thể cưỡng lại được cám dỗ của tiền tài, mặc dù Quế Thanh Thanh biết trong tay Lý Tùng có chút tiền tích góp, nhưng mà cũng không có quá nhiều, mà năm khay bạc kia, ít nhất cũng phải một ngàn lượng, nào biết Tống Khuyết vung tay lên, mấy người... mấy người làm vội vàng đem nắp khay kéo lên, mọi người vây xem kêu lên một trận "Vàng! Trời ạ, đây là bao nhiêu vàng a!"

Tâm Quế Thanh Thanh run lên, đây là Tống Từ Kiều biết trong tay nàng có phương thuốc nhuộm vải, bằng không cũng sẽ không bỏ ra vốn gốc, chỗ vàng này đổi ra bạc, thế nào cũng đến một vạn lượng, mục tiêu của hắn là xướng dệt nhuộm.....

Trong lòng Quế Thanh Thanh càng ngày càng không nắm chắc, Lý Tùng ha ha cười nói: "Được rồi, nếu Tống chương quỹ nói đây là một cơ hội, hôm nay nếu ta không để ngươi nói ra mục đích, chắc chắn ngươi sẽ cảm thấy nuối tiếc, vậy thì....." Lý Tùng nhìn một chút nhà mình huyền ảo "Đi thôi, đến nhà Nhị thúc của ta nói."

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Mỹ nhân dưới ánh đèn

Editor: Linh.

Quế Thanh Thanh nhất thấy Lý Tùng mang theo Tống Khuyết đến nhà của Nhị thẩm, nàng không nhận được lạnh cả người mặt trắng bệch, Hoa Quế cũng ngạc nhiên nghi ngờ, nàng chọc mũi: "Thanh Thanh, chuyện gì xảy ra? Đang tốt đẹp, sao Đông gia của Thụy Sinh Tường lại đem nhiều vàng đến đây như vậy? Không phải là tặng chứ? Vậy cũng quá nhiều....."

"....." Quế Thanh Thanh tâm loạn như ma, không biết nên nói với tỷ tỷ như thế nào.

Lại nói Tần Yến Sơn, sáng sớm hắn đã phái người làm đi điều tra thân thế của Quế Thanh Thanh, mấy người này lần lượt trở lại, hắn còn chưa có dành ra thời gian hỏi, Tống Khuyết đã mang theo người đến.

Tần Yến Sơn không biết tình hình cụ thể là xảy ra chuyện gì, chính là cảm thấy có chút không giải thích được, cho dù Tống gia có tiền đi chăng nữa, sao có thể lập tức đưa nhiều vàng làm quà tặng như vậy? Chuyện này khẳng định không đơn giản..... Trùng hợp là trong số những người làm hắn phái đi điều tra Quế Thanh Thanh, có một người thăm dò được tình hình cụ thể, liền kê bên lỗ tai của hắn đem sự tình từ đầu đến cuối nói một lần.

Tần Yến Sơn trong lòng không khỏi tức giận, Tống gia chẳng qua là tốn tiền mua một cái danh, ở huyện Thanh Phổ này có chút danh vọng mà thôi, lại dám làm nhục người khác không kiêng nể gì như vậy, thật là buồn cười! Hắn mắt thấy Lý Tùng mang theo Tống Khuyết đi, đang muốn cùng đi qua xem một chút, bỗng liếc thấy sắc mặt của Quế Thanh Thanh không bình thường, hắn hơi do dự một chút liền đi tới nói: "Đề mọi người yên tâm, Lý Tùng không phải hạng người thấy tiền là sáng mắt..... Ta thay ngươi đi xem một chút, nếu hắn dám làm vậy, ta sẽ không bỏ qua cho hắn....."

Quế Thanh Thanh hồi hồn lại, cũng vội vàng theo sau Tần Yến Sơn hướng nhà Nhị thẩm đi.

Lý Phúc Mãn không biết đây là có chuyện gì xảy ra, ông cũng không yên tâm, cũng bước nhanh cùng đi qua nhìn, đánh giấc thân huynh đệ, ra trận phụ tử binh, Lý Du, Lý Bách quan tâm huynh trưởng, cũng vội vàng đi theo phụ thân.

Vương thị thích nhất là tiền, nàng nhìn thấy nhiều vàng như vậy, con người đều đỏ, nếu đại bá ca có nhiều vàng như vậy, không cần nhiều, chỉ cần cho nàng một thôi là được, vốn là nàng muốn đi xem một chút, chỉ là nữ nhân trong thôn đều ở trong sân, ai cũng không đi, nàng một người đi thì quá chói

mắt, nàng vội vàng kéo tay Hồ thị "Nhị tẩu, ngươi có biết đây là có chuyện gì xảy ra hay không?"

Hồ thị lắc đầu "Quê Thanh Thanh đi, chúng ta cũng đi theo xem một chút chẳng phải sẽ biết hay sao?"

Nhà của Lý Phúc Lộc ở trong thôn cũng coi như không tề, trong nhà là dùng đất vàng xây thành, một đám người đi theo phía sau chưa kịp đi tới cửa nhà Lý Phúc Lộc, đã nghe thấy Tống Khuyết ở trong sân không chút kiêng kỵ hô: "Được lắm Lý Đại Lang! Lại dám đánh ta! Ngươi đợi đấy! Ta nhất định phải khiến cho ngươi mất mặt!"

"Ngươi muốn khiến ta mất mặt như thế nào?"

Ngay sau đó là một tiếng hét thảm của Tống Khuyết, Lý Tùng cười lạnh nói: "Hôm nay ta nhất định phải đánh ngươi, ngươi có thể làm gì? Tống Tử Kiều đến đánh vào mặt ta, ta đường đường là một nam tử hán, đương nhiên là muốn đánh trả! Nếu ngươi chịu thay hán đi chuyện này, thì ngươi nên nghĩ đến hậu quả sau khi đến đây!" Tống Khuyết là đại diện Tống Tử Kiều đến, đánh Tống Khuyết đương nhiên là không khác nào đánh vào mặt Tống Tử Kiều.

Tống Khuyết liên tiếp kêu thảm thiết, Tần Yến Sơn ở một bên vỗ tay cười nói: "Hay, đánh hay lắm!"

Quê Thanh Thanh đang lo lắng Lý Tùng sẽ đem người đánh chết, thì nghe thấy hán quát to: "Còn không mau cút đi."

Trong chớp mắt Tống Khuyết mặt đầy máu, chật vật không chịu nổi từ trong sân chạy ra "Đi mau! Đi mau!" Hán vừa ra tới, liền gọi những người làm của Tống gia đi cùng hán kia, nhanh như chớp chạy đi. Bên ngoài nhà tất cả mọi người nhìn nhau không biết chuyện gì xảy ra.

Lý Phúc Mãn thấy Lý Tùng ra ngoài, vội hỏi: "Đại lang, đang yên lành sao ngươi lại đắc tội người của Tống gia? Nhà bọn họ như vậy, chúng ta đắc tội không nổi...."

Lý Tùng vội vàng nói: "Cha, không có chuyện gì lớn, nhi tử lập tức sẽ là nha dịch của nha môn, không sợ hán, tình hình cụ thể buổi tối nhi tử sẽ nói cũng với ngài."

Một bên Tần Yến Sơn cũng cười nói: "Đúng vậy a bá phụ, Tống gia coi là cái gì? Cũng chỉ là cường hào mà thôi. không cần sợ hán."

Lý Phúc Mãn biết thân thế của Tần Yến Sơn không tầm thường, nhi tử lại từng cứu mạng hán, đúng là cũng không cần e ngại Tống gia, nhưng mà cả đời ông quen cẩn thận dặt dè, dù sao vẫn cảm thấy đắc tội người khác là không tốt, bất đắc dĩ hiện tại người vây quanh nhiều như vậy, ông cũng không tiện nói nhi tử cái gì.

Lý Tùng đi đến trước mặt Quê Thanh Thanh, thấp giọng cười nói: "Ta hung hăng đánh Tống Khuyết một trận, ngược lại tiện nghi cho tên Tống Tử Kiều...."

Quê Thanh Thanh gật đầu một cái, mặc dù Tống Tử Kiều không đến, nhưng mà dựa vào hiểu biết của Tống Thanh Thanh đối với Tống Tử Kiều, không biết sau lưng hán sẽ làm ra hành động gì, nói không chừng Lý gia không cẩn thận một chút sẽ bị hán làm cho tan cửa nát nhà, theo suy nghĩ của Tống Thanh Thanh, tốt nhất không nên chống lại Tống Tử Kiều, nhưng mà bây giờ nàng muốn nói gì cũng đã muộn....

Mặc dù mọi người đối với chuyện này nghị luận âm ỉ, nhưng mà người trong thôn ai cũng không đoán ra bí mật trong đó, Lý Tùng một mình mang theo Tống Khuyết đi nhà Nhị thúc bàn chuyện, hán chính là không muốn cho người trong thôn biết rõ đầu đuôi, không muốn để cho Quê Thanh Thanh trở thành đề tài bàn tán của mọi người....

Vô cùng náo nhiệt ăn xong tiệc cưới, Tần Yến Sơn cười nói: "Đại lang, ở đây của ngươi ngủ lại không tiện, ta muốn trước mang theo biểu muội về huyện thành, sáng mai ngươi phải đi nha môn báo danh có phải không? Đến lúc đó chúng ta lại gặp mặt, đừng quên mang theo đệ muội, vừa vặn có thể bồi biểu muội của ta."

Lý Tùng nhìn một chút điều kiện trong nhà, đúng là bây giờ không thể cung cấp chỗ ở cho biểu huynh muội bọn họ, hán liền gật đầu nói: "Được, hôm nay ta cũng không giữ ngươi, ngày mai chúng ta gặp lại."

Bởi vì khuôn mặt lạnh kia của Lý Tùng, người trong thôn cũng không có ai dám đến nào động phòng. Hoa Quê chỉ cảm thấy chuyện hôm nay phát sinh có chút kỳ quái, cái người quý tiểu thư gọi là Trần Lan, giống như đối với nàng vừa gặp đã thân quen, lời kéo nàng nói rất nhiều chuyện, ngay cả Tần Yến Sơn, cũng thỉnh thoảng chú ý nàng, khiến nàng hết sức lo sợ, cũng không kịp tí mĩ hỏi Quê Thanh Thanh chuyện gì xảy ra, liền cáo từ.

Chờ khách nhân đi hết, Lý Phúc Mãn liền vội vàng hỏi nguyên do của chuyện xảy ra ngày hôm nay, Lý Tùng đem chuyện một năm một mười nói ra, Lý Phúc Mãn nói câu: "Tống gia này thật là khinh người quá đáng! Con ta nên đánh! Đánh chết con rùa con đó đi...."

Quê Thanh Thanh nói: "Cha, sau này ngày đừng nên đi xa, tránh cho Tống gia kia trả thù."

Lý Phúc Mãn gật đầu một cái: "Ta sẽ cẩn thận. được rồi, bận rộn một ngày, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

"Cha cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

Lý Tùng cùng Quê Thanh Thanh trở về phòng, nói: "Thanh Thanh nàng nói xem, hôm nay có phải nên phạt nàng hay không?"

Quê Thanh Thanh có chút kinh ngạc: "Ta đã làm sai điều gì?"

"Ta chỉ là cùng Tống Khuyết nói mấy câu, nàng đã bị dọa sợ đến mặt trắng bệch, có phải nàng đối với ta không có lòng tin?"

Quế Thanh Thanh ôm lấy thất lưng của Lý Tùng, tựa đầu vào ngực hắn "Đại lang, thật xin lỗi, lúc ấy ta chỉ sợ là....."

Lý Tùng nhớ đến hành vi của vợ chồng Quế Lương, cũng không trách được nàng lo lắng, hắn ôm lấy Quế Thanh Thanh thả vào trên giường, cười nói: "Sau này chỉ cần có ta ở đây, nàng liền đem tâm thả vào trong bụng đi."

Quế Thanh Thanh liền vội vàng gạt đầu, Lý Tùng mấy cái đã cởi ra quần áo của mình "Ngủ đi." Trên miệng hắn nói ngủ, nhưng vẻ mặt kia rõ ràng mang theo nồng đậm khát vọng, Quế Thanh Thanh bị hắn nhìn như vậy có chút không được tự nhiên, vội vàng nói: "Ta đi tắm một chút, chàng ngủ trước đi."

Quế Thanh Thanh rửa mặt xong, mới nhớ tới dục vọng kinh người của hắn tối hôm qua, nàng cũng có chút sợ, chầm chậm đi tới trước giường, thấy Lý Tùng đang nhìn nàng chăm chăm, Quế Thanh Thanh vội vàng đem khăn bố đưa tới: "Rửa mặt đi."

Lý Tùng nhận lấy khăn bố lau qua loa một phen, ánh mắt nhìn về Quế Thanh Thanh, đều nói mỹ nhân dưới ánh đèn, vừa lật liền có phong vị khác, Thanh Thanh rất xinh đẹp, đáng người yêu chiều, gương mặt phấn nộn, ngay cả bao nhiêu tiểu thư khuê các cũng thua kém.

Lý Tùng thấy nàng còn chưa chịu lên giường, liền cười nói: "Nếu nàng không đi lên, ta sẽ đi xuống giường ôm nàng lên."

"Đừng....." Quế Thanh Thanh biết là trốn tránh không được, nàng tìm sang chuyện khác hỏi: "Đại lang, tối hôm qua ta có một chuyện muốn hỏi chàng....."

"Chuyện gì?"

"Chàng nói Đồng tú tài kia nhà hắn ở đâu? Nhà của vợ hắn lại ở đâu?"

Lý Tùng cười nói: "Tối nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, đừng nói chuyện này."

"Nhưng mà ngày mai chàng sẽ phải đi nha môn làm nha dịch, vụ án này trong lòng chàng không có sổ thì sao được?"

Lý Tùng nói: "Nhà Đồng tú tài ở huyện thành, nhà vợ hắn ở Liễu gia tập....."

Quế Thanh Thanh ánh mắt lập tức sáng lên "Ngày mà thê tử của Đồng tú tài mất tích, có phải là trời mưa hay không?"

"Hình như là đúng vậy..... Nàng nghĩ đến cái gì?"

Đúng là Quế Thanh Thanh nhớ lại một chuyện, chuyện này là ở ba năm sau mới xảy ra, nàng mặc dù không nhớ rõ cụ thể là xảy ra chuyện gì, nhưng mà nàng biết cách huyện thành chừng ba dặm có một Tự Ngọc am, bị người phát hiện tham gia lừa bán phụ nữ, bên trong đại điện phía dưới tượng Phật, có một nhà giam, chuyện này lúc ấy ồn ào huyên náo, người làm Tống gia cũng xúm lại thăm thì với nhau về chuyện này.....

Nàng đoán chuyện thê tử của Đồng tú tài mất tích, cùng Tự Ngọc am này không thoát được quan hệ, nhưng mà chuyện như vậy, làm sao để nói cho hắn biết đây? Quế Thanh Thanh suy nghĩ một lát, cười nói: "Đại lang, thê tử của Đồng tú tài về nhà mẹ đẻ, nếu như trên đường nàng gặp mưa, nàng sẽ đi nơi nào để trú mưa?"

Lý Tùng suy nghĩ chốc lát nói: "Hắn là đi Tự Ngọc am! Những chỗ khác nữ nhân đi bất tiện."

Quế Thanh Thanh cười cười: "Ta cũng đoán vậy, cho nên Đại lang ngày mai nhất định phải đi am ni cô hỏi thăm, nói không chừng các nàng đã gặp qua thê tử của Đồng tú tài....."

"Đáng tiếc là am ni cô, ta một đại nam nhân đi không có phương tiện, không bằng ngày mai ta dẫn nàng đi cùng."

"Được!" Quế Thanh Thanh vội vàng đáp ứng.

Lý Tùng cười nói: "Đã như vậy, còn chờ cái gì mà không lên giường? Nàng còn muốn trì hoãn đến ngày mai phải không?"

Quế Thanh Thanh đỏ mặt, nàng lên giường ngồi xuống, cởi xuống áo lót bên ngoài, Lý Tùng đưa tay ra kéo cái dây yếm đằng sau lưng nàng, cái yếm bằng vải bông trong nháy mắt rơi xuống, Quế Thanh Thanh "A" một tiếng kinh hãi, nhìn lại mọi chướng ngại trước ngực nàng đã bị cởi bỏ hết, một đôi bầu ngực no đủ vênh lên, hình dáng mỹ lệ, sáng bóng động lòng người, hai núm vú màu đỏ tươi như quả bồ đào đang muốn nứt ra. [thông cảm em chém, vì đoạn này QT không rõ + em cũng chưa có kinh nghiệm edit cảnh H]

Lý Tùng vừa thấy, lập tức miệng đắng lưỡi khô, liền đem thân thể mềm mại kia đè xuống....

Bạn đang đọc truyện *Làm Quà Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nhà mới

Bởi vì ruộng nương đã làm xong, trong nhà tạm thời không có việc đồng áng, Quế Thanh Thanh chuẩn bị xong bữa sáng và bữa trưa cho cha chồng, vợ chồng hai người cùng nhau đi vào thành.

Lý Phúc Mãn biết Quế Thanh Thanh đi phụng bồi Trần Lan, luôn miệng nói phải, người ta là khách từ xa đến, để cho người ta ở khách điểm đã là rất thất lễ, có thời gian dù sao cũng nên bồi người ta, ông thấy nhi tử cùng con dâu đi cạnh nhau, đáng về vợ chồng hài hòa, vui mừng cười toe toét, xem ra sang năm là có thể ôm trường tôn*. [trường tôn: cháu trai trưởng].

Lý Tùng đưa Quế Thanh Thanh đến khách sạn, thì vội vàng đi nha môn điểm danh, tối hôm qua Tần Yến Sơn đi bãi phòng Mã Huyện lệnh, bèn nhắc đến chuyện Lý Tùng đồng ý đến nha môn làm nha dịch, hôm nay Mã Huyện lệnh thấy Lý Tùng đến thật, rất cao hứng, trong lòng hắn cũng đánh tính toán nhỏ, cho dù Lý Tùng không phá được vụ án này, để cho Tần Yến Sơn thiếu hẳn một chuyện, cũng là đáng giá, Mã Huyện lệnh liền để Lý Tùng làm bộ đầu.

Lý Tùng lĩnh Yêu Bài, lại thấy mấy nha dịch dưới tay, mọi người ồn ào la hét muốn mời cấp trên uống rượu, thật ra thì trong đầu của bọn họ cũng có chút ý nghĩ cười trên nỗi đau của người khác, vì vụ án này, tất cả nha dịch nặng hoặc nhẹ cũng đều đã bị ăn hèo, vào lúc này bọn họ cảm thấy Lý Tùng ngu tự chuốc lấy khổ, bây giờ làm bộ đầu, đây không phải là tự nhận trách nhiệm sao! Cho nên ai cũng không có bất mãn gì đối với sự bổ nhiệm của Huyện lệnh đại nhân.

Những tên nha dịch nhỏ mọn này, Lý Tùng cũng đoán được mấy phần, hắn vốn là muốn mang theo hai thuộc hạ cùng đi Tụ Ngọc am, dù sao nếu thật sự phát hiện thấy điều gì, đem công lao chia ra một chút cũng tốt, tránh cho hắn độc chiếm công lao chọc người ghen tỵ, nhưng khi nhìn thấy hư tình giả ý của mấy người này, hắn lại bỏ đi suy nghĩ này, cùng bọn họ hàn huyên mấy câu, Lý Tùng rời khỏi nha môn, ở cửa lại gặp được người mà mấy hôm trước phụng mệnh Huyện lệnh đại nhân đi tìm hắn Đỗ Tiểu Bộ.

Đỗ Tiểu Bộ biết nền tảng của Lý Tùng, thấy Lý Tùng, hắn cười ha ha hỏi: "Chúc mừng Lý bộ đầu hôm nay đi nhận chức, bây giờ ngươi là đi đâu?"

Lý Tùng cười nói: "Nếu đã nhận chức, thế nào cũng phải đi điều tra một chút..... Ngươi bây giờ có bận hay không? Nếu không bận, hãy theo ta đi một lần....."

Đỗ Tiểu Bộ đang muốn kết giao với Lý Tùng mà khổ nỗi là không có cơ hội, thấy Lý Tùng mời, liền đáp ứng, hai người trước đi đến khách điểm.

Ở cửa khách sạn, lại đụng phải Tần Yến Sơn mang theo Quế Thanh Thanh cùng Trần Lan ra ngoài, hắn vừa thấy Lý Tùng liền cười nói: "Chúng ta đang muốn đi tìm huynh, vừa khéo huynh đã đến đây rồi, đi, ta dẫn huynh đi xem nơi này một chút."

Lý Tùng cười nói: "Nhưng mà ta đang muốn đi phá án, cũng muốn mời ngươi tham gia đây." Bởi vì Tần Yến Sơn mang theo bốn, năm người làm, đều là những người giỏi quyền cước, Lý Tùng nghĩ là nếu như có cần, họ còn có thể giúp một tay, nếu như không có việc gì, coi như là phụng bồi Tần Yến Sơn đi dạo chơi một chuyến, dù sao phong cảnh xung quanh Tụ Ngọc am cũng không tệ lắm.

Tần Yến Sơn nói: "Chuyện phá án không vội, dù sao vụ án kia đã kéo dài mấy ngày, cũng không để ý chút thời gian này. Chút nữa ta sẽ đi cùng huynh là được rồi."

Đỗ Tiểu Bộ có ấn tượng khác sâu đối với Tần Yến Sơn, người mà ngay cả Huyện lệnh đại nhân cũng phải nhún nhường ba phần, hắn không muốn nhớ cũng khó, đương nhiên là không có ý kiến.

Tần Yến Sơn để cho người làm dành ra hai con ngựa đưa cho Lý Tùng cùng Đỗ Tiểu Bộ, mấy người bọn họ cười ngựa, Trần Lan thì lúi kếu Quế Thanh Thanh ngồi lên xe ngựa, Quế Thanh Thanh cười nói: "Biểu huynh muội các người rút cuộc là mang theo chúng ta đến nơi nào? Sao còn phải thần thần bí bí?"

Trần Lan cười nói: "Các ngươi đến nơi sẽ biết! Đúng rồi Quế tỷ tỷ, có một việc mà ta vẫn muốn hỏi tỷ, chỉ sợ tỷ cảm thấy ta mạo phạm."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ta biết tính ngươi thẳng thắn, có chuyện gì thì cứ việc hỏi, ta sao lại trách ngươi?"

"Vậy ta đã có thể hỏi, ngày hôm qua ta gặp được người nhà của tỷ, cảm thấy có chút khó hiểu, tỷ cùng với Hoa Quế tỷ tỷ là cùng một mẹ sinh ra, tại sao dáng dấp của hai người các ngươi lại không giống nhau?"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Đương nhiên là ta lớn lên giống mẹ, tỷ tỷ nàng....."

Trần Lan thấy Quế Thanh Thanh không chịu nói tiếp, liền dò hỏi tiếp: "Nữ nhi lớn lên giống phụ thân là đúng, nhưng mà ngày hôm qua ta cũng đã nhìn thấy phụ thân của tỷ, nhìn thế nào cũng cảm thấy Hoa Quế tỷ cùng với phụ thân của tỷ không giống nhau...."

Quế Thanh Thanh suy đoán đây chắc là do Trần Lan hỏi thăm được cái gì đó, cố ý thử dò xét nàng, trong lòng Quế Thanh Thanh không khỏi thờ dãi một tiếng, nhớ năm đó khi tỷ tỷ còn bé, chẳng những phụ thân không thích, chính là mẹ nhìn thấy tỷ tỷ cũng chán ghét, Quế Thanh Thanh cũng đã nghe mấy tin đồn, nói rằng năm đó mẫu thân gả cho phụ thân được bảy tháng đã sinh Hoa Quế, chỉ là rút cuộc mẹ đã trải qua những chuyện gì, Quế Thanh Thanh thật không nói được, lại nói phụ thân mình, chưa từng nói Hoa Quế không phải con ruột của ông.

Quế Thanh Thanh cười cười không nói gì, Trần Lan mặc dù tính tình thẳng thắn, nhưng cũng biết là Quế Thanh Thanh không muốn nói, liền không tiếp tục hỏi nữa, rất nhanh xe ngựa đã ngừng lại ở trước một tòa nhà, vùng này nhà ở đều là một mảnh ngói màu đen, bề ngoài nhìn cũng không bắt mắt, trong

sân trồng cây tùng cây bách, lúc này đã xanh biếc dồi dào, phòng xá thấp thoáng ở giữa cây cối cao lớn, nhìn kỹ lại có một phen thanh nhã yên tĩnh ý vị.

Trần Lan thường thấy khu nhà giàu thôn trang trù phú, thấy tòa nhà này thì có chút thất vọng, nhưng bởi vì có Quế Thanh Thanh ở bên cạnh, nàng cũng không tiện cùng biểu ca nói chuyện.

Tần Yên Sơn cười nói: "Lý huynh, huynh thành hôn, ta còn chưa có đưa quà mừng cho huynh, nghĩ tới nghĩ lui, nếu huynh muốn làm việc ở nha môn, mỗi ngày từ Lý gia thôn đến huyện thành lại không có phương tiện, ta liền nghĩ ở huyện thành mua một tòa nhà làm quà mừng cho huynh, hôm qua phái người đi tìm một ngày, cũng không có cái nào thích hợp, đành nhờ Huyện lệnh đại nhân tìm giúp một tay, cuối cùng cũng tìm được tòa nhà này, ta còn chưa có tự mình xem qua, nhưng mà Mã đại nhân nói, chắc không sai, chúng ta vào xem một chút....."

Lý Tùng thất thần, không nghĩ đến Tần Yên Sơn lại chi nhiều như vậy, một tòa nhà như vậy trong huyện thành, ít nhất cũng phải hai ba trăm lượng.

Tần Yên Sơn vỗ vỗ bờ vai hắn, cười nói: "Không cần nói lời khách sáo! Có câu nói "cung kính không bằng tuân lệnh", bây giờ rất thích hợp cho huynh."

Lý Tùng hiểu ý cười cười, chấp tay một cái nói: "Để cho người phải hao tổn tâm trí, vậy nếu ta từ chối thì thật bất kính."

Hai người vừa nói chuyện, Tần Yên Sơn sớm đã phái người đến quét dọn, người làm Tần gia làm lễ nghênh đón, dẫn mọi người vào trong tòa nhà.

Quế Thanh Thanh cùng Trần Lan đi ở sau cùng, chợt nghe thấy âm thanh mở cửa từ hàng xóm cách vách, Quế Thanh Thanh cố ý nhìn sang, một lần nữa ngây ngẩn cả người, từ trong cửa lớn đi ra ngoài không phải ai khác, lại là đệ đệ Tống Tử Hà của Tống Tử Kiều, kỳ quái, tại sao hắn lại ở chỗ này?

Trần Lan vào cửa, thấy Quế Thanh Thanh còn chưa theo kịp, liền kêu: "Quế tỷ tỷ! Tỷ nhìn cái gì vậy?"

"Không có..... Không có gì....." Quế Thanh Thanh vội vàng nhanh chân đi vài bước vào cửa, không nghĩ tới bên ngoài sân rất bình thường, bên trong lại là chốn bồng lai, vô cùng rộng rãi thoáng mát, chính giữa sân là một hoa viên, lúc này hoa mẫu đơn đang nở rộ, khắp sân cũng mang theo một cỗ mùi thơm nhàn nhạt.

Trên đất có một con đường được lát đá xanh, thỉnh thoảng lại có hoa văn được phác họa đơn giản vòng quanh, có vẻ cực kỳ rộng rãi sáng sủa, toàn bộ đình viện là hai tòa nhà, mặc dù không có rường cột chạm trổ tinh xảo, nhưng mà dọc theo hành lang đi thẳng về phía trước, nhìn lại cảm thấy có một tia ý vị không nói thành lời, nhu hòa mà an nhàn, nhìn thế nào cũng thấy thoải mái. Đoàn người ở trong sân nhìn một vòng, Trần Lan cũng cười nói: "Biểu ca vẫn rất có mắt nhìn."

Tần Yên Sơn nhìn tòa nhà này cũng rất hài lòng, cười hỏi: "Thế nào? Phu thê hai người có thích hay không? Nếu như cảm thấy nơi này không hợp, chúng ta có thể tu sửa lần nữa...."

Lý Tùng vội vàng khoát tay "Tòa nhà tốt như vậy nếu tu sửa lại lần nữa, vậy cũng thật sự là phí của trời, ta cùng Thanh Thanh cảm ơn người!"

Quế Thanh Thanh tiến lên thi lễ, trình trọng cảm ơn Tần Yên Sơn, Tần Yên Sơn nhìn thấy nàng, trong lòng không khỏi âm thầm thờ dài, liền nói không nên khách khí.

Tần Yên Sơn giải quyết xong việc tâm sự trong lòng, lúc này mấy người mới đi Tụ Ngọc am.

Bạn đang đọc truyện *Làm Quà Phụ Thận Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Hàng xóm

Editor: Linh.

Cho đến bây giờ Quế Thanh Thanh cũng chưa từng đến Tụ Ngọc am, Tụ Ngọc am này dựa lưng vào núi, cây cối trên núi xanh um tươi tốt, Tụ Ngọc am nằm ở trong đó, tường vôi màu xanh, bốn phía trồng đầy cây hòe, có mấy phân u nhã tĩnh mịch.

Mấy người xuống xe ngựa, lúc này cây hòe đang nở hoa, thậm chí không khí chung quanh cũng mang theo mùi hương nhàn nhạt.

Mặc dù nơi này cách huyện thành không xa, nhưng trước cửa Tụ ngọc am lại vắng vẻ khác thường, cửa am khép hờ, xem ra không có khách hành hương, nếu là trước kia, trước kia Quế Thanh Thanh đã không nghĩ cái gì, hiện tại nàng biết nơi này không phải nơi tốt đẹp, lại càng thêm xác định am ni cô này không quan tâm chút tiền nhang đèn, rõ ràng là có đường kiếm tiền khác.....

Lý Tùng vội vàng đem xe ngựa đuổi đi, lại dặn dò: "Hai người các người sau khi vào đó ngàn vạn lần phải cẩn thận, có cái gì nguy hiểm thì phải lập tức kêu lên."

Quế Thanh Thanh gật đầu, Trần Lan lại có chút hưng phấn, cho tới bây giờ nàng còn chưa từng làm qua chuyện kích thích như vậy đâu! "Tỷ phu người yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ tỷ tỷ thật tốt!" Trước kia nàng đi theo ca ca học chút quyền cước, bây giờ đã có tác dụng, Trần Lan chỉ thiếu chút nữa là xắn tay áo lên, nàng cảm thấy huyện Thanh Phổ này thật thú vị! Ngược lại Tàn Yến Sơn "Phốc" một tiếng cười "Biểu muội, chỉ riêng cái tính tình lỗ mãng kia của người, rốt cuộc có được hay không? Đừng kéo đệ muội lui về phía sau!"

Trần Lan tròn mắt nhìn hấn một cái, liền lôi kéo Quế Thanh Thanh đi: "Quế tỷ tỷ, chúng ta nhất định phải đem chuyện này làm thật đẹp để cho bọn họ nhìn!"

Quế Thanh Thanh cười bởi vì nàng lôi kéo mà đi vài bước, quay đầu lại hướng Lý Tùng nói: "Yên tâm đi Đại lang, không có việc gì đâu."

Hai người đi tới trước cửa am, Trần Lan nhìn cửa am khép hờ, hô: "Có ai không?" Nàng vừa mới kêu hai tiếng, một ni cô đi ra, hơn hai mươi tuổi, trên người mang theo mùi thơm nhàn nhạt của sơn phấn, trên mặt mặc dù không nhìn ra cái gì, nhưng mà Quế Thanh Thanh biết, nàng ta ăn mặc tí mỉ rồi mới ra.

Trần Lan trong lòng vui mừng, xem ra tỷ phu phỏng đoán rất đúng, nhìn ni cô này cũng biết, người xuất gia tứ đại giai không, vậy mà nàng ta lại dùng sơn phấn.....

Ni cô kia thấy Quế Thanh Thanh cùng Trần Lan, vội vàng hỏi: "Nhị vị thí chủ mời, các vị đây là ----"

Trần Lan cười nói: "Chủ am xưng hô như thế nào? Tỷ muội chúng ta đi ngang qua nơi này, có chút khát nước, đặc biệt tới đây xin miếng nước uống, không biết có được hay không?"

"Không dám, không dám, bần ni Tĩnh Hư, mời vào đây đi!"

Quế Thanh Thanh cùng Trần Lan bước vào trong am, Tĩnh Hư ghé đầu ra ngoài nhìn, lúc này mới đóng kỹ cửa lại.

Lý Tùng không khỏi có chút khần trương, mơ hồ còn có chút hối hận "Tần huynh đệ, ta leo tường vào xem một chút, các nàng đừng nên xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn....."

Tần Yến Sơn kéo hấn lại "Lý huynh, trong am tất cả là nữ nhân, chỉ là mấy vị ni cô, không cần phải khần trương như vậy, cùng lắm chính là bị các nàng bắt, chắc chắn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng..... Vốn là ta còn không tin, ai có thể nghĩ đến am ni cô lại là nơi buôn người? Nhưng mà mới vừa rồi nhìn cái ni cô đó lên lút, nói không chừng thật sự là có kỳ quái....."

Đỗ Tiểu Bộ cũng đã nhìn ra, hấn vội hỏi: "Chúng ta có cần hướng nha môn đưa tin hay không? Cũng nên tìm một ít nhân thủ."

Lý Tùng nói: "Nếu là buôn người, cũng không phải là chuyện mà mấy vị ni cô này có thể làm, khẳng định các nàng còn có trợ thủ..... Tần huynh đệ, để cho người làm nhà người đến nha môn đưa tin đi."

Tần Yến Sơn cười nói: "Không cần đâu, cho dù những người đó có trợ thủ, các nàng vẫn còn giữ người bán lấy tiền mà, cho nên đệ muội sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng, biểu muội ta lại càng không có chuyện gì, huynh hãy đem tâm thả vào trong bụng đi! Mấy người ta mang đến này không phải huynh không biết. Không nói lấy một chọi mười, lấy một địch ba cũng không thành vấn đề..... Hơn nữa phát động nhiều người, ngộ nhỡ không có chuyện gì, mặt mũi của các người đặt ở nơi nào?"

Lý Tùng cùng Đỗ Tiểu Bộ nhìn nhau một cái, cũng cảm thấy Tần Yến Sơn nói không sai, hai người liền tắt ý tưởng trở về tìm viện binh, Tần Yến Sơn lại hỏi: "Am ni cô này có cửa sau hay không?"

Lại nói Quế Thanh Thanh đi theo Trần Lan vào trong am, dọc theo đường đi Tĩnh Hư kia không ngừng nói lời khách sáo, Trần Lan một bộ dáng nhanh nhẹn, trong chớp lát liền bị Tĩnh Hư thăm dò toàn bộ, nàng biết không có người khác biết hai người này vào trong am, liền trực tiếp dẫn các nàng vào đại điện, trong lòng âm thầm vui mừng, hai cô gái này dung mạo đều là nhất đẳng.....

Trong đại điện hương khói lượn lờ, nhưng không thấy có ni cô khác, Tĩnh Hư giải thích: "Tiểu am hương khói không vượng, người tu hành cũng ít đi, chỗ nào không chu đáo kính xin hai vị thí chủ tha lỗi."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Không ngại, cho sư thái thêm phiền toái rồi. Chúng ta trước cúi chào Bồ Tát."

Tĩnh Hư chỉ mong được như vậy, thấy Quế Thanh Thanh cho tiền, trong lòng càng phát ra cao hứng, vội vàng chuẩn bị cho hai người các nàng hai nén hương.

Trong đại điện có Bồ Tát cúi đầu, cũng có Kim Cương trừng mắt, kiếp trước Quế Thanh Thanh cũng học qua kinh Phật, Bồ Tát cúi đầu bởi vì thấy chúng sinh, vô thủy đi lại, sinh tử luân hồi, sinh lòng từ bi, muốn phổ độ chúng sinh, thuận theo chúng sinh. Kim Cương trừng mắt, bởi vì thấy tà ma, phi báng Phật pháp, nói dối chúng sinh, sinh lòng mạnh mẽ, bảo vệ sự thật, phá hủy tà ma. [cái đoạn này thật sự rất đau đầu.]

Quế Thanh Thanh thấp cho Bồ Tát một nén nhang, ở trên bô đoàn quỳ xuống, cung kính dập đầu hai cái, nàng tới đây vừa là giúp trượng phu, vừa là phá hủy tà ma, nếu ông trời để cho nàng sống lại một lần, có thể thấy được là đối với nàng rất chiều cố, nếu đã như vậy, nàng cũng nên làm chút gì đó.

Trần Lan mặc dù vẫn ôm lòng đề phòng, nhưng mà nếu đã đến Phật điện, nàng cũng vẫn kính sợ, liền học Quế Thanh Thanh ở trên bô đoàn quỳ xuống, nào biết nàng còn chưa dập đầu xong, đã nghe thấy Quế Thanh Thanh hô: "Mau tránh ra!"

Quế Thanh Thanh vừa nhìn Tình Hư vừa ở bên tượng Phật sờ một cái, ngay sau đó nghe thấy âm thanh "Ba" một cái vang lên, nàng đã biết không ổn, theo tình thế ở trên mặt đất lần một cái tránh ra, mặc dù đã nhắc Trần Lan, tiếc là vẫn không kịp, nàng tro mắt nhìn trên mặt đất xuất hiện một cái cửa động, Trần Lan lúc trước cùng mình quỳ trên bờ đoàn bị rơi xuống, trong chớp mắt cửa động kia khép lại như cũ, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chỉ là không có Trần Lan....

Quế Thanh Thanh sững sờ trong chốc lát, liền tỉnh hồn lại nàng nhanh chân bỏ chạy, vừa chạy vừa kêu: "Mau tới cứu người a! Cứu mạng...." Nàng mới vừa chạy đến cửa đại điện, liền cảm thấy sau ót nhói lên một cái, liền mất đi tri giác.

Đợi đến khi Quế Thanh Thanh tỉnh lại, đã phát hiện mình đang nằm ở trong ngực của Lý Tùng, Lý Tùng vẻ mặt nôn nóng, nhìn thấy thê tử mở mắt, hân hoan cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm "Nàng cảm thấy như thế nào? Có thấy choáng đầu hay không? Hôm ta là ta sai, không nên cho nàng đi mạo hiểm...."

Quế Thanh Thanh cho hân một nụ cười an tâm: "Ta không sao mà. Trần Lan đâu? Ách.... Chàng mau đi cứu nàng ấy!" Nàng đưa tay sờ sờ cái ót, trong miệng không khỏi "Tê" một tiếng, nơi đó bị đánh đến sưng một cục, vừa sờ liền đau như bị hỏa thiêu.

Lý Tùng vội vàng nói: "Nàng ở nơi này chờ, ta đi vào xem một chút."

Quế Thanh Thanh gật đầu một cái "Nhanh đi nhanh đi, cơ quan ở bên người Bò Tát...."

Mất thấy Lý Tùng đi vào đại điện, Quế Thanh Thanh không khỏi thảm than xui xẻo, mặc dù biết tiên cơ, có chút chuyện không phải chỉ dùng suy nghĩ của mình là có thể thay đổi được, lần này cuối cùng vẫn bị thua thiệt, nếu nói thế sự vô thường, chính là như vậy có phải hay không?

Trong chốc lát, Trần Lan toàn vẹn từ trong đại điện đi ra, đi theo phía sau Tần Yến Sơn, Quế Thanh Thanh vội hỏi: "Lan nhi, ngươi không có chuyện gì chứ?"

Trần Lan có chút ảo não "Ta còn chưa biết có chuyện gì xảy ra, đã bị rơi xuống mặt đạo, thật là tức chết người mà! Tại sao lại có thể như vậy?"

Tần Yến Sơn nén cười, tuy nói là biểu muội mạo hiểm, hân hốt hoảng lo sợ, nhưng mà đối với tính tình lỗ mãng kia của Lan nhi mà nói, chưa chắc đã là chuyện xấu, nàng chịu một bài học, sau này cũng không tùy tiện chạy ra khỏi phủ. Tần Yến Sơn nói: "Các ngươi đi nhanh đi! Một lát nữa người của nha môn đến, phát hiện ra các ngươi sẽ không tốt."

Quế Thanh Thanh vừa nghĩ đích thật là như vậy, nàng thậm chí còn không muốn nhìn những phụ nhân bị nhốt dưới địa lao kia, nếu như một lát nữa có nhiều người đến đây, bị người nhìn thấy sẽ không tốt, Quế Thanh Thanh kéo Trần Lan đi, vừa đi vừa hướng Tần Yến Sơn nói: "Tần đại ca, ta cùng Lan nhi đi mua thức ăn, buổi trưa các ngươi về nhà dùng cơm đi, ta tự mình xuống bếp, mời các ngươi thưởng thức."

Tần Yến Sơn có chút bận tâm "Thương thế của ngươi...."

Trần Lan lấy làm kinh hãi: "Quế tỷ tỷ ngươi bị thương? Ở đâu, mau cho ta xem một chút."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ta không sao, chúng ta đi mau."

Ngồi xe ngựa về đến huyện thành, dọc theo đường đi Trần Lan than thở, lúc thì nói mấy người trong địa lao..... bộ dáng đáng thương của những nữ nhân kia, lúc thì nói vận khí mình không tốt, cho đến khi mua thức ăn trở lại nhà mới, Quế Thanh Thanh bất ngờ phát hiện môn bài ở cửa đã đổi thành Lý Trạch.

Trần Lan cười nói: "Trung thúc làm việc đúng là nhanh."

Hai người vào viện, chỉ thấy Lý Phúc Mãn đang nói chuyện cùng với quản sự của Tần phủ, Quế Thanh Thanh vui vẻ nói: "Cha, sao ngài lại đến được đây?"

Lý Phúc Mãn cười nói: "Còn không phải là vị Trung thúc này đem ta đón đến đó sao! Còn nữa thế nào cũng phải mua thêm người làm, ta đã chọn một nhà bốn người này, ngươi xem một chút như thế nào?"

Quế Thanh Thanh lúc này mới chú ý đến một nhà ăn mặc rách nát đứng bên cạnh, hai vợ chồng cũng hơn ba mươi tuổi, nam nhân mặt trung hậu, nữ nhân ở bên cạnh đỡ hân, khuôn mặt hai người xanh xao, nhưng mà quần áo trên người mặc dù cũ rách, nhìn vẫn sạch sẽ, con lớn nhất khoảng chừng mười tuổi, con nhỏ là một khuê nữ, tầm bảy tám tuổi.

Hai đứa bé cũng rất lanh lợi, nhìn thấy lão gia tử hỏi Quế Thanh Thanh, cũng biết vị này chính là nữ chủ nhân trong nhà, hai người liền vội vàng quỳ xuống dập đầu "Nãi nãi, ngài mua một nhà chúng ta đi, mặc dù chân của cha ta bị tật, nhưng mà ta có thể làm, cái gì ta cũng sẽ làm...."

Quế Thanh Thanh không khỏi cười, đứa bé nhỏ như vậy nói mình có thể làm, cũng không biết hân có thể làm gì. Nàng nhìn Lý Phúc Mãn, cười nói: "Đứng lên đi, chuyện này do cha ta làm chủ, ta nói cũng không tính."

Trung thúc nói: "Thiếu gia nhà chúng ta muốn ta mua mấy người làm cho trong phủ dùng, mới vừa rồi người môi giới đưa người đến, là lão gia tử nói người nhà này đáng thương.... Nãi nãi nếu cảm thấy không hợp ý, có thể đổi người."

Lý Phúc Mãn trên mặt có chút ngượng ngùng, biết mình chọn người không thích hợp, nhưng mà cả nhà này quả thật rất đáng thương.

Trần Lan ngược lại không có chú ý sắc mặt của Lão gia tử, nàng toàn tâm toàn ý suy nghĩ thay Quế Thanh Thanh cười nói: "Biểu ca nghĩ thật chu đáo,

nhưng mà tiểu nha đầu này cũng quá nhỏ, nàng có thể làm cái gì?"

Tiểu nha đầu kia vội vàng nói: "Ta sẽ đóng đầy giày, còn có thêu hà bao....."

Quế Thanh Thanh cười cười, nàng biết Tần gia đã có tâm, chuyện như vậy sợ là từ chối không được, nhưng mà nếu như cả nhà đều sống ở trong thành, ruộng ở quê ngược lại không có ai làm.....

Nếu trong nhà thật sự cần phải mua người, tất nhiên là phải mua người hợp ý, kiếp trước nàng ở Tổng phủ, cũng từng mua người từ trong tay người môi giới, biết nên chọn thế nào, Quế Thanh Thanh đi quanh người một nhà này một vòng, không người thấy trên người bọn họ có mùi lạ nào, phụ nhân kia mặc dù nghèo khổ, nhưng trong móng tay cũng không có cấu bẩn.

Quế Thanh Thanh gạt đầu một cái, hỏi một nhà đang có vẻ mặt lo lắng này: "Các người biết làm ruộng sao?"

Phụ nhân kia vội vàng nói: "Biết biết, gia chủ ban đầu của chúng ta chính là tá điền."

Quế Thanh Thanh nói: "Nếu phụ thân nói cả nhà bọn họ đáng thương, vậy trước tiên lưu lại đi." Nàng tin tưởng về sau nhất định có thể có một cuộc sống tốt nhất, cũng không phải không nuôi nổi mấy người này.

Quế Thanh Thanh mới vừa nói xong, thì nghe thấy có người gõ cửa, là thanh âm của một nữ nhân hỏi: "Trong nhà có người không? Ta là hàng xóm cách vách....."

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Liên Hoa Bạch

Editor: Linh.

[Thực ra ở bản QT dịch ra nó là cây bắp cải, nhưng mà mình chưa nghe đến dùng cây bắp cải làm rượu, thêm nữa là đây là loại rượu tiến cống cho hoàng cung. Nếu dùng cây bắp cải thì nó hơi tục một tí nên mình để nguyên bản là liên hoa bạch, cho phù hợp với truyện nữa. Mọi người thông cảm nhé!!!] Chúc mọi người một ngày cuối tuần vui vẻ bên bạn bè và người thân!!!

Quế Thanh Thanh mở cửa, người đẹp đứng ở cửa quả nhiên là người nàng biết, chính là ngoại thất được Vương Tử Hà chuộc từ kỹ quán ra ngoài Vương Chân, mặc dù nàng ta xuất thân từ nơi trắng hoa, nhưng trên người nàng ta không quyến rũ mị hoặc, người không biết chuyện, còn tưởng rằng nàng ta là tiểu thư khuê các, phía sau nàng ta mang theo một nha hoàn chừng mười tuổi, trong tay xách theo một hộp đựng thức ăn.

Vương Chân vừa nhìn thấy Quế Thanh Thanh liền chỉnh đốn trang phục thi lễ nói: "Ta là hàng xóm cách vách, phu gia họ Tổng. Nghe thấy viện chuyển vào hàng xóm mới, cố ý tới chúc mừng, vừa mới làm chút hoa hộc cao [điểm tâm ngọt đó], mời tỷ tỷ nếm thử một chút."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Như vậy thì ta cảm ơn, phu gia của ta họ Lý, mời đi vào trong nhà ngồi."

Vương Chân thấy trong sân có mấy đại nam nhân, vội vàng nói: "Tỷ tỷ ở đây vừa mới dọn nhà, chắc là vẫn còn bận, ta cũng không quấy rầy, sau này nếu có rảnh thì chúng ta tiếp tục tán gẫu."

Quế Thanh Thanh nhìn nàng đi, không khỏi cảm hộp đựng thức ăn ngăn ngó, nàng còn nhớ rõ sau này Vương Chân bị thê tử của Tổng Tử Hà là Ngô Thị đón về nhà làm thiếp thất, mấy năm sau lại treo cổ chết, kiếp trước kiếp này luân phiên xuất hiện ở trong đầu nàng, xua đi không được, trong lúc nhất thời Quế Thanh Thanh lại lâm vào hoang mang.

Trần Lan vỗ bả vai của nàng hỏi: "Quế tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Ngán người cái gì, chẳng lẽ tỷ biết nàng ta?"

"Không Không, sao ta lại quen biết nàng được?" Quế Thanh Thanh vội vàng lắc đầu, nghĩ đến hoa hộc cao trong hộp đựng thức ăn, Quế Thanh Thanh vội hỏi: "Lan nhi, muội đã từng ăn hoa hộc cao chưa?"

"Dùng hoa hộc làm bánh? Ta chưa ăn bao giờ, lát nữa nếm thử một chút." Nhà giàu người ta nghĩ rằng những thức ăn này là tầm thường, cũng không trách được Trần Lan chưa từng ăn.

Quế Thanh Thanh xách theo hộp đựng thức ăn trở lại trong nhà, mới phát hiện Trung thúc đã mang tất cả đồ dùng trong nhà đều đưa tới, nhất là gia cụ trong nhà ngay cả nồi bát muôi chậu, tất cả đều mua thêm cái mới, Quế Thanh Thanh thật sự cảm khái, hành động này của Tần Yên Sơn, rốt cuộc là vì báo đáp ơn cứu mạng của Lý Tùng, hay là cứu tế trả hình đối với "Thân thích nghèo" là nàng? Chuyện như vậy trong lúc nhất thời thật đúng là không nói rõ được, nàng vội vàng nói cảm ơn với Trung thúc, lại lấy ra hoa hộc cao cho mọi người nếm, nhìn thời gian không còn sớm, liền bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Mua về một nhà họ Đinh, nam nhân gọi là Đinh Đại Sơn, nữ tử là Đinh Thạch Đầu, nữ hài gọi là Hi Muội, Đinh tẩu cùng Hi muội giúp Quế Thanh Thanh một tay, vội vàng mà không rối loạn.

Đến buổi trưa, Tần Yến Sơn cùng Lý Tùng trở lại, hai người cũng rất cao hứng, Trần Lan vội vàng hỏi kết quả như thế nào.

Tần Yến Sơn cười nói: "Còn có thể như thế nào? Máy ni cô kia khai ra ba đồng phạm, đều là huyện bên cạnh, sự việc có đầu mối, liền đi sang huyện bên cạnh bắt người chuyện này cũng không cần Lý đại ca ra tay."

Lý Tùng cười nói: "Có công lao cũng không thể độc hưởng, dù sao cũng phải chờ chút cơ hội cho người khác có phải hay không?"

Tần Yến Sơn cười nói: "Huynh có thể nghĩ như vậy là tốt rồi, ta còn sợ người ngay thẳng như huynh ở nơi như nha môn lẫn vào rồi không ra được."

Lý Phúc Mãn còn chưa biết chuyện gì xảy ra, vội vàng hỏi thăm, biết chuyện liền thổn thức không dứt, lúc thì cảm thấy con trai không dậy nổi, lúc thì lại lo lắng hấn gập nguy hiểm, không khỏi lo được lo mất.

Tần Yến Sơn không biết suy nghĩ của Lão gia tử, hần cười ha ha nói: "Hôm nay Lý huynh vừa xuất quân đã chiến thắng, sau này mọi chuyện nhất định sẽ trôi chảy, bá phụ cứ yên tâm, mới vừa rồi Mã đại nhân còn muốn mời chúng ta ăn cơm trưa đấy, nếu không phải ta còn muốn nếm thử một chút tay nghề của đệ muội, cố ý chạy về....."

Quế Thanh Thanh chỉ biết làm nấy món mà Tống Tử Kiều thích ăn, còn lại thật đúng là không phải sở trường, nhưng mà làm so với nông phụ nhà bình thường tốt hơn nhiều, miễn cưỡng cũng coi như vào mắt Tần Yến Sơn.

Rượu và thức ăn rất nhanh được mang lên, Tần Yến Sơn cùng Lý Tùng chén qua chén lại, bởi vì có Lý Phúc Mãn ở đó, nên hai người cũng không dám uống bữa bãi, quá ba tuần rượu, Tần Yến Sơn mới lên tiếng: "Lý huynh, ta cũng đã nán lại ở huyện Thanh Phổ mấy ngày rồi, người nhà ta còn chưa biết hướng đi của ta cùng Lan muội, nếu không trở về, sợ là cũng lo lắng, ta tính toán sáng sớm ngày mai sẽ lên đường về nhà, đến lúc đó cũng không thể đến chào tạm biệt bá phụ được."

Quế Thanh Thanh thấy Tần Yến Sơn phải đi, không khỏi nảy ra ý định, thân thể của mẫu thân mình, Tần Yến Sơn cũng đã thăm dò, mặc dù biểu huynh muội bọn họ đối với mình rất thân thiết, vừa tặng đồ lại đưa nhà, nhưng mà hai người họ cũng không muốn nhận mình, chuyện này rốt cuộc là vì sao, Quế Thanh Thanh đoán không ra, nếu người ta không muốn nhận mình, cho dù nàng muốn dựa vào đại thụ cũng không được, bây giờ Lý Tùng đắc tội Tống gia, hần ở nha môn còn chưa có chỗ đứng yên ổn, phủ Thanh Châu cùng huyện Thanh Phổ mặc dù đường xá không phải là rất xa, nhưng mà nếu thật sự có chuyện, cũng phải mất mười ngày nửa tháng mới có thể nhận được tin tức, nước xa không cứu được lửa gần, sau này tình hình thật sự kham ưu, kẻ sách hiện nay, là cần phải đem Tần Yến Sơn cột vào chiến xa của mình, nhất tồn câu tồn nhất vinh câu vinh*, vậy thì phải có cùng chung một lợi ích.....

(*) câu này ý là một người tồn tại thì tất cả cùng tồn tại, một người vinh hoa thì tất cả cùng vinh hoa, tức là trong một tập thể liên kết với nhau, kết quả của một cá nhân cũng là của một tập thể.

Ăn cơm trưa xong, tiền Tần Yến Sơn cùng Trần Lan đi, trở lại phòng, Quế Thanh Thanh liền muốn cùng Lý Tùng nói một chút suy nghĩ của mình, thì thấy Lý Tùng cau mày, nàng vội hỏi: "Đại Lang, có chuyện gì vậy?"

Lý Tùng nói: "Thanh Thanh, Tần Yến Sơn bọn họ muốn đi, nàng đem hai cái rương kia của ta mở ra, ta nhớ bên trong còn hai miếng da hồ ly trắng, vốn định giữ lại cho người, nhưng mà bây giờ chúng ta không có cái gì có thể mang ra, không bằng đem cái này đưa cho bọn họ làm quà đáp lễ đi."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ta chính là vì cái này.... Muốn nói với chàng một chuyện."

"Ngà? Chuyện gì? Đúng rồi, nàng tới đây ta xem đầu nàng một chút, bây giờ có còn thấy đau hay không?"

Quế Thanh Thanh lắc đầu: "Không đau, chàng không cần lo lắng."

"Vậy cũng để cho ta xem một chút." Lý Tùng một phen túm Quế Thanh Thanh qua, đem nàng ấn xuống giường, cục u trên đầu hơi động một tí, Quế Thanh Thanh đau kêu "Ai u" một tiếng.

Lý Tùng quả mắng: "Như vậy còn nói không đau? Nàng chờ, ta cầm thuốc đến xoa cho nàng." Hần kiểm tra toàn bộ nửa ngày, cuối cùng xuất ra một cái túi, bên trong có không ít bình lọ, hần lấy ra một cái lọ, khoét ra một ít thuốc mỡ bôi lên ót của Quế Thanh Thanh, nhẹ nhàng nhu cho Quế Thanh Thanh, vừa mới bắt đầu Quế Thanh Thanh đau đến nhe răng trợn mắt, trong chốc lát đau dần kết thúc, nàng lại cảm thấy buồn ngủ.

Cũng không biết đã ngủ bao lâu, nàng vừa mở mắt thì thấy Lý Tùng nằm đối diện nàng hỏi: "Như thế nào Thanh Thanh? Bây giờ không còn đau phải không?"

Quế Thanh Thanh sờ sờ đầu, thật đúng là một chút cũng không thấy đau "Thuốc này của chàng thật đúng là dùng rất tốt."

"Đó là đương nhiên." Lý Tùng vừa dọn dẹp những lọ thuốc kia, vừa nói: "Nàng vừa rồi muốn cùng ta nói chuyện gì?"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ta là muốn nói nền móng của chúng ta quá mỏng, tốt nhất là có thể cùng Tần công tử cùng nhau làm ăn, kiếm tiền chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất vẫn là có thể cùng hần giữ vững quan hệ..... Ta lo lắng Tống gia nơi đó, chưa chắc đã từ bỏ ý đồ."

"Suy nghĩ của nàng thật kỳ lạ, hần là hạng người gì, sinh ý* bình thường sao có thể vào mắt của hần?"

(*) sinh ý: Buồn bán.

"Nếu như là sinh ý bình thường, đương nhiên ta sẽ không nói."

Lý Tùng không khỏi tò mò "Rốt cuộc là làm cái gì? Nàng tới nói cho ta nghe một chút."

"Chàng đã từng nghe nói qua loại rượu Liên hoa bạch chưa?"

Lý Tùng tâm thần chấn động "Liên hoa bạch? Đây chính là rượu cống...."

Quê Thanh Thanh gạt đầu một cái, Liên hoa bạch không phải là rượu trắng, cũng không phải rượu vàng, mà là rượu hoa quả, loại rượu này hương nồng vừa miệng, còn có thể bổ thận tráng dương, cường gân hoạt huyết, loại bỏ phong hàn độc chướng, là bí truyền năm đó Tổng gia mất một số tiền lớn mới lấy được, trừ bỏ xương nhuộm, một sản nghiệp quy mô lớn khác của Tổng gia chính là rượu, sau lại cùng phủ Nội Vụ của hoàng thất làm buồn bán, buồn bán của Tổng gia cũng vì vậy mà cao hơn một tầng, ở toàn bộ Giang Nam Đạo cũng có danh hào.

Lý Tùng ánh mắt lấp lánh: "Nàng biết bí truyền của loại rượu này?"

"Đúng, đều là phương thuốc mẹ ta lưu lại, bên trong Liên hoa bạch này dùng đến không ít dược liệu, đều là loại đắt tiền, phân phối cũng không dễ dàng, cho nên cho đến bây giờ ta cũng chưa từng làm qua...."

Lý Tùng trong lòng còn có chút nghi vấn, hẳn không khỏi hỏi: "Mẫu thân nàng, bà.... Làm sao có thể biết những bí truyền này?" Nếu như bà thật sự là cô cô của Tần Yến Sơn, làm sao bà có thể biết những thứ này?

Quê Thanh Thanh lắc đầu một cái "Ta cũng không biết." Bây giờ nàng còn chưa tìm được lý do tốt, chỉ có thể đẩy đến trên người mẫu thân. "Chàng nói Tần Yến Sơn có thể đồng ý làm sinh ý này không? Nhà của hắn như vậy, nếu như đồng ý làm sinh ý này, chỉ cần phải ra một quán sự...."

Chương 16. Lòng tham không đáy.

Lý Tùng suy nghĩ một chút nói: "Nền móng của Tần Yến Sơn là ở phủ Thanh Châu, cho dù hắn có lòng tin đối với Liên hoa bạch, nhưng tại sao nhất định lại phải mở xưởng ở huyện Thanh Châu? Hắn hoàn toàn có thể cầm cách điều chế mang về Châu phủ làm, nếu là như vậy, liền uống phí tâm tư của chúng ta, phòng chừng cũng mất luôn mấy phần cổ phần của xưởng rượu trong tay...."

Quê Thanh Thanh cũng cảm thấy trạng thái của nàng nói có lý, nhưng mà nàng nhớ tới một vấn đề mấu chốt, ánh mắt không khỏi sáng lên "Đại lang, nếu như trong tay của chúng ta có một hầm rượu mấy trăm năm thì sao đây? Chàng nói có thể thuyết phục được hắn hay không?"

"Huyện Thanh Phủ của chúng ta khi nào thì có một hầm rượu mấy trăm năm? Làm sao ta chưa từng nghe nói qua?"

"Ta nói có là có, ta từng nghe nói qua." Quê Thanh Thanh còn nhớ rõ bên cạnh một ngọn núi ở Liễu gia tập có một hầm rượu bị bỏ hoang, sau này chủ nhân của hầm rượu đem nơi đó bán đi, thời điểm gia đình kia xây nhà đào ra một hầm rượu mấy trăm năm, chuyện như vậy lan truyền rộng rãi, Tổng gia biết tin tức, vừa mừng vừa xoa mua hầm rượu này, kiếp này nàng muốn cướp cái tiên cơ này, không thể để cho Tổng gia không làm mà hưởng, có cái hầm rượu này, hợp tác cùng với Tần Yến Sơn sẽ được bảo đảm.....

Quê Thanh Thanh vội hỏi: "Đại lang, buổi chiều chàng có việc gì không? không bằng chúng ta đi đến đó xem một chút, nếu nơi đó thật sự có thật, trước hết chúng ta đem nơi đó mua lại...." Nhìn thấy Lý Tùng do dự, Quê Thanh Thanh chỉ nghĩ là tiền tích góp của hắn không nhiều lắm, liền nói: "Dùng một trăm lượng chẳng cho ta làm sinh lễ để mua, chắc cũng không sai biệt lắm." Chỗ đó không có gì thu hút, giá tiền sẽ không đắt.

Lý Tùng cười nói: "Sinh lễ cho nàng thì chính là của nàng, cũng không phải là ta không nỡ bỏ tiền, ta chỉ cảm thấy...." Hắn nhìn kỹ thế tử một chút "Thanh Thanh, làm sao nàng có thể xác định là nơi đó có một hầm rượu?" Chung quy hắn vẫn cảm thấy thế tử có chút tự tin hơi quá.

Về mặt của Quê Thanh Thanh hơi cứng lại, một lúc lâu sau, nàng mới nghiêm nghị nói: "Đại lang, còn nhớ trước kia ta đã nói với chàng, ta mơ thấy Tổng Từ Kiều đánh chết ta...."

Lý Tùng ôm eo nhỏ của Quê Thanh Thanh "Nàng nha, hay thích suy nghĩ lung tung, có ta ở đây, không phải sợ hắn."

Quê Thanh Thanh lắc đầu một cái "Ta là muốn nói với chàng, thật ra thì trước đây, ta đã vài lần nằm mơ, ta mơ thấy Tứ lang chết, mơ thấy hài tử chết... Còn mơ thấy hầm rượu kia...."

"Cái gì?" Lý Tùng về mặt kinh ngạc, hẳn vội vàng hướng ra cửa nhìn một chút, thấy không có người, lúc này mới ngồi xuống bên người Quê Thanh Thanh nói: "Lời này không nên tùy tiện nói với người khác."

"Chàng là trạng phu của ta, cũng không phải là người ngoài, ta không muốn lừa gạt chàng, hơn nữa ta chỉ nói với một mình chàng." Hai đời làm người, Quê Thanh Thanh thấy nhiều người lừa ta gạt, nhưng mà Lý Tùng một lòng vì nàng mà suy nghĩ, nàng thấy rõ ràng, cũng thêm nguyện ý tin tưởng Lý Tùng, hơn nữa, chuyện tình quý dị hơn so với chuyện này cũng không phải không có, người đời nếu đã tin tưởng, Lý Tùng có thể cũng sẽ tin, hơn nữa rất nhiều chuyện có thể giấu giếm người khác, nhưng không giấu giếm được người bên gối của mình, nếu như sau này có những chuyện tượng tự như vậy mà nàng vẫn giấu không nói, tích lũy nhiều, thời gian lâu dài, nói không chừng trạng phu sẽ cùng mình cách lòng, nàng không muốn chuyện đó xảy ra.

Lý Tùng thật sự rất cao hứng "Được, nàng đã nói như vậy, ta trước hết sẽ đi thăm dò một chút ý tứ của Tần Yến Sơn.... Hôm nay sợ là không có thời

gia, buổi chiều ta còn phải đi nha môn nhìn một chút, ngày mai chúng ta sẽ đi xem hầm rượu là được rồi. Đúng rồi, Đình gia kia..... Nàng có tính toán gì?"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Không bằng để cho Hi muội và Đại Đầu lưu lại giúp ta làm việc, phu thê Đình Đại Sơn dời đến nhà cũ của chúng ta ở, cũng có thể giúp chúng ta chăm sóc vài mẫu ruộng kia, tránh cho phụ thân không ở được, la hét muốn về làm ruộng." Lý Tùng gật đầu đáp ứng.

Đến buổi chiều Lý Tùng trở lại, vui mừng nói cho Quế Thanh Thanh biết là Tần Yến Sơn đã đáp ứng, quả nhiên giống như phu thê bọn họ dự đoán, Tần Yến Sơn vừa nghe nói có phương thuốc làm rượu này, ý nghĩ đầu tiên chính là trở về Châu phủ mở xưởng, nơi đó giao thông tiện lợi, nhân mạch của hân cũng rộng, thậm chí Tần Yến Sơn còn khuyên bọn họ chuyển đến phủ Thanh Châu ở, cho đến khi Lý Tùng nói hân có thể mua được một hầm rượu mấy trăm năm, lúc này Tần Yến Sơn mới đáp ứng xưởng có thể mở ở huyện Thanh Phổ, nhưng mà, điều kiện tiên quyết chính là nhất định phải có hầm rượu mấy trăm năm kia.

Quế Thanh Thanh cười nói: "Vậy ngày mai bọn họ có đi hay không?"

"Có lẽ vẫn đi, hân nói trở lại Châu phủ có việc, mấy ngày nữa sẽ quay lại đây, để lại Trung thúc cùng một gã sai vặt chuẩn bị cho việc mở xưởng, về phần sự phó chừng cất rượu, hân sẽ tự tìm, không cần chúng ta quan tâm."

"Vậy chúng ta chiếm mấy phần phân ngạch trong tửu phường?"

"Hân nói tửu phường hân phụ trách xây, nguồn tiêu thụ hân cũng lo toàn bộ, hân muốn bốn thành, ta không đồng ý, chỉ nói trong nhà không có ai lo liệu, còn phải nhờ hân phái người quản lý, ta muốn bốn thành phân ngạch.... Nàng không có ý kiến gì chứ?"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ta không có ý kiến, mua nhiều đất hơn là được, chúng ta sẽ làm địa chủ lớn nhất ở huyện Thanh Phổ, trên thương trường người lừa ta gạt, rất phiền hà."

Lý Tùng cười nói: "Thật là khó được, nàng thế nhưng cũng nghĩ như vậy?" Hân vừa nói chuyện, vừa từ trong rương lấy ra một hộp gỗ tử đàn nhỏ có khóa, mở ra xem, lại là mấy tờ ngân phiếu "Đây là toàn bộ mấy năm nay ta ở bên ngoài góp lại, tổng cộng cũng có hơn năm trăm lượng, toàn bộ cho nàng cầm."

Quế Thanh Thanh gật đầu, lấy thật lòng đối chân thành, Lý Tùng quả nhiên không khiến nàng phải thất vọng.

Ban đêm, phu thê mới cưới không thể không làm chút chuyện ân ái [~ing... đồ mặt], sáng hôm sau trời mới tờ mờ sáng, Lý Tùng đã rời giường, vốn là Quế Thanh Thanh buổi sáng cũng định đi tiễn Trần Lan, kết quả gộp vào mấy đêm nàng không ngủ ngon, lúc này mơ mơ màng màng không dậy nổi, Lý Tùng cười giúp nàng mặc xiêm áo, lại dùng khăn vải rửa mặt cho nàng, lúc này nàng mới tỉnh ngủ, phu thê hai người cùng đi tiễn Tần Yến Sơn cùng Trần Lan.

Đợi đến khi phu thê hai người trở lại, Đình tẩu đã làm xong điểm tâm, người một nhà ăn xong, Lý Tùng vội vàng đi nha môn, trước khi đi đã cùng phụ thân thương lượng tốt chuyện lưu lại phu thê Đình gia, Lý Phúc đối với an bài này rất hài lòng, ông định tự mình đưa phu thê Đình Đại Sơn về nhà cũ.

Bây giờ chuyển đến nhà ở trong thành, Lý Phúc Mẫn trở về thôn có cảm giác như áo gấm về làng, nói muốn tìm một bộ đồ mới bình thường, Quế Thanh Thanh nén cười vội vàng đi tìm tới, lão gia tử cao hứng đi đổi.

Đúng lúc này, liền nghe thấy có người gõ cửa, Đại Đầu đứng dậy, vội vàng đi mở cửa, Quế Thanh Thanh cũng ra đón, mới vừa chuyển nhà đến nơi này, nhà bọn họ ở trong huyện thành cũng không có mấy người biết, ai sẽ tìm đến nơi này?

Quế Thanh Thanh đang buồn bực, lại không nghĩ rằng người đến là Lý Du cùng Lý Bách mang theo thẻ từ của mình đến, nhất là trong tay mỗi người lại xách theo một con gà, đây chính là chuyện xưa nay chưa từng thấy.

Vương thị vừa vào cửa liền cảm thấy ánh mắt không đủ để nhìn, ngó đông ngó tây, Hồ thị thì cười nói: "Thanh Thanh thật là có thủ đoạn, nhanh như vậy đã có nhà lớn để ở."

Quế Thanh Thanh có chút mất hứng, thân nhiên nói: "Hân Nhị thẩm, bây giờ ngươi phải gọi ta là đại tẩu, về phần tòa nhà này, chỉ là người khác tặng thôi, không thể nói là có thủ đoạn hay không, vào nhà ngồi đi."

Hồ thị bĩu môi, trong lòng nói đang yên đang lành ai lại đưa tòa nhà làm cái gì? Chẳng lẽ là người cho đại bá ca đội nón xanh? [cảm sùng ý] Ai mà không biết ngày đó Đông gia của Thụy Sinh Tường tặng thật nhiều vàng.... Chỉ là vừa nghĩ tới Lý Tùng, Hồ thị cũng không dám lỗ mãng, liền nhin không nói.

Mấy người đi vào trong nhà, Lý Bách không nhìn thấy ca ca, liền hỏi: "Đại tẩu, đại ca thật sự đi nha môn làm bỏ đầu."

"Chuyện này làm sao có thể là giả?" Lý Phúc Mẫn cười nói: "Ngày hôm qua Huyện lệnh còn mời đại ca ngươi ăn cơm đấy!" Lão gia tử cao hứng, đem chuyện Lý Tùng ngày đầu tiên đến nha môn đã phá được vụ án kéo dài đã lâu nói.

Lý Tùng, Lý Bách cũng cao hứng theo, cái gọi là nước lên thì thuyền lên, ca ca có tiền đồ, làm đệ đệ trên mặt cũng có vẻ vang, Hồ thị cũng không kiên nhẫn nghe chuyện này, lại ở sau lưng Lý Du chọt một cái, ý bảo hân mau nói, Lý Du không còn cách nào, nhìn về phía Tam đệ Lý Bách, Lý Bách chỉ cảm thấy chuyện như vậy không ổn, bất đắc dĩ là Nhị ca Nhị tẩu cùng thê tử xúi bẩy, hân cũng đành phải tới, lúc này hân cũng không nói gì, chỉ cúi đầu làm như không biết.

Lý Du đành phải mở miệng: "Cha, nếu đại ca đã ở nha môn làm bỏ đầu, sau này có thể là người cửa công, ruộng đất kia khẳng định không có thời gian trông trọt, không bằng nhường cho ta cùng Tam đệ...."

Quế Thanh Thanh mắt lạnh nhìn, khóe miệng mang theo nụ cười giễu cợt. Lý Phúc Mãn cũng thu lại nụ cười trên mặt, giận đến mức ngón tay chỉ hai đứa con nừa ngày, rồi mới lên tiếng: "Lòng tham không đáy, ta đã nói các ngươi làm sao tự đứng lại hiểu thuận như vậy, thì ra là lòng tốt không yên, các ngươi sớm nên tắt tâm tư này đi!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Phá gia chi tử

Editor: Linh.

Hai đứa con trai đi rồi, Lý Phúc Mãn vẫn còn giận thờ hờn hển, con của ông không tốt, chính ông nói được, nhưng người khác không thể nói, đạo lý này tất nhiên Quế Thanh Thanh biết, nàng an ủi cha chồng mấy câu, đem toàn bộ chỗ sai đẩy tới trên người Hồ thị cùng Vương thị, quả nhiên tâm tình của lão gia tử thoải mái không ít, nhi tử vẫn là tốt, chỉ là con dâu không tốt....

Lão gia tử nghĩ thông suốt, liền dẫn phu thê Đình Đại Sơn đi, Quế Thanh Thanh sai Đại Đầu cũng đi theo, để cho hắn biết đường, sau này làm chân chạy cũng dễ dàng.

Mới vừa chuyển đến nhà mới, có rất nhiều việc cần hoàn thành, mặc dù Trung thúc an bài rất tốt, nhưng mà có chỗ Quế Thanh Thanh vẫn cảm thấy không hợp, đương nhiên là muốn chỉnh lại lần nữa, chính nàng bận rộn hết sức, cũng đem Hi muội sai bảo xoay vòng, hai người bận rộn cho tới trưa, cuối cùng trong nhà cũng sắp xếp tốt.

Buổi trưa Lý Tùng giả xin phép trở về, ăn cơm, hai vợ chồng để Hi muội ở lại trông nhà, hai người liền chạy đến Liễu gia tập.

Chạy đến Liễu gia tập, thì đã đến giờ Mùi, trước kia Quế Thanh Thanh đã tới nơi này, khi đó, xường rượu Liên hoa bạch đã rất quy mô, cùng với cảnh tượng trước mắt này khác nhau một trời một vực.

Muốn tìm hầm rượu bỏ hoang đó rất dễ dàng, đáng tiếc phu thê hai người không gặp được chủ nhân của hầm rượu, Quế Thanh Thanh cũng không biết chủ nhân hiện tại của nơi này là ai, chuyện này còn phải để Lý Tùng trở về nhà môn tra một chút.

Nhìn đáng về bị tàn phá của nơi này, Lý Tùng rất là nghi ngờ "Thanh Thanh, nàng nói nơi này sẽ có hầm rượu? Làm sao mà một chút cũng không giống."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Đại lang, nếu như nhìn giống như có hầm rượu, còn có thể đến lượt chúng ta mua hay sao? Chẳng yên tâm, chuyện này mười phần chắc chắn, sẽ không có sai lầm. Tốt nhất là chúng ta có thể mua hết toàn bộ cái rẫy này, trồng chút cây ăn quả, tương lai vừa vặn có thể cất rượu trái cây."

"Ừ" Lý Tùng gật đầu "Cái rẫy kia cũng rất rẻ, nếu như không có chủ thì tốt hơn, trực tiếp mua từ nha môn, giá cả cũng rẻ hơn, đi thôi, chúng ta trở về, chuyện như vậy sau này cũng không cần nàng quan tâm. Hôm nay.....Nàng mệt không?"

Quế Thanh Thanh liếc hắn một cái "Tất cả còn không phải là do chàng."

Lý Tùng đắc ý cười một tiếng, thấy thê tử thật sự mệt mỏi, vội vàng nói: "Thanh Thanh, không bằng ta cũng nàng trở về."

Tối hôm qua ở trên giường Quế Thanh Thanh bị hắn lấn qua lần lại đến nửa đêm, hôm nay lại cả một ngày không có thời gian rảnh rỗi, nàng thật sự là mệt chết đi được, nhìn một chút chung quanh không có người nào, Quế Thanh Thanh liền thật sự nằm úp sấp trên lưng Lý Tùng để cho hắn công.

Lý Tùng vóc người cao lớn, lưng rất rộng, nằm ở trên lưng của hắn rất thoải mái, Quế Thanh Thanh ngửi thấy mùi nam tử trên người hắn, trong lòng tràn đầy nhu tình, mặc dù hắn không có tiền, trên mặt có có một vết sẹo, nhưng mà giờ phút này Quế Thanh Thanh cảm thấy, so với thời điểm nào cũng đều an tâm hơn.

Lý Tùng công thê tử cũng rất vui vẻ, phu thê hai người câu được câu không nói chuyện, trong chốc lát nàng thê nhưng lại ở trên lưng hắn ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi Quế Thanh Thanh tỉnh lại, mới phát hiện Lý Tùng đã công nàng đi tới cửa thành, lúc này cửa thành có rất nhiều người ra vào, Lý Tùng vốn đã cao lớn, hơn nữa trên mặt lại có vết sẹo, càng nổi bật hơn, mọi người mặc dù không dám nhìn trừng trừng vào Lý Tùng, nhưng cũng không tránh được nhìn Quế Thanh Thanh mấy lần.

Quế Thanh Thanh lập tức đỏ mặt "Đại lang, mau thả ta xuống."

Lý Tùng cũng có chút mệt mỏi, công Quế Thanh Thanh đi mười mấy dặm đường, không mệt mới là lạ, hắn thấy thê tử tỉnh, vội vàng đem nàng để xuống.

Quế Thanh Thanh quả trách: "Sao chàng lại không gọi ta, một muốn chết rồi đi." Nàng vừa nói, vừa lấy khăn ra lau mồ hôi cho Lý Tùng.

Lý Tùng cười hắc hắc: "Một hơn nữa ta cũng cam lòng."

Quế Thanh Thanh hồn dỗi trợn mắt nhìn hấn một cái, lại bị Lý Tùng cầm tay, hai người cùng vào thành, trời đã tối rồi.

Về đến nhà, đã thấy Viên Bàn Từ ở đây, vừa thấy hai người hấn liền cười ha hả nói: "Lý lão đệ, đệ muội, vừa vặn hôm nay ta đi Lý gia thôn tìm các người, gặp được lão bá, liền theo tới, bây giờ tốt lắm, tìm các người cũng dễ dàng."

Lý Tùng cười nói: "Ngồi đi, có vấn đề gì không? Hôm nay ta cùng chuyết kinh có việc đi ra ngoài một chuyến."

Viên Hồng Hi cười nói: "Là chuyện tốt mà, sáng hôm nay nhuộm thành công một bó vải, ta cố ý cầm một khối hàng mẫu đến cho đệ muội xem một chút." Hấn vừa nói, vừa chỉ chỉ một khối vải ở trên bàn.

Dưới ánh nến nhìn không rõ ràng lắm, Quế Thanh Thanh nhìn ra đây là vải in hoa văn cảnh hoa có màu lam, nàng cầm lên nhìn kỹ một chút, không ngờ lại nhìn ra một chút khác biệt, vội vàng nói: "Có thể làm ra thuốc nhuộm màu xanh của cây cỏ có rất nhiều loại, bình thường màu xanh có năm loại, đều có thể làm thuốc nhuộm, cái này người dùng là từng lam, ta cảm thấy người dùng cỏ màu lam cùng hiện* lam tới làm ra thuốc nhuộm phối màu tương đối khá, người trở về có thể bảo Đại sư phó thử một lần." [đoạn này ta chém, ta chém...]

(*) Hiện lam: Minh tra thì nó ra là rau dền, mà mình chả hiểu gì về nhuộm vải nên mình để nguyên convert nhé. Mong m.n thông cảm

"Được, được" Viên Bàn từ gật đầu liên tục "Đệ muội, người có thời gian không bằng cũng đi đến xưởng nhìn một chút."

Lý Tùng lập tức giận tái mặt, Viên Bàn Từ cảm giác được trên người mình có khí lạnh, vội vàng nói: "Vây cứ như thế, trời không còn sớm, ta đi trước."

Quế Thanh Thanh buồn cười mà không dám cười, phu thê hai người đưa Viên Bàn Từ ra tới cửa, hấn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, vội vàng nói: "Đúng rồi Lý huynh đệ, gần đây luôn có người nói bóng nói gió hỏi thăm đệ muội....."

Lý Tùng lập tức nhú mày "Là ai?"

Viên Hồng Hi chần chờ nói: "Chính là người trong xưởng...."

Quế Thanh Thanh vội vàng nhắc nhở hấn: "Viên đại ca, đừng quên ta đã nói, không thể nói chuyện ta có phân ngạch ở trong xưởng, còn có, lần trước Thụy Sinh Tường tính kể người, người có hảo hảo điều tra hay không? Nếu như không có nội gián, làm sao Tống Từ Kiều lại biết nhất thanh nhị sở chuyện trong xưởng?"

Viên Hồng Hi nói: "Ta cũng liên tục điều tra, nhưng mà không có đầu mối."

Lý Tùng nói: "Ai đánh chủ ý lên chuyết kinh, người liền chú ý hấn một chút, nói không chừng sẽ phát hiện cái gì đó."

Viên Hồng Hi có chút nghi ngờ, Lý Tùng cũng không giải thích, nhưng mà hấn lại nói một câu "Ta hiện tại ở nha môn làm bộ đầu bắt người, nếu người có chuyện gì, cứ tới tìm ta."

Viên Hồng Hi đáp ứng, vội vàng cáo từ.

Quế Thanh Thanh đã nghĩ đến, người ở sau lưng hỏi thăm về nàng, khẳng định có quan hệ với Tống gia, nhưng mà đối mặt với cây đại thụ kia, tạm thời còn chưa có biện pháp.

Quế Thanh Thanh làm cơm tối, Hi muội ở bên cạnh giúp đỡ, mặc dù nha đầu nhỏ không làm được cái gì, nhưng lại có thể giải trừ tịch mịch.

Ăn xong cơm tối, Lý Phúc Mẫn ngồi một tí liền buồn ngủ.

Quế Thanh Thanh tìm tới mấy bộ xiêm áo vải thô mình không dùng, định sửa nhỏ đi một chút cho Đại Đầu cùng Hi muội mặc, vải vụn cắt ra còn có thể làm dây giày, nàng đang nàng đang bận rộn may vá, đột nhiên nhớ tới hàng xóm Vương Chân, vội vàng đem chuyện Tống Từ Hà nuôi ngoại thất* ở bên ngoài đang sống ở cách vách nói cho Lý Tùng biết.

(*) ngoại thất: tiểu tam

Lý Tùng cười nói: "Ta biết. Người yên tâm, chuyện của Tống gia ta sẽ không lơ là. Tống Từ Hà này ta đã nghe nói qua, là người nhất gan sợ phiền phức, lại hảo sắc hay đánh bạc, nếu không phải có Tống Từ Kiều, nói không chừng Tống gia đã sớm bị hấn thua sạch, hấn chính là một tên phá gia chi tử không hơn không kém."

Quế Thanh Thanh ý vị thâm trường nói: "Mặc dù có Tống Từ Kiều, chẳng lẽ hấn không thể giúp đỡ làm bại gia hay sao?" [ý là phá sản.]

Chương 18: Chỉ điểm

Editor: Linh.

Lý Tùng đem lò nấu rượu mua xuống, theo địa phương mà Quế Thanh Thanh chỉ điểm, quả nhiên đào ra một hầm rượu trăm năm, hẳn không khỏi âm thầm chắc lưỡi, không nghĩ tới thể tử lại có bản lĩnh như vậy! Hẳn vốn là nửa tin nửa ngờ, cảm thấy dù sao cái lò nấu này cũng không tốn bao nhiêu bạc, cho dù không phải là thật, để nghiệm chứng lời của thể tử cũng đáng giá, Diễn ♣️ Đản - Lê - Quý ♣️ Đôntrái qua chuyện này hẳn mới chính thức ý thức được, thì ra thiên hạ thật sự có chuyện kỳ dị như vậy, xem ra sau này đối với lời nói của thể tử, phải nói gì nghe nấy mới được.

Lý Tùng giao phó lò nấu cho Trung thúc xây tú phường, hẳn lại mua cả triền núi phụ cận, Diễn đàn ♣️ Lê ♣️ Quý Đônmuốn hai nhà tá điền giúp đỡ trồng trọt, năm nay mua giống của cây ăn quả trồng thì hơi trễ, nhưng mà có thể trồng những loại khác, Lý Phúc Mãn biết nhi tử mua đất xây tú phường, ông không ở không được, ngày ngày mang theo Đại Đầu đi bộ đến Liễu gia tập xem, chỉ sợ nhi tử bị thua thiệt.

Quế Thanh Thanh thì vui ở trong nhà làm tú sống, thuận tiện cũng dạy Hi muội thêu thùa may vá, lần trước sau khi Quế Thanh Thanh bán hà bao, lại bắt tay vào thêu một cái đèn bình*, Diễn ☆ đản Lê ☆ Quý Đônngần ngủ mấy ngày thời gian, đã kiếm được hai lượng bạc. Chương quỹ của tú phường thấy tay nghề của nàng không tệ, hỏi nàng có thể thêu bình phong hay không, nữ nhi phú hộ Vân gia của huyện Thanh Phố phải xuất giá, bởi vì thời gian cấp bách, còn một chiếc bình phong chưa thêu xong.

(*) Đèn bình: bản dịch cũng không nói rõ nên theo ý hiểu của mình thì là cái màn để che đèn khỏi bị gió thổi tắt hay sao ấy.

Quế Thanh Thanh nhìn bản vẽ, trên mặt thêu là hình ba con dê con đùa giỡn, có cây mai, đá, cây trúc ở trước chuồng, một bé trai cười dê, một bé trai phe phẩy quạt, một con dê đi theo, lại có một bé trai cầm nhánh cây quất một con dê, tạo thành một bức vẽ "Tam Dương Khai Thái".Diễn ☆ đản Lê ☆ Quý Đôn Cho một tháng thời gian để thêu hoàn, giá tiền là mười lượng bạc, đây là vật khó thêu nhất ở đây, người bình thường thật đúng là thêu không được, Quế Thanh Thanh tính toán thời gian, cảm thấy vẫn còn dư dả, cũng vẫn kịp, nàng liền hơn hớn đồng ý.

Cầm khăn thêu che mặt, Quế Thanh Thanh lại mang theo Hi muội đi mua chút rau dưa cùng thịt, vừa về đến cửa nhà, đã thấy Vương thị đang ngồi ở bậc thang trước cửa, nhìn thấy Quế Thanh Thanh trở lại, Vương thị vui vẻ nói: "Ai u đại tẩu, cuối cùng ngươi đã trở lại, ta đã chờ ngươi một canh giờ."

Quế Thanh Thanh hỏi: "Ngươi lại vào thành đi chợ sao? Sao không có mua đồ?"

Vương thị cười nói: "Lần này ta không phải đến mua đồ, là bán đồ, không phải là Tam lang sẽ bán đậu hũ sao, hai người chúng ta đã thương lượng, ruộng cũng gieo xong, vào lúc này là nông nhàn*, không bằng làm chút đậu hũ bán, kiếm chút tiền tiêu vặt....."

(*) Nông nhàn: Thời gian rảnh rỗi sau vụ mùa.

Quế Thanh Thanh gật đầu một cái, "Nếu như bán thật thì cũng không sai, dù sao so với nhàn rỗi cũng tốt hơn."Nàng cầm chìa khóa mở cửa, mời Vương thị đi vào.

Vương thị vừa đi vừa cười nói: "Ai nói không đúng đây, ta cũng biết đại tẩu sẽ tán thành, đúng rồi, sao cha lại không có ở nhà?"

Quế Thanh Thanh không muốn để nàng biết quá nhiều, liền nói: "Cha là người không ngồi yên một chỗ được, ngày ngày ra ngoài tản bộ."

"Cha chính là người có phúc khí, già rồi còn có thể chuyển đến sống ở trong thành. Đại tẩu phúc khí cũng không kém....."

Quế Thanh Thanh cười mà không cười nhìn nàng "Ngươi lần này tới đây lại có chuyện gì? Vẫn nên nói thẳng ra đi, ta bận nhiều việc."

Vương thị cười gượng nói:DĐLQĐ "Là như thế này, Tam lang bán đậu hũ mỗi ngày đều rất vất vả, ta muốn để cho hắn buổi trưa đến nhà ăn bát cơm nóng, đến lúc đó còn phải phiên toái đại tẩu." [Thấy người mặt dày chứ chưa thấy ai không biết xấu hổ như vậy, *Cào tường, cào tường* meo meo].

Quế Thanh Thanh cẩn thận quan sát Vương thị mấy lần "Ngươi nói là ngày ngày để cho Tam lang đến nhà của ta ăn cơm trưa?"

"Đúng vậy, dù sao nhà các ngươi cũng phải ăn cơm, chỉ là nhiều thêm một đôi đũa một cái bát mà thôi....."

Quế Thanh Thanh lắc đầu "Vậy không được!"

Vương thị vừa nghe liền giận: "Làm sao lại không được? Cái nhà này cũng không phải chỉ có mình ngươi, cha mới là người quyết định! Ta hỏi ngươi là cho ngươi mặt mũi ! Ta cũng không tin cha sẽ để cho con thứ ba của ông ngày ngày ăn cơm nguội....."

Quế Thanh Thanh cười nhạt nói: "Đây không phải là chuyện nhiều thêm một đôi đũa một cái bát, cha cùng đại lang thường xuyên không ở nhà, chỉ có ta cùng Tam tiểu thúc hai người ăn cơm, truyền đi không tốt."

Vương thị vừa nghe lời này, cũng chần chờ, mặc dù tới dùng cơm có thể chiếm được tiện nghi, nhưng mà bộ dạng dụ dỗ kia của Quế Thanh Thanh, nếu

như Tam lang nhìn nàng một thời gian dài, nói không chừng bị nàng câu hồn....

Quế Thanh Thanh thấy nàng không nói lời nào, nghĩ là nàng đã quyết định rồi, liền nhàn nhạt nói: "Vậy người chờ cha trở lại rồi nói cho ông tốt lắm." Cha chồng mặc dù nhớ nhĩ tử, nhưng mà trên đại sự sẽ không hồ đồ.

Vương thị vào lúc này chính mình cũng không nắm chắc, cho dù cha chồng đồng ý, nàng cũng không muốn cho Tam lang tới đây! Chợt nhớ tới mấy ngày hôm trước mình đưa tới đây một con gà, nàng không khỏi cảm thấy nhức nhối, chỉ vào Quế Thanh Thanh nói: "Người người này chính là không nói tình nghĩa, chỉ là để cho Tam lang đến đây ăn một bữa cơm, người liền ra sức từ chối, người đừng quên ta còn đưa tới đây một con gà, con gà kia còn đang đẻ trứng...."

Quế Thanh Thanh ngạc nhiên, ngay sau đó cười nói: "Người mới vừa rồi còn nói cái nhà này do cha làm chủ, gà của người tất nhiên là cũng đưa cho cha chồng, làm sao lại tính ở trên đầu ta? ĐỂ LỢI ĐỒ Huống chi con gà mẹ kia vẫn đang ở trong chuồng gà, nếu như người đau lòng, ôm đi là được, ta nghĩ người không dám, về nhà Tam lang cũng không tha cho người." Nàng nói xong trên mặt ung dung thản nhiên, trong lòng lại hồi hộp, Vương thị không chịu nổi nhất chính là khách tướng, nếu như nàng ôm gà đem đi, ẩn tượng của cha chồng đối với nàng càng không tốt, sau này trong nhà sẽ bớt được rất nhiều phiền toái, thật là không thể tốt hơn...."

Vương thị không nghĩ tới Quế Thanh Thanh lại có thể để cho nàng ôm con gà kia đi, còn nói cái gì mà Tam lang không tha cho nàng, ai mà không biết ở nhà là do nàng định đoạt? "Hôm nay dù thế nào ta cũng phải mang con gà kia đi! Nhìn xem Tam lang có dám mắng ta hay không?" Dù sao cha chồng cũng không có ở nhà, con gà kia thế nào cũng phải trị giá bốn đồng bạc...."

Vương thị nổi giận dùng dùng đi bắt gà, con gà kia ở trong chuồng bay loạn một trận, không để ý một cái vậy mà lại để nó bay lên đầu tường, mất thấy rơi vào trong sân nhà hàng xóm, Vương thị vội vàng kéo Tống Thanh Thanh đi gõ cửa nhà Tống Tử Hà.

Trong chốc lát tiểu nha hoàn của Vương Chân đã ra mở cửa, thấy là Quế Thanh Thanh, liền mời nàng đi vào, Vương Chân đang ở trong sân, nghe nói hai người là tới bắt gà, liền cười nói: "Ta mới thấy gà bay vào, đang muốn bắt nó đưa cho các người."

Vương thị âm thầm bĩu môi, có thể đưa đi mới là lạ, nói không buổi tối liền vào bụng của các người! Cuối cùng nàng còn biết điều thu liễm, trong miệng không có nói nói hươu nói vượn. Nàng cuối cùng dưới sự giúp đỡ của hai nha hoàn bắt được con gà mẹ kia, trên đầu lại còn rơi xuống hai cọng lông gà.

Vương chân che miệng cười trộm, Quế Thanh Thanh cũng lười để ý nàng, chỉ nhìn thấy nàng đắc ý ôm gà mẹ đi.

Vương Chân cười nói: "Mau vào nhà ngồi một chút đi, cả ngày cũng không thấy người ra khỏi nhà, không biết bận rộn cái gì."

"Còn có thể làm gì, chỉ là ở tú phường nhận chút châm tuyến về làm, trợ giúp chi phí trong nhà." Quế Thanh Thanh vừa nói, vừa quan sát cái nhà này, phát hiện cùng với nhà của nàng không sai biệt lắm, chủ nhân của nhà thịnh tình mời, hơn nửa lần trước còn ăn Hoa hòe cao của người ta, vẫn chưa đáp lễ lại cho nàng....

Quế Thanh Thanh cũng không tiện đi ngay, nhưng vẫn hỏi: "Không biết trượng phu của người có ở nhà hay không, nếu như có, lần sau lại ta sẽ quay trở lại."

"Không, không có ở đây, hần mười ngày nửa tháng có thể đến một lần là may rồi." Vương Chân nói xong, có chút lúng túng cười cười. "Trượng phu của người làm việc ở trong nha môn, khi mua nhà phỏng chừng cũng đã nghe qua loa, chắc thân phận của ta người cũng biết một chút, ta cũng không gât người."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Không phải chỉ là ngoại thất của Tống gia thôi sao! Ta cảm thấy làm ngoại thất so với việc gà vào trong nhà hần làm thiếp tốt hơn nhiều."

Vương Chân kinh ngạc, người có thể nghĩ như vậy thật đúng là không nhiều lắm, cũng không biết nàng nói thật hay giả vờ "Làm thiếp chẳng lẽ không được hay sao? Ngoại thất luôn là danh không chính ngôn không thuận."

Quế Thanh Thanh nhớ tới trước đây mình cùng nàng mặc dù không có thân quen, nhưng cũng là cùng chung cảnh ngộ, thậm chí còn từng theo nàng học cổ cầm mấy ngày, dù sao cũng nên chỉ điểm đôi câu, Quế Thanh Thanh liền cười nói: "Làm thiếp có cái gì tốt? Ngày ngày cấp cho Đại phu nhân lập quy củ, nếu như khế ước bán thân ở trong tay của người ta, càng thêm thân bất do kỷ*....." Nàng mới vừa nói xong hai câu, liền nghe tiểu nha hoàn khách khí nói: "Nãi nãi, Nhị gia tới."

(*) Thân bất do kỷ: bản thân mình không thể tự làm chủ cho mình.

Quế Thanh Thanh cả kinh, không nghĩ tới Tống Tử Hà lại tới vào lúc này, nàng cuống quýt cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Quá độc ác

Editor: Linh

Quế Thanh Thanh từ trong nhà ra ngoài, đúng lúc cùng Tống Tử Hà chạm mặt, nàng cũng không lên tiếng, chỉ là hướng về phía Tống Tử Hà hơi thi lễ, nào biết Tống Tử Hà thế nhưng lại cười hắc hắc hai tiếng, cầm chiết phiến trong tay, ngả ngón nàng cầm Quế Thanh Thanh nói: "Tiểu nương tử xinh đẹp, người là người nhà ai? Sau này không có chuyện gì thì thường xuyên tới đây chơi đùa một lát!" Hắn tưởng rằng Quế Thanh Thanh là khuê mật* trước đây của Vương Chân ở thanh lâu sở quán khi chưa hoàn lương..

(*) Khuê mật: Bạn thân khuê phòng.

Quế Thanh Thanh tức giận tròn mắt nhìn hắn một cái, vội vàng đi vòng qua từ bên cạnh, chạy đến cửa chính.

Vương Chân tiến lên kéo lại Tống Tử Hà "Nhị lang, chàng nói bậy cái gì vậy? Nàng là hàng xóm của chúng ta....."

Quế Thanh Thanh như một làn khói từ Tống gia ra ngoài, đi tới cửa nhà, nàng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt cay độc mang theo lửa của Tống Tử Hà, trong lòng Quế Thanh Thanh không khỏi tức giận, sắc phôi đáng chết! Nhớ năm đó nàng là thiếp thất của Tống Tử Kiều, Tống Tử Hà mặc dù hạo sắc, nhưng cho tới bây giờ cũng không dám dùng ánh mắt như vậy nhìn qua nàng.....

Vào cửa nhà, Quế Thanh Thanh mới phát hiện Lý Tùng trở lại, hắn nhìn thấy thê tử của mình vừa xấu hổ vừa giận, vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Quế Thanh Thanh liền đem chuyện Vương thị làm sao đem nàng kéo đến nhà hàng xóm, mà Tống Tử Hà vô lễ như thế nào nói ra, Lý Tùng phát hỏa, xách theo một cây gậy muốn đi đánh người, Quế Thanh Thanh vội vàng ôm hông của hắn: "Đại lang, không cho phép chàng lỗ mãng như vậy, hắn lại không làm gì ta, ngộ nhờ chàng đánh hỏng người thì làm sao bây giờ?"

"Vậy cũng không thể để cho tên tiểu tử kia chiếm được tiện nghi."

"Chỉ là nói chuyện ngả ngón chút, lại không bị hắn chiếm tiện nghi gì, nếu chàng thật sự muốn thay ta báo thù, cũng không cần phải đi như vậy, chàng quên chàng vẫn là bộ đầu của Huyện Thanh Phổ chúng ta à! Nào có bộ đầu nào tự tay đánh người?"

Lý Tùng vừa nghe thấy có lý, liền đem cây gậy buông xuống, suy nghĩ xem làm thế nào vụng trộm đánh hắn một lần, mới giải được nỗi hận trong lòng....

Quế Thanh Thanh không nghĩ tới nói hai câu đã làm tan đi hỏa khí của Lý Tùng, nàng vẫn còn ôm thắt lưng của trượng phu, Lý Tùng thấp giọng cười nói: "Có phải muốn ta hay không? Nếu không chúng ta vào nhà...." [-ing, nam 9 quá....]

Quế Thanh Thanh vội vàng buông tay ra, quở trách: "Ban ngày mà chàng nói loạn gì vậy? Đúng rồi Đại lang, sao hôm nay chàng lại trở về sớm như vậy?"

"Không phải nàng nói hôm nay muốn đi tú phưởng hay sao, ta không yên tâm, nhân tiện cũng muốn đi nhìn một chút, kết quả người ta nói nàng đi rồi, ta nghĩ dù sao trong nhà môn cũng không có chuyện gì, liền trở về sớm....."

"Chàng trở về đúng lúc, giúp ta đem khung thêu giữ vững."

Lý Tùng đáp ứng, cầm hai cây gậy trúc thô, vừa giúp Quế Thanh Thanh giữ khung, vừa nói: "Sao nàng nhất định không nghe lời của ta? Thêu thừa như vậy làm mỏi mắt, bạc nhà chúng ta cũng không phải không đủ tiêu, cho dù Tiểu Mãn muốn trả thù lao cho phu tử, ta cũng có thể kiếm được."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Không có việc gì, chờ thêm mấy năm nữa chúng ta dư dả, ta tất nhiên là không làm nữa. Hơn nữa, tiền dùng cho Tiểu Mãn, tiêu tiền của tỷ tỷ là ta đây kiếm được, Tiểu Mãn cũng có thể an tâm hơn một chút, ta thật sự sợ tương lai hắn học không giỏi, cha cả ngày lẫn đêm chỉ biết uống rượu, Nhị nương lại như vậy....."

Lý Tùng cười nói: "Nếu như nàng không yên tâm, thì đem Tiểu Mãn đến ở nhà chúng ta? Đi học ở trong huyện thành, phu tử ở đây so với ở quê tốt hơn."

Quế Thanh Thanh nghe xong tâm có chút động, nhưng là nghĩ đến Vương thị cùng Hồ thị, nàng lại lắc đầu, nếu như hai người kia biết nàng giúp đỡ nhà mẹ, cũng không để cho nhà chồng chiếm nửa điểm tiện nghi, còn không biết sẽ nháo ra chuyện gì đây! Lại nói Nhị nương người kia, là người đã xà tùy côn*, bị bà ta dính đến, sau này còn không biết xảy ra bao nhiêu là phiền toái nữa, Quế Thanh Thanh thật đúng là không muốn tiếp xúc gì với bà ta.

(*) đã xà tùy côn: đánh rần theo gậy, giống như gió chiều nào theo chiều ấy ở việt nam đó.

Hai người làm việc, Quế Thanh Thanh nhớ tới chuyện ngày hôm nay, liền đem mục đích hôm nay Vương thị tới nói, Lý Tùng nói: "Không cần để ý nàng ta, nếu như nhà bọn họ không có cơm ăn, đương nhiên ta không thể không trông nom, bây giờ lại muốn chiếm tiện nghi, thật khiến cho người ta chán ghét!" Quế Thanh Thanh nghe trượng phu nói vậy, cũng an tâm

Ngày trôi qua thật nhanh, đảo mắt đã đến mừng một tháng năm, hôm nay Lý Tùng về nhà, thấy Quế Thanh Thanh vẫn đang làm tú sòng, liền đem nàng kéo đến một bên nói: "Tới đây nghỉ ngơi một chút, theo ta trò chuyện."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Làm sao trong nhà môn lại luôn rảnh rỗi như vậy? Ta giúp chàng pha trà uống."

"Không cần, ta cố ý trở lại có chuyện tìm nàng."

"Chuyện gì?" Quế Thanh Thanh có chút kinh ngạc "Sao lại nghiêm túc như vậy?"

"Nàng....Nàng gần đây có đi Tổng gia cách vách hay không?"

Sắc mặt Quế Thanh Thanh trầm xuống, nổi giận nói: "Đi Tổng gia làm cái gì? Nhìn cái tên sắc phôi đó hay sao? Ta nhìn Vương Chân tướng mạo tiểu thư khuê các, không nghĩ tới nàng lại không có mắt như vậy, đi theo cái loại nam nhân đó....."

Lý Tùng cười nói: "Hôm nay ta chính là muốn thương lượng với nàng, muốn dạy cho Tổng Tử Hà một bài học."

Quế Thanh Thanh vội hỏi: "Chàng định dạy dỗ hần như thế nào?"

"Hôm nay ta nhìn thấy nữ nhi của Mã Huyện lệnh, nàng ta vừa đi vừa nói chuyện cùng với một cô nương, nghe ý kia là định sáng mai đi Phò Ninh tự dâng hương, ta nghe nói cô nương kia là thân quyến nhà Mã Huyện lệnh, nhìn qua cũng không giống nữ nhi nhà bình thường....."

Quế Thanh Thanh có chút không hiểu "Các nàng đi Phò Ninh tự dâng hương có quan hệ gì với chúng ta?"

Lý Tùng cười nói: "Ta nghĩ, nàng nói với Vương Chân rằng nàng muốn đi dâng hương, mời nàng ta đi cùng cho có bạn, nói không chừng Tổng Tử Hà cũng sẽ đi, nữ nhi của Mã Huyện Lệnh cùng cô nương thân quyến trong nhà kia tư sắc cũng không tệ, nói không chừng Tổng Tử Hà thấy sắc nổi lòng tham..... Nếu là như vậy, Tổng gia bọn họ đã đắc tội Mã Huyện lệnh, đến lúc đó bọn họ ăn đủ."

Quế Thanh Thanh không nghĩ tới Lý Tùng lại có ý này, thì hần đổi với chuyện ngày đó nhớ mãi không quên muốn thay mình đòi công đạo. Đòi lại công đạo rất tốt, nhưng mà nàng không đồng ý biện pháp này.

Quế Thanh Thanh liền vội vàng lắc đầu "Đại lang, chủ ý này của chàng không tốt, ta là nữ nhân, tại sao ta có thể để cho mình hạ giận, lại khiến cho cô nương khác mất danh dự? Nếu như hai cô nương kia bị đùa giỡn, nhất định sẽ truyền ra lời đồn đãi, nếu cô nương đó vì nghĩ không thông mà làm ra chuyện gì đó, chẳng phải là cả đời của chúng ta sẽ không yên lòng?"

Lý Tùng không khỏi sững sốt, ngay sau đó thở dài "Đây cũng là do ta suy nghĩ không chu toàn."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Tốt nhất là nên có một chủ ý có thể gây tổn thương cho căn cơ của Tổng gia, đối với Tổng gia mà nói thì Tổng Tử Hà là người không quan trọng gì, nếu chàng áp dụng kế hoạch này, nói không chừng sẽ đã thảo kinh xà*, dù sao Tổng gia cũng biết chuyện chàng làm bộ đầu, cùng Mã Huyện lệnh có quan hệ không phải là ít, nếu như đến lúc đó đánh rần không chết lại bị cắn lại, nhà chúng ta chính là không dậy nổi....."

Lý Tùng nghe thế từ nói xong thấy có lý, liền cười trừ nói: "Nếu không thì Thanh Thanh tới nghĩ biện pháp?"

Quế Thanh Thanh cười cười, có Tổng gia ở đây, nếu như lúc đầu Lý Tùng không đánh Tổng Khuyết còn tốt, nhưng mà kể từ sau khi phát sinh chuyện tặng lễ, lòng của nàng cũng không an ổn, nàng cảm thấy Tổng gia một ngày chưa bị diệt trừ, nàng liền sống không được thoải mái, mỗi khi đêm khuya vắng người không ngủ được, Quế Thanh Thanh sẽ suy nghĩ làm thế nào để Tổng gia không thoát thân được, đúng là trong lòng của nàng đã có kế hoạch sơ bộ, chỉ là vẫn chưa dám nói với trượng phu.

Hôm nay Lý Tùng hỏi tới, Quế Thanh Thanh nghĩ hồi lâu, hỏi: "Đại lang, chàng nói chàng đánh Tổng Khuyết, đồng nghĩa với việc đánh vào mặt Tổng gia, ngày đó có rất nhiều người biết, Tổng gia là nhà có mặt mũi ở huyện Thanh Phổ, quân sự trong nhà bị chàng đánh, đến lúc này bọn họ lại vẫn chưa có động tĩnh gì, bọn họ sẽ làm như thế nào?"

Lý Tùng cười nói: "Bây giờ ta là bộ đầu của nha môn, cho dù hần muốn làm gì ta, cũng không dám công khai, nếu là sử dụng ám chiêu, một thân công phu của ta cũng không tệ, chúng ta không sợ."

Quế Thanh Thanh lắc đầu một cái "chỉ sợ bọn họ cũng giống như chàng an bài một cái bẫy, chờ chàng chui vào. Mấy ngày nay ta suy nghĩ....."

Lý Tùng hiển nhiên không tin, hần cười nói: "Nàng nha, chỉ buồn lo vô cơ, nàng nói bọn họ sẽ an bài cho ta cái bẫy gì?"

"Làm cho chàng vào bẫy ngược lại có chút khó khăn, nhưng mà xuống tay từ trên người huynh đệ của chàng thì đơn giản, ví dụ như Tam lang, trước kia thời điểm nông nhàn, hần dù sao vẫn thích đánh vài ván bạc, bây giờ hần cả ngày bán đậu hũ, trong tay có tiền mặt, nếu như có người hẹn hần đi sòng bạc, hần sẽ làm như thế nào? Đến lúc đó để cho hần đánh bạc đến tắng gia bại sản không có gì khó; nữa như là Nhị đệ của chàng, nếu Tổng gia đưa đến một nữ nhân quyến rũ hần, sau đó sẽ chỉ điểm cho người đem hần bắt gian tại trận, lại sẽ như thế nào? Người người kêu đánh gian phu, đến lúc đó cho dù có mất tính mạng chàng cũng không có nơi nào để nói lý lẽ! Còn chàng nữa, bây giờ trong tay chàng không có vụ án, nếu như thật sự đến thời khắc mấu chốt, Tổng gia quấy rối chàng, bị bắt nhược điểm cũng không phải là khó, đến lúc đó cho dù Huyện Lệnh đại nhân muốn bảo vệ chàng, sợ là cũng không có cách. Hơn nữa, đề phòng được một lúc không đề phòng được cả đời, chẳng lẽ cả đời chúng ta đều phải đề phòng hần hay sao?"

Quế Thanh Thanh nói những thứ này thật đúng là không có ý hù dọa trượng phu, lấy hiểu biết của nàng đối với Tổng Tử Kiều, Tổng Tử Kiều thật sự chính là người như vậy, lòng dạ độc ác, vì đạt được mục đích không trừ thủ đoạn nào!

Lý Tùng bị thê tử nói như vậy, lúc này liền lên tâm, những năm này hần ở bên ngoài xông xáo, có dạng chuyện gì mà chưa từng thấy qua, Quế Thanh Thanh nói những thứ này, thật đúng là không phải làm người nghe kinh sợ, hơn nữa hần cũng nghe qua cách hành sự của Tổng Tử Kiều, đều nói đó không phải là người tốt để sống chung.

Lý Tùng thấy lúc thê tử nói những lời này rất trầm ổn, giống như trong lòng sớm đã có suy tính, hần liền nói: "Nàng có chủ ý gì thì mau nói, còn cùng ta vòng vo làm cái gì?"

Quế Thanh Thanh cười cười "Ta chỉ sợ là..... Sợ chàng cảm thấy kế hoạch của ta quá độc ác."

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Mưu kế của mình

Editor: Linh.

Lý Tùng nghe kế hoạch của Quế Thanh Thanh, lập tức có chút kinh hãi, đây là chủ ý mà tiểu thê từ dịu dàng động lòng người của mình nghĩ ra được? Hắn sâu kín nhìn Quế Thanh Thanh, chủ ý này thật sự là đủ tàn nhẫn, làm sao nàng nghĩ ra được?

Thật ra thì chủ ý của Quế Thanh Thanh, chính là tham khảo một vụ trọng án ở kiếp trước mà nàng nghe nói qua. Lúc này nàng thấy Lý Tùng nhìn mình như thế trong lòng có chút sợ hãi "Đại lang, có phải chàng thấy ta thật xấu hay không?"

"Không có, ta chỉ cảm thấy chủ ý này của nàng không chệ vào đâu được, để cho ta hảo hảo suy nghĩ một chút, cần phải áp dụng từng bước từng bước như thế nào, nếu như làm xong, Tổng gia thật sự là có thể bị nhốt tận gốc..... Nàng nói đúng, chúng ta không thể luôn đề phòng hắn, Tổng gia làm giàu bất nhân, cũng không phải danh tiếng tốt gì, coi như ta vì dân trừ hại....."

Quế Thanh Thanh nghe Lý Tùng nói như vậy, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống, trượng phu có thể nghĩ như vậy thì rất tốt.

Hai vợ chồng tính kế Tổng gia, đồng thời, trong thư phòng ở Tổng gia, Tổng Tử Kiều đang tức giận mắng đệ đệ Tổng Tử Hà đang có tật giật mình của mình "Xem người này một chút tiền đồ cũng không có, không phải là ở bên ngoài nuôi ngoại thất thôi sao? Ta hỏi hai câu người đã sợ đến như vậy?"

"Ca, đây là ta nghĩ rằng Ngô thị cũng biết....." Tổng Tử Hà thấy ca ca không có ý khiển trách, liền trở lại bình thường: "Sao hôm nay ca ca lại hỏi đến chuyện này?"

Tổng Tử Kiều nói: "Nghe nói ngoại thất bên ngoài của người có một hàng xóm... Là bộ đầu ở nha môn....."

Tổng Tử Hà vừa nghe lời này của ca ca, lập tức liền cười nói: "Ca ca, không phải người nhìn trúng tiểu nương tử nhà hắn đấy chứ? Con quý nhỏ kia thật là đẹp, trong veo như nước, ở cả Huyện Thanh Phổ này cũng phải kể đến....."

Tổng Tử Kiều nhìn dáng vẻ không chịu nổi của đệ đệ mình, không khỏi tức giận "Nhìn người kia! Nhìn bộ dáng của người một chút! Tám đời chưa nhìn thấy nữ nhân hay sao?"

"Vâng....." Tổng Tử Hà vội vàng thu liễm tươi cười trên mặt, nếu là nữ nhân ca ca nhìn trúng, hẳn lại không thể thò một chân vào, thật là đáng tiếc a đáng tiếc..... Hắn vội vàng hỏi: "Ca ca sao hôm nay người lại hỏi đến chuyện này? Có phải còn chưa có đắc thủ hay không?"

"Hừ!" Tổng Tử Kiều tròn mắt nhìn đệ đệ một cái, trong lòng hơi có chút lúng túng, nhưng mà chuyện này vẫn phải để cho đệ đệ biết, vì vậy hắn nói: "Chuyện Tổng Khuyết bị đánh người đã nghe nói phải không?"

Tổng Tử Hà thấy ca ca đổi đề tài quá nhanh, trong lúc nhất thời chưa hiểu được, Tổng Tử Kiều biết đệ đệ không nên thân, toàn bộ suy nghĩ đều đặt trên người nữ nhân, dù sao hắn cũng không mong đợi vào đệ đệ sẽ làm được cái gì, liền nói tiếp: "Đánh Tổng Khuyết chính là bộ đầu Lý Tùng."

Tổng Tử Hà "Hắc" một tiếng cười "Thì ra là ca ca đã sớm nhìn trúng tiểu nương tử đó! Nhưng mà người bỏ ra nhiều vàng như vậy, Lý Tùng kia lại không chút động lòng, thật đúng là một nam tử hán!"

"Người thì biết cái gì? Trong tay nàng có bốn phần lợi nhuận của xưởng nhuộm Viên thị, còn có bốn phần lợi nhuận của xưởng rượu Liên hoa bạch..... Gần đây đang xôn xao chuyện có người đào được hầm rượu trăm năm người cũng biết đi? Đó chính là nhà bọn họ mua! Cũng không biết Lý Tùng đó suy nghĩ như thế nào, lại có thể đem hai cửa hàng đó đều đặt trên danh nghĩa của thê tử....."

"Ai u, ta còn không nhìn ra con quý nhỏ kia....." Tổng Tử Hà nhớ tới nữ nhân mà ca ca coi trọng, không khỏi ngượng ngùng cười cười "Ca, nếu như người đem nàng thu vào tay, hai xưởng này sớm muộn gì cũng đều là của nhà chúng ta." [Lâm nhảm: ==! hai tên này đang mơ à?]

Tổng Tử Kiều liếc đệ đệ một cái "Người nghĩ thật là đẹp, đừng nhìn Lý Tùng kia chỉ là bộ đầu, mấy ngày nay ta phái người cẩn thận tra xét, người này thật không đơn giản, hẳn giao du ở bên ngoài nhiều năm như vậy, đi lại rộng rãi, quen không ít người, nhất là đã cứu công tử của Thanh Châu Tri phủ của chúng ta một mạng, hơn nữa ta còn tra được một chuyện, Thanh Châu Tri phủ Tần Hoài Đức kia, năm xưa có một muội muội mất tích, cùng mẫu thân của Quế Thanh Thanh trùng tên trùng họ, đây là thứ yếu, hiện tại bọn họ ở tòa nhà đó, chính là Tần Yên Sơn mua cho, hơn nữa hắn đem Quế gia tra xét một lần, người biết đây là ý gì sao?"

Tổng Tử Hà nghe cảm thấy hứng thú, mặc dù hắn không làm việc đảng hoàng, nhưng cũng biết nhà giàu nếu không có quan phủ ở sau lưng hỗ trợ, ở trong mắt người có quyền thế, cũng chỉ là một miếng thịt béo, người nào nhìn tiền nghi cũng muốn ăn một miếng, qua nhiều năm như vậy, Tổng gia chỉ là

ngày thường chuẩn bị bạc cho quan phủ, cũng không biết đã tốn bao nhiêu, nếu như có thể làm thân thích của Tri phủ, như vậy đối với Tổng gia có thể hoàn toàn bất đồng, nghĩ đến đây Tổng Tử Hà vội hỏi: "Ca, nếu là như vậy, chị dâu nơi đó....."

"Nàng? Nàng lại không thể sinh dưỡng, cho dù ta hưu cách nàng, mẫu thân nàng cũng không dám nói gì, chỉ là cũng không cần, Quế Thanh Thanh kia cũng không phải hoàng hoa khuê nữ, ta chỉ cần cho nàng thân phận bình thường, có lẽ nàng cũng sẽ nguyện ý, Lý Tùng dám đánh người làm nhà ta, ta liền đoạt thê tử của hắn, xem hắn có thể làm gì ta?" Hắn vừa nói, vừa đắc ý cười ha ha, giống như đã lấy được Quế Thanh Thanh đến tay. ==!

Tổng Tử Hà cũng cười phụ họa nói: "Lý Tùng đó ta đã thấy, vết sẹo trên mặt kia nhìn thấy đã sợ, trong nhà càng không thể so với Tổng gia của chúng ta, cái gì tốt cái gì xấu, là người nhìn một cái đều có thể nhìn ra được..... Nhưng mà, nếu như Tần gia căn bản cũng không muốn nhận thức nàng thì sao đây? Ca ca chẳng phải là mắt công?"

"Không nhận thức chỉ là sợ hồng danh tiếng, nghe nói Tần gia tiểu thư kia thời điểm đi thăm người thân bị cướp đi, cũng không biết làm thế nào từ trong tay giặc cướp trốn thoát, phỏng đoán tỷ tỷ của Quế Thanh Thanh, chính là loại mà giặc cướp kia lưu lại.... Cho nên cửa thân thích này, Tần gia kia không thể nhận thức, nhưng mà nói lý ra khẳng định còn có thể qua lại, thật ra thì cho dù là thân thích chính thức, nếu như không qua lại thường xuyên, thời gian lâu dài cũng xa lạ, Tổng gia chúng ta lại không thiếu tiền, đến lúc đó đi lại nhiều một chút, còn không phải là như nhau? Chỉ cần trong lòng hai bên đều hiểu là tốt rồi, đến lúc đó nhất định sẽ có nhiều chăm sóc....."

Tổng Tử Hà vội vàng vỗ đuôi ngựa một cái* "Vẫn là ca ca suy nghĩ sâu xa." [nịnh bợ ấy.]

Tổng Tử Kiều lại nói: "Bây giờ mấu chốt là Quế Thanh Thanh bình thường không ra khỏi cửa, ta muốn gặp cũng không thấy được, nếu như nàng có thể đồng ý trước, chuyện này cũng sẽ dễ làm.... Trên đầu Lý Tùng đội nón xanh*, hắn không hưu cách mới là lạ....."

(*) nón xanh: ý là bị cấm sùng đầy ả.

Tổng Tử Hà ở chỗ khác có lẽ không thể sánh bằng ca ca, nhưng mà ở phương diện nữ nhân vẫn là vô sự tự thông, hắn vừa nghe ca ca nói như vậy, liền cười hắc hắc "Ca, tiểu nương tử này cùng ngoại thất của ta ngược lại lại hợp nhau, không bằng ca ca đi nơi đó của ta ngồi một chút, để cho Chân Chân đi mời nàng đến, đến lúc đó còn không phải là mặc cho ca ca hành động? Nếu như gạo nấu thành cơm....." Hắn vừa nói, vừa không khỏi đắc ý cười hai tiếng.

Tổng Tử Kiều vốn là cũng định lợi dụng Vương Chân để tiếp cận Quế Thanh Thanh, nhưng mà nghe lời đệ đệ hắn vẫn nhú mày một cái "Ta cũng không phải là muốn làm chồng hờ vợ tạm với nàng, như vậy không ổn."

"Ca, người đây là không hiểu, nữ nhân kia, người đừng nhìn bề ngoài nàng tam trinh cửu liệt*, chỉ cần người chiếm được thân thể nàng, sau đó sẽ cho nàng thân phận, nàng nào có không ngoan ngoãn theo? Chỉ là một nữ nhân từ nông thôn ra ngoài, nàng có thể có bao nhiêu kiến thức? Nói không chừng nói mấy câu liền bị người dụ dỗ xoay quanh, đến lúc đó tự nhiên tâm cũng sẽ hướng về phía người."

(*) tam trinh cửu liệt: ý chỉ một người chung thủy kiên định. Câu này thường dùng cho những nữ tử một lòng thờ chồng hay những nữ tử một đời hết lòng vì tình yêu duy nhất.

Tổng Tử Kiều vẫn còn cau mày "Người không thể nói như vậy, trọng phụ nàng chính là người Lý gia, cuộc sống mấy năm trước khó khăn như vậy, cũng không thấy nàng không tuân thủ quy tắc, có thể thấy được nàng không phải là nữ nhân lăng ló, nếu như nàng dùng sức mạnh, vạn nhất làm mất tính mạng, vậy thì không phải là kết thân mà là kết thù, cho nên chuyện này vẫn phải bàn bạc kỹ hơn."

Quế Thanh Thanh thế nào cũng không nghĩ đến chuyện xảy ra cùng chuyện nàng muốn hoàn toàn khác nhau như vậy, bên này nàng vẫn còn đang cùng trọng phụ bàn xem thì hành kế hoạch như thế nào, hôm nay nàng mang theo Hi muội đến gõ cửa nhà Vương Chân.....

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Tính kẻ người

Editor: Linh.

Vương Chân thấy Quế Thanh Thanh tới, rất là mừng rỡ, vội vàng thừa dịp Quế Thanh Thanh không chú ý, cho tiểu nha hoàn của mình một ánh mắt sai bảo, nha hoàn đã được chủ nhân dặn dò từ sớm, lặng lẽ phái người đi tìm Tổng Tử Kiều.

Quế Thanh Thanh đứng ở trong sân, cười nói: "Muội muội, ta sẽ không đi vào, hôm nay được rảnh rồi làm chút bánh hạt dẻ, cố ý đưa đến cho người nếm thử một chút."

Vương Chân đang suy nghĩ làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ Tổng Tử Hà đưa cho nàng, trọng phụ này mặc dù không thật lòng, nhưng là tốt xấu gì cũng có thể cho nàng cuộc sống bình thường, mặc dù tính kẻ Quế Thanh Thanh nàng cũng cảm thấy có chút không tốt, nhưng là trọng phụ của Quế

Thanh Thanh nàng cũng đã lên nhìn qua từ trong khe cửa, cảm thấy diện mạo thật sự khiến người ta sợ hãi, căn bản không xứng với Quế Thanh Thanh, nghĩ đến bản thân Quế Thanh Thanh cũng chưa chắc đã hài lòng, có lẽ chính là cũng giống như mình không thể làm gì thời, đại bá ca kia của so với trượng phu của mình tốt hơn nhiều, nói không chừng tương lai Quế Thanh Thanh còn muốn cảm tạ mình đây!

Lúc này Vương Chân thấy Quế Thanh Thanh không mời mà tới, làm sao chịu để cho Quế Thanh Thanh đi? Nàng vội vàng nói: "Lần trước trượng phu của ta thật sự rất thất lễ, mấy ngày ta vẫn luôn rất xấu hổ, đang nghĩ nhận tội với người, vừa vặn người đã tới rồi, mau vào ngồi một chút, hôm qua ta mới mua vài món áo yếm, đang suy nghĩ để cho người xem một chút, đều là kiểu đáng được thịnh hành ở phủ Thanh Châu đây!"

Quế Thanh Thanh cũng đang muốn lợi dụng nàng, đương nhiên sẽ không lập tức đi ngay, liền theo nàng vào phòng, không nghĩ tới Vương Chân thật sự cảm khoảng mười món áo yếm cho mình nhìn, kiểu dáng quả thật rất mới mẻ độc đáo, có gấm, hoa lăng sa, cùng ti quỳên*, đây thất lưng dùng lại là dây màu bạc, xem ra Tống Tử Hà rất sùng ái nàng, những cái áo ngực này cũng không rẻ.

(*) Đều là vài nhé: vài mỏng, lụa, lụa tơ tằm... Minh để nguyên như vậy cho hay.

Quế Thanh Thanh nhìn thấy một áo yếm ti quỳên, phía trên tú công có thêu trạm rồng, không khỏi nhìn kỹ một chút, Vương Chân cười nói: "Tỷ tỷ, nếu người thích cái này, coi như lễ vật tạ tội muội muội đưa cho người đi, mặc cái này vào, ta bảo đảm trượng phu người thấy, nhất định dừng mảnh hơn so với thường ngày....."

Quế Thanh Thanh nghe thấy ngẫm tức giận, nàng vốn định hất tay ra, nhưng mà vừa nghĩ tới việc nên nói còn chưa có nói, nàng lại ổn định lại tính tình, cười nhạt nói: "Muội muội lễ vật này quá quý trọng, ta cũng không thể nhận, lại nói người cũng hiểu nhầm, ta chỉ nhìn kiểu thêu chạm rồng này tương đối hiếm lạ, muốn nhìn xem là thêu như thế nào. Người cũng biết, ta là dựa vào tay nghề này kiếm tiền."

Vương Chân cười nói: "Tỷ tỷ, không phải là muội muội nói người, chỉ cần tướng mạo này của người, nếu là gả vào gia đình giàu có, nghĩ muốn cái gì mà không có? Cần gì mỗi ngày phải vất vả? Nếu là ta nha....."

Chân mày của Quế Thanh Thanh hơi nhíu một cái, Vương Chân là một người biết nhìn sắc mặt, thấy nàng mất hứng, vội vàng ngừng miệng, Quế Thanh Thanh cũng cảm thấy đạo bất đồng bất tương mưu*. lười phải cùng nàng nói thêm cái gì, nàng lại không dấu vết nói: "Vận khí thứ này thật đúng là khó mà nói, ta nghe nói Đại Vương Trang ở thành Nam có một gia đình, ở trong đất đào được ngọc thạch..... Nói không chừng Đại lang nhà ta cũng có thể có vận khí như vậy đây, mọi người đều nói ba mươi năm hà đông ba mươi năm hà tây....."

(*) Đạo bất đồng bất tương mưu: Tư tưởng, quan niệm khác nhau thì không thể cùng trao đổi được.

"Ai ư, trong đất đào ra ngọc thạch? Chuyện gì xảy ra? Nói nghe một chút nào!"

Quế Thanh Thanh còn nhớ rõ ràng, kiếp trước thì phải là sang năm, Tống Tử Kiều nhận được tin đào thấy mỏ ngọc, lập tức buộc người ta bán đất, gia đình kia thế nào cũng không chịu bán, là Tống Tử Kiều thuê tay chân, đem chủ nhà kia đánh chết tươi, chỉ để lại cô nhi quả phụ, cuối cùng đem mỏ ngọc bán cho hắn, hắn lại tốn không ít tiền đem toàn bộ đất chung quanh đều mua, kết quả mỏ ngọc kia chỉ có một tảng nhọt nhạt ở mặt ngoài, có thể nói kiếp trước Tống Tử Kiều giằng co vô ích một lần, đời này, Quế Thanh Thanh tính toán để cho hắn trọn đời không quên.....

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ta cũng là nghe Đại lang nhà ta nói miệng, hình như là gia đình kia không giàu có, nói là không có nhiều tiền như vậy, liền mua một khối rầy để trồng trọt, ai biết dưới lòng đất lại có mỏ ngọc..... Nếu không làm sao lại nói trong mệnh có lúc chờ đợi.....Ta phải đi, buổi trưa còn phải chuẩn bị cơm đây."

Vương Chân còn chưa thấy đại bá ca, làm sao có thể dễ dàng để cho Quế Thanh Thanh chạy? Nàng vội vàng nói: "Tỷ tỷ chờ vội đi, người theo ta tí mí nói một chút, Vương gia kia....."

Quế Thanh Thanh vội cười nói: "Đều nói tiền tài mê mắt người, bọn họ là cửa nhỏ nhà nghèo cho dù đào được mỏ ngọc, nào dám nói ra? Đương nhiên là che giấu rồi chính mình lên lên đào, đây là lúc trượng phu ta uống rượu, nghe cách vách người ta nói đây..... Không được, ta phải về."

Vương Chân thấy tiểu nha hoàn đưa tin hướng nàng nháy mắt, thì biết Tống Tử Kiều tới, nên cũng không cứng rắn lưu nàng, lại đem áo yếm kia kín đáo đưa cho Quế Thanh Thanh "Tỷ tỷ, cái này người cảm, vốn chính là đưa lễ vật tạ tội đưa cho người, người cũng không nên ghét bỏ....."

Quế Thanh Thanh từ chối không được, chỉ đành phải nhận lấy, lại nói: "Chờ ta chiếu theo cái này làm cho người một phần đáp lễ, bằng không ta cũng không yên."

"Được, được." Vương Chân đương nhiên là không ngừng đáp ứng.

Hai người cười cười nói nói mới ra cửa phòng, Quế Thanh Thanh chỉ thấy Tống Tử Kiều cười tủm tỉm đứng ở trong phòng khách, vừa nhìn thấy hắn, Quế Thanh Thanh không cảm được lạnh cả người tâm hốt hoảng, oan gia ngõ hẹp, không nghĩ tới lại gặp hắn ở nơi này.

Khi Tống Tử Kiều tới, đúng lúc nghe hai người nói chuyện mỏ ngọc, hắn bên ngoài khe hở nghe, không khỏi mở ra ý định, chính là mỏ ngọc kia lại không chạy được, hắn bây giờ phải cấp cho Quế Thanh Thanh lưu lại ấn tượng tốt. Tống Tử Kiều hướng về phía Quế Thanh Thanh chấp tay, cười nói: "Thật là rất đúng dịp, chúng ta lại gặp mặt. Đề đề hẹn ta buổi trưa tới dùng cơm, sao còn chưa thấy bóng dáng đâu?"

Câu nói cuối cùng của Tống Tử Kiều là nói với Vương Chân, Vương Chân cười nói: "Đại ca ngài ngồi, Nhị lang lập tức sẽ đến. Tỷ tỷ, không bằng người cũng ở lại nơi này của muội muội ăn cơm đi, vừa đúng thay ta bồi đại bá ca nói chuyện, ta đi phòng bếp xem một chút." Nàng nói xong, như một làn khói lui về phía sau viện đi. [đọc câu này mình thấy Vương Chân đang ảo tưởng sức mạnh, quen biết gì mà phải bồi TTK nói chuyện...==!]

Quế Thanh Thanh nhìn trước cửa một chút, lúc này gã sai vặt của Tống Từ Kiều đang đứng ở nơi đó, mà Hi muội mình mang đến, lại không biết chạy đến nơi nào, cho dù Quế Thanh Thanh đàn độn, cũng biết là chuyện gì đang xảy ra, thì ra là nàng tính toán người ta, người ta cũng đang tính toán nàng!

Quế Thanh Thanh hít sâu hai lần làm cho mình bình tĩnh lại, nàng đối với Tống Từ Kiều vẫn là hiểu rõ, hắn tự xưng là người đọc sách, đối với nữ nhân là khinh thường dùng sức mạnh, chỉ cần hắn không dùng sức mạnh, vậy thì dễ giải quyết.

Tống Từ Kiều phe phẩy chiết phiến*, một bộ dáng phong lưu phóng khoáng, đối với Quế Thanh Thanh cười nói: "Có lẽ ngươi cũng biết ta, vài ngày trước đó, ta phái chương quỹ Thụy Sinh Tường tặng cho trượng phu ngươi một ngàn lượng vàng....."

(*) Chiết phiến: Quạt giấy, quạt gấp.

Quế Thanh Thanh nhàn nhạt cười cười "Thì ra ngươi chính là Đông gia của Thụy Sinh Tường, ngày đó xin lỗi, trượng phu ta tính cách nóng nảy, ngài tặng lễ vật đắt tiền như vậy, nhưng không biết rốt cuộc vì sao hắn lại đánh Tống chương quỹ, ta hỏi hắn, nhưng hắn vẫn không chịu nói....."

Trong mắt Tống Từ Kiều lộ ra vui mừng, có lẽ nàng là người yêu tiền "Không sao, đánh cũng đã đánh rồi." Tống Từ Kiều bước đến trước mặt cách Quế Thanh Thanh hai bước, cười nói: "Tất cả đều bởi vì ta đối với nàng vừa gặp đã ngưỡng mộ, muốn xin cưới nàng làm bình thê, chuyện như vậy, cũng khó trách Lý Tùng không nói cho nàng, hôm nay gặp được nàng, ta liền không nhịn được muốn tự mình hỏi một câu, không biết ý nàng như thế nào?"

Quế Thanh Thanh kinh ngạc một hồi, thứ nhất là hắn nói trắng ra, thứ hai thì ra không phải là hắn muốn cưới mình làm thị thiếp, lại muốn xin cưới làm bình thê!

Nếu nói đời trước người mà Quế Thanh Thanh hận nhất, trừ Tống Từ Kiều, chính là vợ cả của hắn Thượng thị! Năm đó cấp cho Quế Thanh Thanh bao nhiêu hành hạ cùng khuất nhục, Quế Thanh Thanh vẫn chưa từng quên, nếu muốn xin cưới nàng làm bình thê, như vậy theo quy củ, hiển nhiên nàng yêu cầu muốn làm vợ cả cũng có hi vọng.

Quế Thanh Thanh cười một tiếng nói: "Tống gia Đại lang ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, đáng tiếc thiếp thân xuất thân nghèo hèn, hơn nữa nương đã từng nói với ta, thà rằng làm thê nhà bình thường, còn hơn làm thiếp thất vương hầu. Xin lỗi, lập tức sẽ đến buổi trưa, trượng phu ta sẽ về nhà dùng cơm trưa, hắn không tìm thấy ta, sẽ tức giận..... Ta cũng nên đi."

Quế Thanh Thanh đi tới cửa, thì nghe thấy Tống Từ Kiều ở sau lưng nàng nói: "Nếu như nàng nguyện ý, ta lập tức hưu Thượng thị!" Nàng nói không muốn làm thiếp thất nhà vương hầu, chẳng phải là không muốn dưới người khác hay sao?

Quế Thanh Thanh chậm rãi quay đầu lại, mi mục ân tình, xinh đẹp cười tươi nói: "Ngươi hưu hay bỏ vợ, cùng ta có liên quan gì? Ta cũng không hi vọng truyền ra lời gì không tốt, nhân gia ta cũng không có biện pháp làm người."

"Tốt tốt, nàng yên tâm, ta bảo đảm nửa chữ cũng không lộ ra." Tống Từ Kiều mừng rỡ nói.

Quế Thanh Thanh tìm đập thỉnh thịch, đầu nàng cũng không quay lại bước nhanh ra khỏi cửa chính Tống gia, cảm thấy trên người có chút mệt lã, nàng vịn tường từng bước từng bước về nhà, hai tay run rẩy mở cửa, chưa kịp vào viện, đã nghe thấy Lý Tùng hô: "Thanh Thanh, nàng đi đâu vậy? Nha! Sắc mặt nàng sao lại khó coi như vậy? Ngã bệnh?"

Quế Thanh Thanh quay đầu lại thấy trượng phu, trông mắt nhanh chóng phủ một tầng hơi nước, Lý Tùng nhìn một trận đau lòng, hắn tiến lên ôm lấy Quế Thanh Thanh, dùng chân đá cửa, hắn đem đôi môi dán lên ót thê từ từ sưởi ấm, trong miệng nói thầm: "Không có bị nóng, nàng sao vậy?" Hắn vừa nói, vừa bước nhanh ôm Quế Thanh Thanh trở về phòng ngủ đặt nàng lên giường, dịu dàng hỏi: "Nói cho ta biết, ai khi dễ nàng? Ta đi đánh hắn....."

Quế Thanh Thanh không nói lời nào, lại đưa ra hai cánh tay ôm lấy cổ Lý Tùng, nhắm mắt lại hướng trượng phu hôn lên, đây là sau khi nàng cùng Lý Tùng thành thân, lần đầu tiên chủ động cùng hắn thân thiết.

Lý Tùng lập tức quên tất cả vấn đề mới vừa rồi, dục vọng của hắn bị đốt lên, đưa tay nâng ót của nàng, hôn vào cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của nàng, trong chốc lát liền nghe thấy âm thanh thờ gấp của nàng, Lý Tùng rất có cảm giác thành tựu. Hắn quen thuộc cưỡi ra xiêm áo của nàng, ở cái cổ giống như bạch ngọc của nàng, hôn lên từng cái, hôn thẳng đến ngực của nàng. Hai quả nho nhỏ màu đỏ tím mọng mà ngọt ngào, giờ phút này đã vênh lên, muốn nói đừng ngừng.....

Lý Tùng hé ra miệng rộng, liền đem hai quả nho màu đỏ tím kia hút vào trong miệng, Quế Thanh Thanh chỉ cảm thấy đau nhói một chút, rồi lại có khoái cảm kỳ quái, nàng không khỏi rên rỉ ra tiếng. Tiếng hít thở của Lý Tùng cũng tăng lên, hắn không kiềm chế được, chỉ muốn lập tức xâm chiếm khối thân thể xinh đẹp thuộc về hắn này, hắn động mấy cái còi ra trôi buộc trên người, chợt nghĩ đến mỗi lần thê tử đều kêu đau, hắn lại nhịn, lấy tay mở ra chân của nàng, lấy ngón tay tách ra đóa hoa của nàng chậm rãi vuốt ve. [help me, tiếp máu....]

"Đừng....."

Lý Tùng không để ý nàng ngăn cản, lúc ngón tay đưa vào đóa hoa của nàng, chỉ cảm thấy đầu ngón tay nóng lên, lại nhìn mặt thê tử đỏ như hoa thược dược, khoe mắt chán nản hàm chứa vô hạn xuân tình, Lý Tùng không nhịn được lại lần nữa cúi đầu hôn lên môi của nàng, động tác trên tay như cũ không ngừng, cho đến khi nơi đó của nàng tràn ra nhiều mật dịch, lúc này hắn mới vững vàng đem nàng đặt ở phía dưới, hạ thân khúc thệ kia động một cái liền đi vào giữa đóa hoa, lập tức đâm vào đến tận cùng.

Lần đầu tiên Quế Thanh Thanh ở phía dưới hắn vận vẹo nghênh hợp, cổ họng Lý Tùng phát ra âm thanh sáng khoái đến tận cùng, kèm theo nàng mập mờ ngâm nga, hắn tăng nhanh động tác, không đến một hồi liền ở trong cơ thể nàng phóng ra.

Quế Thanh Thanh có thể cảm giác được rõ ràng một cỗ nhiệt lượng bắn vào bên trong nàng, cái loại khoái cảm thỏa mãn đó, để cho nàng thờ dài một tiếng, chân của nàng, còn vòng quanh hông của hắn....

Lý Tùng cười khẽ một tiếng, nằm ở trên người thê tử, thấp giọng hỏi: "Mới vừa rồi rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đừng tưởng rằng lên giường ta sẽ không hỏi."

Bạn đang đọc truyện *Làm Quà Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Mời

Quế Thanh Thanh yên lặng nhìn Lý Tùng, một lúc lâu sau nói: "Đại lang, chàng để cho ta đứng dậy, mặc quần áo rồi ta nói tỉ mỉ cho chàng biết."

Lý Tùng cười nói: "Không được, mọi người đều nói lúc trần truồng mới có thể nói thật ra."

Quế Thanh Thanh bĩu môi một cái "Mới không phải đâu! Mọi người đều nói, nam nhân ở trên giường lừa gạt nữ nhân, đa số đều không đáng tin cậy."

"Nói vậy! Ta khi nào thì lừa gạt nàng rồi hả?"

"Uh, đương nhiên là chàng không phải người như vậy, chàng là người chỉ làm mà không nói." Quế Thanh Thanh trầm ngâm trong chốc lát, vẫn cảm thấy chuyện hôm nay không thể giấu hắn, Lý Tùng bề ngoài hào phóng, trong lòng cũng rất nhỏ, nếu như ngày sau bị hắn phát hiện, giữa phu thê có vết nứt sẽ không tốt....

Lý Tùng thấy ánh mắt úp mở của thê tử, không hờn giận nói: "Không cho phép nói dối! Ăn ngay nói thật!"

"Ta không nghĩ nói dối chàng, chỉ là.... Sợ chàng suy nghĩ nhiều...."

"Nàng không nói ta mới có thể suy nghĩ nhiều!"

"Uh, chàng muốn biết cái gì, ta sẽ nói cho chàng biết, hôm nay ta.... Là gặp phải Tổng Từ Kiều, Đại lang, ta rất sợ hãi, ta vừa nhìn thấy hắn ta liền sợ hãi.... Ta chỉ muốn khi đó chàng có thể ở bên cạnh ta, để cho trốn ở trong lòng chàng...."

"Chết tiệt...." Lúc này Lý Tùng đã muốn đứng dậy, chỉ là Quế Thanh Thanh giống như bạch tuộc chặt chẽ ôm lấy hắn, Lý Tùng nhớ tới mới vừa rồi thê tử vẫn còn đang sợ hãi, vội vàng an ủi nàng vài câu, lúc này mới hỏi: "Ồ nơi nào gặp được hắn? Hắn lại nói gì với nàng rồi hả?"

"Ngay tại nhà của Vương Chân gặp phải hắn, hắn nói nguyên ý cưới ta làm bình thê...."

"Thằng khốn! Ta đánh chết hắn!" Lý Tùng mắng một câu lại muốn đứng dậy.

"Đừng, không cho phép chàng xúc động." Quế Thanh Thanh sử dụng cả tay lẫn chân, thân thể Lý Tùng bị thê tử cuốn lấy, hắn lại không lẽ dùng sức, sợ làm bị thương chân tay non mềm của thê tử, hắn cũng tắt tâm tư muốn đi tìm Tổng Từ Kiều tính sổ, hỏi: "Nàng nói với hắn như thế nào?"

Quế Thanh Thanh thấy bộ dáng hùng hổ mới vừa rồi của Lý Tùng, trong lòng có chút không yên, nếu hắn biết mình có ý nói những câu mơ hồ không rõ, hắn sẽ nghĩ như thế nào? Nàng dò hỏi: "Chàng đoán ta nói như thế nào?"

Lý Tùng thấy ánh mắt tha thiết của thê tử, sốt ruột trong lòng không biết từ lúc nào đã biến mất hơn phân nửa, nếu thê tử không có ý giấu giếm hắn, hiển nhiên là tâm tư bằng phẳng, chính mình có cái gì phải lo lắng? Hắn nhớ tới bộ dáng sợ hãi lần trước của Quế Thanh Thanh khi gặp Tổng Từ Kiều, càng không thể cùng Tổng Từ Kiều có cái gì, nghĩ như vậy, tâm của hắn lập tức tỉnh táo lại, Tổng Từ Kiều a Tổng Từ Kiều, đáy lòng Lý Tùng không khỏi phát ra một tiếng cười lạnh, dám mơ tưởng hảo huyền thê tử của hắn, nằm mơ đi thôi!

Lý Tùng suy nghĩ chốc lát, hỏi: "Nàng đáp ứng hắn rồi hả?"

Quế Thanh Thanh buồn bã nói: "Loại chuyện này làm sao có thể trực tiếp đồng ý? Ta không thể để cho trượng phu của ta vì ta mà thanh danh bị hỏng, cho nên ta chỉ úp úp mở mở, 'Thà làm thê nhà bình dân, chứ không làm thiếp nhà vương hầu', hắn lập tức nói sẽ hưu Thượng thị.... Ta nghĩ muốn cho hắn hưu Thượng thị, lúc Tổng gia xảy ra chuyện, sẽ càng thêm tứ cố vô thân*, kế hoạch của chúng ta mới càng thêm chắc chắn. Đại lang đừng trách ta, ta nghĩ đến giấc mộng bị hắn đánh chết, liền thấp thỏm lo âu, tất cả các sự kiện trong mộng đều ứng nghiệm, ta rất sợ hãi...."

(*) Tứ cố vô thân: Một thân một mình, không cầu được ai giúp.

"Đừng sợ, có ta ở đây." Lý Tùng gắt gao ôm lấy thê tử, nhẹ giọng an ủi nàng. Nếu nói trước kia hắn đối với Tổng gia còn một tia do dự, nhưng bây giờ một tia do dự còn lại cũng bị hắn vứt đi, Tổng Từ Kiều dám mơ tưởng đến thê tử của hắn, chỉ cần điểm này, hắn đáng chết!

Trong mắt Lý Tùng hiện lên một tia âm ngoan, hần vừa chuyển đầu bỗng nhiên thấy trên giường có một cái yếm mới tinh, vội vàng lấy qua "Đây là họ Tống đưa cho nàng?"

"Không phải, là Vương Chân đưa, nói là lần trước Tống Tử Hà vô lễ, tiểu lễ vật này là nàng hướng ta bồi tội, nói không chừng là Tống Tử Kiều bỏ tiền ra!"

Lý Tùng chớp trong tay, "Ba" một tiếng ném ra ngoài, Quế Thanh Thanh vội hỏi: "Chàng ném loạn cái gì? Cái dây xích trên mặt kia chính là bạc."

Lý Tùng tức giận nói: "Vậy cũng không được mặc! Nếu nàng thích, sáng mai ta mua cho nàng!"

Quế Thanh Thanh biết trượng phu nổi máu ghen, tức thì ôn nhu nói: "Ta không thích, nhưng mà ném đi rất đáng tiếc, không bằng đưa cho tỷ tỷ mặc đi, nàng nhất định không mặc kiểu dáng này, dù không mặc, dây xích kia cũng đáng giá mấy động tiền." Nàng vừa nói vừa đứng dậy chỉnh quần áo "Đại lang, ta quên chuẩn bị cơm trưa cho chàng, chàng đói bụng phải không? Nếu không trước ăn tạm ít bánh hạt dẻ."

"Không cần, ta giúp nàng nhóm lửa."

Phu thê hai người đem cơm trưa làm tốt, lúc này Hi muội mới trở về, trong tay cầm theo hai cân thịt, Quế Thanh Thanh hỏi: "Người lấy thịt ở đâu vậy? Cả buổi người chạy đi đâu vậy?"

Hi muội kinh ngạc: "Nãi nãi, Tiểu Thúy đưa cho nô tì một chuỗi tiền, nói rằng người bảo nô tì đi mua thịt a!"

Lý Tùng quát: "Đem thịt ném!"

Hi muội sợ tới mức co rúm lại, cầm theo thịt bắn khoăn bất an nhìn Quế Thanh Thanh, không biết chính mình đã làm sai điều gì?

Quế Thanh Thanh vội nhận lấy thịt rồi nói với Lý Tùng: "Hi muội còn nhỏ a, có cái gì liền trực tiếp nói cho nàng, chàng đừng hù dọa nàng, nàng cũng không biết chuyện gì xảy ra." Nàng quay đầu đối với Hi muội cười nói: "Người nhớ kỹ, lần sau chỉ có người trong nhà chúng ta phân phó, người mới có thể đi làm, biết không? Ta cho người đi theo ta, thì người không được rời khỏi tầm mắt của ta."

Hi muội liên tục gật đầu nói "Nô tỳ nhớ kỹ."

Quế Thanh Thanh vội nói: "Được rồi, rửa tay ăn cơm."

Lúc ăn cơm, Lý Tùng nói: "Đem nay ta sẽ nói chuyện cùng phụ thân, để cho ông không cần mỗi ngày đều chạy đến Liễu gia tập."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Chỉ sợ phụ thân không chịu ngồi yên ở trong nhà."

"Sân trước sân sau vườn rau đã đủ việc cho ông làm rồi, nếu cảm thấy quá rảnh rồi, có thể nuôi thêm gà vịt."

Quế Thanh Thanh hiểu được ý của trượng phu, chẳng qua là lo lắng nàng ở nhà một mình, nàng liền gật đầu: "Chuyện này cứ nghe theo chàng."

Ăn xong cơm trưa, Hi muội chân tay lạnh lẽo thu thập bát đĩa, Quế Thanh Thanh lại nghĩ đến tranh thủ đem bức bình phong kia thêu xong, nàng thấy muộn rồi mà Lý Tùng cũng không gấp gáp đi nha môn, liền hỏi: "Làm sao vậy Đại lang? Chàng lo lắng Tống Tử Kiều sao? Ta nghĩ, hần gần đây khẳng định là sẽ cuồng cuồng đi mua mảnh đất kia, chắc là sẽ không hưu thê nhanh như vậy, dù Thượng gia không bằng Tống gia, nhưng tốt gì ở huyện Thanh Phô này cũng có chút thể diện, nói không chừng hôm nay Tống Tử Kiều cố ý nói như vậy, cố ý lấy lệ với ta....."

"Không phải chuyện này, ta đang nhớ tới cái bản đồ mà nàng nói kia..... Ta cẩn thận suy nghĩ qua, muốn bỏ trí ván cờ này, Tăng bảo đồ là mấu chốt, tôi thiếu cũng phải cần giấy từ mấy năm trước, làm giả bản đồ ta cũng không am hiểu, ta định đi tìm bằng hữu trước đây hỗ trợ, muốn xuất môn một khoảng thời gian, nhưng là nàng ở nhà, ta lo lắng....."

Quế Thanh Thanh vội nói: "Loại chuyện này nhờ người làm hộ không tốt, ngộ nhờ để lộ tin tức....."

"Sẽ không." Lý Tùng ngắt lời nàng "Cái này nàng yên tâm, ta cùng hần là sinh tử chi giao*."

(*) Sinh tử chi giao: Bạn cùng sống chết.

"Nếu như vậy, chàng còn lo lắng cái gì? Trong nhà không phải còn có phụ thân sao? Bằng không để cho cha mẹ cùng ca ca của Hi muội cùng tới đây ở. Dù soa bây giờ đồng ruộng cũng không bận."

Lý Tùng gật gù đầu "Cũng chỉ có thể như vậy, buổi chiều ta sẽ cùng Mã đại nhân nói xin nghỉ, chuyện này phải nắm chắc làm"

Lý Tùng đi không bao lâu, Quế Thanh Thanh liền ổn định lại tinh thần thêu bình phong, chỉ còn lại một chút châm tuyến sau cùng, ngày mai là có thể giao hàng. Lúc này liền nghe thấy có người gõ cửa, mắt thấy Hi muội đi mở cửa, Quế Thanh Thanh vội vàng hô: "Người không được tùy tiện mở cửa cho người ta, nhất là hàng xóm Vương Chân, nếu như nàng đến đây, người cứ nói ta bị bệnh, không gặp khách, cửa cũng không mở cho nàng."

Hi muội đáp ứng chạy tới xem, một lát sau dẫn theo một đám người đi vào, Quế Thanh Thanh vừa thấy, trên mặt lập tức lộ ra vui mừng "Trần Lan? Tản đại ca? Sao hai người nhanh như vậy đã trở lại rồi?"

Tần Yến Sơn cười nói: "Chỉ là sớm trở về trông nom phường rượu thôi!"

Quế Thanh Thanh vội nói: "Nếu như vậy, nhất định không có biện pháp lại ở tại khách điểm, vẫn là chuyển đến trong nhà ở đi."

Trần Lan khoác cánh tay của Quế Thanh Thanh "Đương nhiên, cho dù Thanh tỷ tỷ không mời, chúng ta cũng muốn mặt dày đến nhà tỷ ở!"

Quế Thanh Thanh nghe ra Trần Lan trên phương diện xưng hô có biến hóa, vốn kêu nàng là Quế tỷ tỷ, bây giờ lại là Thanh tỷ tỷ, trình độ thân cận này nhưng là cùng ban đầu không cùng dạng rồi! Quế Thanh Thanh cười nói: "Cái gì gọi là mặt dày? Cái nhà này cũng là hai người giúp đỡ mua, cũng giống như là nhà của hai người thôi!" Nàng vội vàng đem huynh muội hai người đưa đến phòng ở dành cho khách, lại an bài cho người làm mà họ mang đến, lại sai Hi muội đi nha môn tìm Lý Tùng.

Tần Yến Sơn cười nói: "Không cần phải phiền phức như vậy, ta nhân rồi không có gì làm, tự mình đi tìm hán cũng được."

Quế Thanh Thanh thuận theo hán, chính nàng trò chuyện cùng với Trần Lan, Quế Thanh Thanh nhìn thấy Trần Lan thêu bình phong, vui vẻ nói: "Không nghĩ tới Thanh tỷ tỷ lại thêu tốt như vậy, cái này tỷ cũng định mang đến tú phường bán à?"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Đây là khuê nữ nhà người ta thành thân đặt làm, chờ sau này người lấy chồng, ta nhất định đưa cho người một cái so với cái này còn tốt hơn!"

Trần Lan mặt đỏ bừng, liền tiến lên gỡ nách Quế Thanh Thanh, Quế Thanh Thanh sợ nhất là ngứa, lập tức cười lăn cười bò, tỷ muội hai người náo loạn một hồi, Trần Lan hỏi: "Thanh tỷ tỷ, tỷ phụ đối với người có tốt không?"

"Tốt a, hán đối với ta rất tốt. Sao đột nhiên lại hỏi lên chuyện này?"

Trần lan cười nói: "Ta cùng bà ngoại nhắc tới tỷ, bà ngoại nói gả cho tỷ phụ uất tức tỷ, lại đem biểu ca quở trách một trận, nói hán không quan tâm người....."

Quế Thanh Thanh nghe vậy chỉ cười cười, người già giàu cũng không phải nàng không biết, có thể nói như người uống nước ấm lạnh tự biết, nàng cảm thấy không có gì đáng để hâm mộ, nghĩ đến Tần gia biết rõ thân phận của nàng, bây giờ mới nói ủy khuất nàng, thực ra nàng tuyệt không cảm thấy ủy khuất, nàng đối với cuộc sống bây giờ của chính mình cực kỳ hài lòng.

Quế Thanh Thanh một bên đem phần sau cùng thêu xong, một bên cùng Trần Lan nói chuyện, trần Lan dò hỏi: "Thanh tỷ tỷ, người cho tới bây giờ chưa từng rời khỏi huyện Thanh Phủ phải không?"

"Đúng vậy," Quế Thanh Thanh gật gật đầu "Ta là phụ nữ có chồng, nào có cơ hội xuất môn?"

"Không bằng tỷ cùng ta đi phủ Thanh Châu chơi một chuyến đi! Ta nói về tỷ với bà ngoại, bà vẫn muốn gặp tỷ đó!"

Quế Thanh Thanh lúc này mới hiểu, trách không được lần này Trần Lan đi theo Tần Yến Sơn trở lại, đây mới là mục đích lần này nàng trở về đi? Quế Thanh Thanh nghĩ nếu có thể tính kế Tống Tử Kiêu, đến lúc đó không thiếu được căn cứ của mình là Tri phủ xuất lực, tuy nhiên không thể nói rõ, cứ ở bên cạnh ông bất động thanh sắc thêm chút dầu, cũng là tốt, huống chi chính mình cũng cần một chỗ dựa vững chắc, dù Tần gia tính toán không nhận thức nhau, thì nhận thức một chút người nhà nương, nương dưới cừu tuyền cũng nhắm mắt được rồi.....

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ta không phải là có một cái mũi hai cái mắt thôi sao? Có cái gì đẹp? Chẳng lẽ người lại nói lung tung rằng ta lớn lên giống mẹ người gì đó?"

Trần Lan một bên cười gượng nói: "Còn không phải à, cho nên bà ngoại đặc biệt hiếu kỳ dung mạo của tỷ..... Thanh tỷ tỷ, tỷ đi chơi một chút đi, phủ Thanh Châu chơi rất vui, nhà cậu còn có vài vị biểu tỷ muội, ta giới thiệu cho các người nhận thức, các nàng đều là tài nữ....."

Quế Thanh Thanh cười cười: "Trong nhà ta còn có công công cùng trượng phu ở đây, xuất môn một chuyến nào có dễ dàng như vậy?"

"Chuyện này không thành vấn đề, ta tới giúp tỷ an bài, đúng rồi Thanh tỷ tỷ, ta cùng tỷ đi chơi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Quà Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Vật đính ước

Editor: Linh.

Đến lúc Lý Tùng trở về, nghe Trần Lan nói muốn đón Quế Thanh Thanh đi phủ Thanh Châu chơi mấy ngày, hân lập tức vui mừng khôn xiết, hân không ở nhà, lo lắng nhất chính là Quế Thanh Thanh, nếu như nàng đi phủ Thanh Châu, hân đã có thể không phải lo trước lo sau rồi. Nhưng là Quế Thanh Thanh lại vẫn lo lắng việc ăn ở của công công, Lý Tùng cười nói: "Cái này đơn giản, Tàn Yến Sơn nói, để cho phụ thân cùng Trung thúc ăn ở cùng nhau, về sau hân sẽ sống ở xường rượu bên Liễu gia tập kia, cũng không cần chạy tới chạy lui về nhà rồi." Quế Thanh Thanh nghe, cảm thấy cũng thỏa đáng.

Ngày kế, xe ngựa Tàn gia đi đón Hoa Quế, Tàn Yến Sơn cùng Lý Tùng đi xường rượu xem xét.

Chờ Quế Thanh Thanh cùng Trần Lan từ trên đường cái trở về, Hoa Quế mang theo nửa nhi Chiêu Đệ đã ở trong viện của Lý gia chơi, Chiêu Đệ đã qua năm tuổi, nàng vừa thấy Quế Thanh Thanh, liền nhào tới, Quế Thanh Thanh cười ôm lấy nàng, ở trên mặt nàng hôn hai cái, hỏi: "Có nhớ tiểu di hay không?"

"Nhớ, mỗi ngày đều nhớ, ta biết tiểu di có nhà mới đã muốn đến xem, nhưng mà nương không thoải mái, không chịu mang Chiêu Đệ đến nhà của tiểu di....."

Ánh mắt Quế Thanh Thanh nhìn về phía Hoa Quế: "Tỷ, tỷ thấy ở đâu không thoải mái hả?"

Hoa Quế có chút ngượng ngùng "Đừng nghe hài tử nói bừa, ta chính là có....."

"Nha! Vậy cần phải chúc mừng tỷ tỷ rồi!" Quế Thanh Thanh nghe xong thật cao hứng, hai năm trước Quế Thanh Thanh từng sinh một nam hài, đáng tiếc sinh ra được vài ngày thì chết, vì chuyện này, Hoa Quế nghĩ tới liền thương tâm, lần này cuối cùng lại có, một nữ nhân nếu như không có nhi tử, ở nhà chồng cũng không có phân lượng.

Quế Thanh Thanh đem điểm tâm, kẹo mua được đưa cho Chiêu Đệ, lời kéo Hoa Quế nói việc nhà một hồi, Quế Thanh Thanh đem mục đích đón Hoa Quế đến đây nói, Hoa Quế lắc đầu nói: "Như vậy sao được? Ta bây giờ đã có thai, bà bà trông coi hết sức a, sợ cái thai này có gì ngoài ý muốn, hơn nữa....." Hoa Quế nhìn trái phải không ai nghe lén, liền hạ thấp thanh âm nói: "Muội muội, không phải ta nói muội, người ta là thiên kim nhà giàu có, chúng ta là dân chúng, thân phận cũng kém nhau quá lớn, sao bỗng nhiên các người đã thân nhau như vậy rồi hả? Trần Lan mời người, có thể có mục đích gì hay không? Người nên suy nghĩ kỹ hơn....."

Quế Thanh Thanh liên tục gật đầu, mục đích của Trần Lan đương nhiên nàng biết, chỉ là chuyện chưa có kết luận, nàng không muốn để tỷ tỷ suy nghĩ quá nhiều, có đôi khi không biết mới là phúc, hơn nữa, toàn bộ đều là do nàng phỏng đoán, căn bản không thể nào kể ra, người Tàn gia cái gì cũng đều chưa có nói. Quế Thanh Thanh chỉ an ủi: "Tỷ, Tàn gia chỉ là cảm kích ơn cứu mạng của Đại lang thôi, nào có phức tạp như tỷ nghĩ? Lại nói chúng ta cũng không có thứ gì đó có thể lọt vào mắt nhà người ta."

Hoa Quế cười nói: "Sao không có? Muội muội ta lớn lên xinh đẹp như vậy, mọi người đều nói là bên trong ổ gà bay ra được kim phượng hoàng, cho dù Thanh Thanh đi Châu phủ, dung mạo này của muội khẳng định là số một số hai!"

Quế Thanh Thanh lơ đãng, chỉ cười "Cũng chỉ có tỷ tỷ nói như vậy." Nàng nói xong, đem những thứ đưa cho Hoa Quế đã chuẩn bị từ trước lấy ra "Tỷ, một khối vải này là đưa cho tỷ phụ, đủ làm một kiện áo dài, một khối vải khác là tặng cho bà bà của tỷ, bây giờ tỷ có thai không làm được việc nặng, làm hai kiện xiêm y hẳn là không thành vấn đề đi? Xiêm y của tỷ cùng Chiêu Đệ, ta đều đã làm tốt rồi. Còn có một bộ này là ta làm cho tiểu Mãn, tỷ nhân tiện mang về cho nó....." Nàng lại đưa ra cái yếm mà Vương Chân cho "Tỷ, cái yếm này nếu tỷ thích thì mặc, không thích thì vứt, nhưng mà cái dây xích này là bạc, hàng xóm đưa cho ta, bởi vì trước kia nàng xuất ra từ nơi trắng gió, Đại lang không thích ta cùng nàng kết giao....."

Hoa Quế 'xuy' cười nhạo nói: "Đại lang nhà muội quản cũng thật rộng..... Hân đối với muội có tốt không?"

Quế Thanh Thanh gật gù đầu "Hân đối với ta rất tốt!"

"Vậy ta an tâm. Bây giờ cuộc sống của muội tốt rồi, tỷ tỷ liền không khách khí với người! Lễ vật của muội ta nhận." Hoa Quế cười cười "Muội nghĩ thực chu đáo, cả bà bà cũng có phần."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ta còn không phải là hi vọng bà đối với tỷ tốt hơn một chút? Đúng rồi, năm lượng bạc này tỷ cũng cầm lấy."

"Này không được! Bạc này ta không thể thu! Tuy nói bây giờ muội khá giả, dù sao cũng không thể nhớ đến thân thích nhà mẹ đẻ, bị Đại lang nhà muội biết sẽ tức giận."

"Tỷ, tỷ hãy nghe ta nói, đây là bạc tự ta kiếm được, gần đây ta thêm một cái bình phong, lời được mười lượng bạc....."

"Nha! Lời nhiều như vậy?"

"Đúng vậy a, chỉ là việc thêm thừa như vậy không nhiều lắm, tùy tiện muốn là có. Cho nên bạc này tỷ yên tâm cầm, huống chi cũng không phải toàn bộ đều đưa cho tỷ, ta đáp ứng tiểu Mãn trả công cho phụ tử, đương nhiên không thể giao vào trong tay Nhị nương, tỷ nhận thay tiểu Mãn, có rảnh thì đi học đường nhìn xem, đừng để cho hân học cái xấu, chỉ có tiểu Mãn có tiền đồ, tỷ muội chúng ta ở nhà chồng mới có thể có chút phân lượng."

Hoa Quế gật gù đầu "Đạo lý này ta biết, muội yên tâm."

Quế Thanh Thanh nói tiếp: "Thừa ra bạc, tỷ tỷ muốn ăn cái gì thì mua, đừng không nỡ, mọi người đều nói thời điểm mang thai dinh dưỡng đầy đủ, hài tử sinh ra mới thông minh."

Đôi mắt Hoa Quế có chút đỏ lên "Thật là khó tâm muội, chỉ là bây giờ ta đang sống cùng bà bà, phía dưới còn hai tiểu thúc cùng đệ muội, cho dù ta

muốn ăn cái gì, nơi nào có đạo lý ăn một mình? Nếu là cả nhà cùng ăn, vậy thì làm sao ăn được?"

Quế Thanh Thanh nghe cũng phải, nằng cân nhắc một chút liền cười nói: "Tỷ, không bằng tỷ cùng tỷ phụ thương lượng một phen, đến thị trấn làm một chút buôn bán nhỏ đi? Như vậy có thể tách khỏi nhà rồi."

Hoa Quế lắc đầu "Tỷ phụ muội khuôn vác còn được, hấn nào biết làm buôn bán."

"Vậy cũng không hấn, ta....." Quế Thanh Thanh hạ thấp thanh âm nói: "Lần trước ta cùng nữ đầu bếp của Tần gia học trộm mấy cách làm điểm tâm, không bằng ta dạy cho tỷ tỷ, tỷ cùng tỷ phụ mở một cửa hàng bán điểm tâm, có được hay không? Mấy loại điểm tâm này huyện Thanh Phô của chúng ta không có."

Hoa Quế nghe xong hai mắt tỏa sáng "Được a được a, nhưng mà..... Bây giờ hay là thôi, người Tần gia ở đây, muội học trộm tay nghề nhà người ta, bị người ta phát hiện cũng không tốt, chờ người từ phủ Thanh Châu trở về, ta lại theo người học là được rồi."

Quế Thanh Thanh gật đầu "Chờ ta đi Tần gia, lại vụng trộm theo đầu bếp nữ nhà họ học, trở về dạy tỷ."

Tỷ muội hai người thấp giọng thương lượng trộm nghề, hai người đều cảm thấy buồn cười, không khỏi cười một hồi, lại nghe thấy Trần Lan ở trong sân hét thảm một tiếng, các nàng hoảng sợ, vội vàng chạy ra sân nhìn, thì thấy Chiêu Đệ đang luống cuống đứng ở trước mặt Trần Lan, mà Trần Lan toàn thân cứng ngắc, duỗi trong tay, còn có một con sâu mũm mĩm màu xanh đang bò.... [rùng mình, em sợ nhất là loài này TT^TT].

"Chiêu Đệ, người lại nghịch!" Hoa Quế tiến lên đem con sâu bắt tới, ném xuống đất một cước dẫm chết, có chút thấp thòm nhìn Trần Lan, sợ đắc tội nàng, tiểu thư nhà phú quý, các nàng chịu trách nhiệm không nổi....

Quế Thanh Thanh nhìn Trần Lan sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội vàng đi qua kéo tay nàng nói: "Một con sâu con đã đem muội dọa thành như vậy, vậy mà muội lại vẫn muốn làm đại hiệp, có đại hiệp nào sợ sâu à?"

Phép khích tướng này đối với Trần Lan vẫn rất hữu dụng, nàng vốn sợ tới mức mặt trắng bệch trong nháy mắt đã đỏ lên. "Ai nói ta sợ sâu hả? Ta căn bản là không sợ, chẳng qua là..... Chẳng qua là chưa chuẩn bị tư tưởng.... Chiêu Đệ, người lại đi bắt một con đến đây, xem bản tiểu thư có sợ không!"

Quế Thanh Thanh thấy nàng cậy mạnh, cũng không vạch trần nàng, chỉ nén cười đem Hoa Quế kéo đi, hỏi: "Tỷ giữa trưa muốn ăn cái gì nhất? Mau nói cho ta biết, ta cho người chuẩn bị."

Hoa Quế còn có chút xấu hổ, Quế Thanh Thanh cười nói: "Tỷ, chuyện này có gì mà phải xấu hổ? Ta chính là muội muội ruột thịt của tỷ, cũng phải bà bà của tỷ."

"Ta chỉ muốn ăn ngày đó muội thành thân đã ném qua, cái món cá chua chua ngọt ngọt...."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Cá dầm đường? Được, phòng bếp chuẩn bị cá, ta làm món này cho tỷ!" Nàng vừa muốn đi phòng bếp, thì nghe thấy Vương Chân hô: "Thanh Thanh!"

Bởi vì Tần Yến Sơn cùng Trần Lan đều đã ở đây, đầy tớ trong nhà ra ra vào vào, vốn không có đóng cửa chính, không nghĩ tới Vương Chân lại vào, Quế Thanh Thanh nhìn thấy nàng liền cảm thấy trong lòng không thoải mái, nhưng mà trên mặt vẫn hiện ra tươi cười "Người đã đến rồi, trong nhà ta có khách...."

"Ta cùng người nói mấy câu sẽ đi. Chắc chắn, khách nhà người, chắc chắn thân phận không bình thường...."

Quế Thanh Thanh cười nhạt "Có chuyện gì chúng ta qua bên kia nói đi, không biết người muốn nói chuyện gì?"

Hai người tới chỗ yên tĩnh, Vương Chân cười nói: "Ta còn có thể nói chuyện gì? Là đại bá ca nhà chúng ta, nhờ ta đưa cho người một vật đính ước."

Quế Thanh Thanh vội vàng lắc đầu "Vật này ta không thể nhận, hiện tại bát tự còn chưa có nhắc...."

"Ta cũng mặc kệ, ta chỉ phụ trách đem này nọ đưa đến." Vương Chân nói xong, đem trâm cài nhét vào trong lòng Quế Thanh Thanh, xoay người rồi đi.

Quế Thanh Thanh căn bản là không muốn trâm cài kia, lại càng không nghĩ Vương Chân vậy mà lại dùng đến chiều này, trâm cài kia 'bóp' một cái rơi vào tảng đá trên mặt đất, Quế Thanh Thanh nhặt lên trâm cài liền đuổi theo "Vương Chân, người đợi chút."

Vương Chân cũng không quay đầu lại ra khỏi cửa chính Lý gia, đợi đến lúc Quế Thanh Thanh đuổi tới cửa, Vương Chân đã đến cửa chính nhà nàng ta, Quế Thanh Thanh không dám đi nhà nàng, chỉ cầm trâm cài sững sờ, hơn nửa ngày mới nhìn kỹ trâm cài kia, chỉ thấy trên mặt viết một hàng chữ 'Thanh Thanh Từ Khâm', mặt sau còn có hai chữ 'Từ Kiều', Quế Thanh Thanh chỉ cảm thấy trâm cài này giống một củ khoai lang nóng bỏng tay.

Hoa Quế thấy muội muội đứng sững sờ ở cửa, vội hỏi: "Nữ nhân vừa rồi chính là đi ra từ nơi trắng hoa. Nhìn cũng không giống, nàng ta tìm muội làm cái gì?"

Quế Thanh Thanh vội đem trâm cài đặt vào túi trong tay áo, cười nói: "Không có gì, chính là nói mấy câu không quan trọng mà thôi, chỉ là Đại lang không muốn để cho ta và nàng qua lại, khiến cho ta cực kỳ khó xử. Tỷ tỷ vào nhà nghỉ ngơi đi, ta đi làm cá."

Hoa Quế cùng Chiêu Đệ ở lại Lý gia đến chiều, mới có xe ngựa Tần gia đến tiễn bước, Trần Lan nghe nàng không chịu đi phủ Thanh Châu, không khỏi

có chút nuối tiếc, có điều cũng không nói thêm cái gì, trái lại đưa không ít lễ vật cho Hoa Quế, làm cho Hoa Quế có chút ngạc nhiên nghi ngờ.

Đêm đó Lý Tùng trở về, ăn xong cơm chiều hai vợ chồng trở lại phòng ngủ, Quế Thanh Thanh liền đem cây trâm vàng kia ra "Đại lang, đây là Vương Chân hôm nay đưa tới, chàng xem...."

Lý Tùng cầm ở trong tay nhìn hồi lâu cũng không có mở miệng, Quế Thanh Thanh tưởng rằng hắn sẽ giận dữ, nào biết hắn lại bình tĩnh như vậy, trong lòng nàng không khỏi thấp thỏm: "Đại lang, chàng trách ta hả?"

Lý Tùng cười nói: "Nàng nghĩ ngợi lung tung cái gì? Trâm cái này để ta xử lý. Lần này nàng đi phủ Thanh Châu, tốt nhất là ở lâu mấy ngày, tranh thủ chờ đến lúc nàng về, Tổng phủ kia đã tan thành mây khói rồi."

Bạn đang đọc truyện *Làm Quá Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Đến phủ Thanh Châu

Trong thư phòng Tống gia, Tống Tử Kiều nghe tin tức quân gia thăm dò được, vui mừng lập tức lộ rõ trên mặt, thế nhưng thật sự có quàng ngọc thạch! Xem ra ngày Tống gia nổi lên sắp tới rồi!

Tống Tử Kiều trên mặt đất xoay hai vòng "Tốt! Tốt! Người lập tức nghĩ biện pháp đem mảnh đất của Vương Lão Thực mua xuống, còn có đất xung quanh, tất cả đều mua xuống...."

Quân gia do dự một chút, nói: "Lão gia, Vương Lão Thực người này..... Hôm nay lão nô thử cùng hắn tiếp xúc một phen, ai biết hắn mở miệng ra, liền nói lão nô mơ mộng hão huyền, nói trừ phi hắn chết, chứ không bán...."

Tống Tử Kiều hơi nhíu mày, loại người không biết tự lượng sức mình này nhất định phải cho hắn chút giáo huấn, hắn lạnh lùng nói: "Người cũng phải phải lần đầu tiên làm loại sự tình này, chẳng lẽ còn muốn lão gia dạy người hay sao? Cứ việc mạnh tay làm! Chết một mạng người nhiều lắm cũng mất mấy lượng bạc bạc thôi, đúng rồi, tốt nhất không được làm cho dư luận xôn xao, quặng ngọc này càng ít người biết càng tốt, hiểu chưa! Vương Lão Thực cũng không ngốc, biết che giấu, thịt béo mà, nên vụng trộm ăn. Người đi đi, lúc ra ngoài nhìn xem Nhị lão gia đã trở về chưa, bảo hắn đến thư phòng một chuyến."

Quân gia đáp lại rồi lui ra ngoài, Tống Tử Kiều ở trong thư phòng ngầm đắc ý, không khỏi lại nghĩ tới Quế Thanh Thanh, lập tức trong đầu hắn hiện lên bốn chữ 'báu vật trời sinh'. Tuy nàng rất đẹp, nhưng mà hình như rất sợ mình, mà lại cố tự trấn định đáp lại mình, có thể có ẩn tình gì hay không? Hắn không khỏi nghĩ đến một câu 'Phu có báu vật, đủ để thay đổi người, tùy tiện không có đức hạnh, chính là nhất định có họa.' "Từ xưa sắc đẹp làm hại người, cũng không nên lật thuyền trong mương...."

(*) Lật thuyền trong mương: Thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật nhưng thế mà lại lật, hàm nghĩa chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy.

Lúc này, Tống Tử Hà đi vào "Ca, huynh tìm đệ có việc gì?" Vốn là Tống Tử Hà sợ nhất chính là vị huynh trưởng này, từ khi huynh trưởng bắt đầu dụ dỗ Quế Thanh Thanh, sợ hãi của hắn đối với huynh trưởng mất đi không ít, suy cho cùng là thân huynh đệ, yêu thích chính là cùng một dạng thôi!"

Tống Tử Kiều hỏi: "Chuyện ta bảo người làm đã làm xong chưa?"

"Đại ca yên tâm, hiện tại trâm vàng kia, đã đến trong tay nàng rồi."

Tống Tử Kiều gật gật đầu, trên mặt lại không thấy vui mừng, hắn bước thong thả trên mặt đi vài bước, nói: "Ta vẫn cảm thấy nàng này không cùng một loại, người cho nữ nhân kia của người nhìn nàng chăm chăm, nhìn xem bọn họ cùng người nào lui tới, về mặt phong thái kia của nàng, nhìn cũng không giống một phụ nhân không biết chữ ở nông thôn...."

Tống Tử Kiều cười nói: "Ca, huynh quá nhạy cảm đi! Sao cái không tầm thường ta không nhìn thấy, không phải là dung mạo so với người khác xinh đẹp hơn chút, không thì chính là ngực lớn, thắt lưng nhỏ, thân thể mềm mại, kỳ thật ta phỏng đoán, tất đèn lên giường, cùng những nữ nhân khác cũng không khác nhau lắm."

Tống Tử Kiều nghe thấy đệ đệ nói lời thô bỉ, không khỏi hung hăng trợn mắt nhìn hắn, Tống Tử Kiều ha ha cười hai tiếng, cuối cùng là uy nghiêm của huynh trưởng chiếm thượng phong, Tống Tử Hà vội nói sang chuyện khác: "Ca, vậy sao huynh lại vẫn đáp ứng nàng hưu đại tẩu? Thượng gia cũng không phải tiểu môn hộ, đặc tội sợ là cũng không tốt."

Tống Tử Kiều liếc mắt nhìn đệ đệ một cái "Cái này còn phải nhờ người nhắc nhở? Ta chỉ là hứa hẹn một câu như vậy, cũng từ từ nghĩ biện pháp để cho Lý Tùng hưu nàng, tự nhiên có vấn đề gì đều dễ dàng giải quyết rồi. Cái trâm vàng kia nếu là đã ở trong tay nàng, tốt nhất không để lại dấu vết ở bên tai Lý Tùng nói bóng gió, người tìm một người đến làm thỏa đáng việc này, không cho phép làm hỏng, lại càng không được làm hỏng thanh danh của Quế

Thanh Thanh, biết không?"

"Đại ca huynh yên tâm, việc này là sở trường của ta! Ta biết phải làm gì!" Tống Tử Hà vỗ ngực vang bốp bốp.

Kế hoạch của hai huynh đệ không tệ, đáng tiếc kế hoạch dù tốt cũng không địch nổi biến hóa, ngày hôm sau Quế Thanh Thanh thuận tiện theo biểu huynh muội Tần Yến Sơn rời khỏi huyện Thanh Phổ, Lý Tùng đưa tiễn thê tử, cũng vội vã đi làm việc.

Mặt trời vừa leo lên đường chân trời, xe ngựa đã ra khỏi huyện Thanh Phổ, thuận theo quan đạo đi thẳng về phía Bắc, không nhanh không chậm hướng phủ Thanh Châu đi.

Lúc này đã là đầu mùa hạ, cảnh tượng vừa vãn, mặc dù là giữa trưa, cũng không nóng bức, trên đường sáng sớm lại có không ít người đi đường, cho đến bây giờ Quế Thanh Thanh cũng chưa từng đi cách nhà quá xa, không thiếu được vén mảnh lên tựa vào bên cửa sổ ngắm phong cảnh, lúc này nàng có chút hưng phấn, có chút chờ mong, càng thêm mờ mịt, toàn bộ đều giống như khác với kiếp trước, không biết chờ đợi vận mệnh của nàng là cái gì?

Xe ngựa càng lúc càng xa, rất nhanh đã không nhìn thấy tường thành huyện Thanh Phổ, phía trước là quan đạo giống nhau thẳng tắp trải dài về phía bắc, hoa màu bên đường đã rất cao rồi....

Trần Lan thấy Quế Thanh Thanh nhìn mãi, liền cười nói: "Thanh tỷ tỷ, đường đi yên tĩnh, không bằng chúng ta làm chút chuyện."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ồ trên xe ngựa này có thể làm cái gì? Đánh bà mã điều cũng chỉ có hai người chúng ta..... Đúng rồi, ta thấy muội mang theo sáo bên người, có lẽ muội biết thổi đi? Không bằng thổi một khúc cho ta nghe một chút."

"Được a, không thành vấn đề." Trần Lan luôn luôn sáng khoái, vội vàng phân phó nha hoàn đi tìm, không đầy một lát nha hoàn Đồng Nhi đã lấy ra một cái hộp dài và hẹp, mở ra vừa nhìn, bên trong là hai cây sáo làm bằng trúc, sáo trúc này cũng không biết làm như thế nào, màu sắc lại có thể là ngọc bích, nhìn rất đẹp mắt.

Lúc bấy giờ người biết thổi sáo rất nhiều, sáo thích hợp thổi khúc sầu triền miên, đau thương động lòng người, nhưng mà cuộc sống của Trần Lan rực rỡ ánh sáng, xinh đẹp, ca khúc nàng thổi nghe qua cũng thoải mái như con người của nàng, giống như mùa thu dựa vào cửa sổ nhìn về phía xa, xem vạn lý giang sơn ở nơi xa, gió thu như hát, khói trên sông nước mờ mờ, như trúc xanh đang múa ở gần, nhà lầu gác mái trùng trùng điệp điệp, chín khúc hành lang uốn khúc.....

Trần Lan thổi xong một khúc, Quế Thanh Thanh cười nói: "U yết U yết tân lô quán, thê lương cổ trúc chi. Tự lâm viên giáp xứ, nghỉ tại Nhạn Môn xuy."*

(*) Dịch: Đâu đây tiếng địch nghẹn ngào

Thoảng hơi sáo trúc nôn nao buồn buồn

Vườn kêu xối xả đầu trường

Tiếng bi ai cõi Nhạn Môn thổi về.

[Thính lô quảng-Nghe sáo]

"Ai nha," Trần Lan cực kỳ kinh ngạc, nàng vốn tưởng rằng Quế Thanh Thanh có thể nhận biết chữ đã không tệ, không nghĩ tới nàng mở miệng lại ngâm ra một bài thơ "Hóa ra Thanh tỷ tỷ lại là tri âm! Tỷ cũng biết thổi sáo sao?"

Sáo là nhạc cụ tương đối phổ biến, Quế Thanh Thanh đương nhiên là học qua, lúc trước vừa mới thành hôn cùng Tống Tử Kiêu, hai người nhu tình mật ý, chính hẳn tự mình dạy nàng....

Lúc này Quế Thanh Thanh lắc đầu "Ta nào có cơ hội học cái này? Chỉ là trước đây nghe nương nhắc tới vài câu." Kỳ thật nương của nàng Tần Uyển Nương ngay cả nửa câu cũng chưa từng nhắc tới cuộc sống trước kia, nhưng là Quế Thanh Thanh cũng chỉ có thể đem học thức của mình đẩy lên trên người nương, nếu không thì lấy gì ra giải thích. Nàng lại không thích người ta nhìn mình kém đi.

Trần Lan hứng thú khá cao, vội nói: "Không có việc gì, không bằng ta dạy tỷ thổi sáo có được hay không?"

"Được a!" Quế Thanh Thanh đương nhiên nguyện ý, như vậy là về sau nàng có thể danh chính ngôn thuận thổi sáo rồi! Quế Thanh Thanh vẫn đối với những thứ phong hoa tuyết nguyệt gì đó cảm thấy hứng thú, nàng bỗng nhiên nghĩ đến, có lẽ thiên phú của mình, đều là di truyền từ nương đi? Lập tức lại nghĩ đến nương là thiên kim nhà quan lại như vậy, cuối cùng lưu lạc thành một nông phụ, cũng chẳng trách nàng vẫn buồn bực không vui, từ sớm liền rời khỏi nhân gian....

Một đôi sáo, vừa vãn mỗi người một cái, Quế Thanh Thanh một đường đi theo Trần Lan học thổi sáo, đương nhiên là vừa học đã biết, nhưng lại có ý đem sáo thổi khó nghe chút, này cũng cần độ khó.

Đi theo phía sau xe ngựa Tần Yến Sơn trong lòng cảm khái, hẳn không nghĩ tới trong thời gian ngắn Quế Thanh Thanh đã đem sáo thổi tốt như vậy, hẳn đối với tiểu cô cô Tần Uyển Nương, kỳ thật cũng không có ấn tượng gì, nhưng mà mỗi khi tổ mẫu nhắc tới bà, đều nói tiểu cô cô là tài nữ cảm kỳ thi họa không gì không biết, hiện tại thấy tốc độ Quế Thanh Thanh học thổi sáo, hẳn mới biết cái gì được gọi là thiên tài, nhưng mà nghĩ đến tổ mẫu, trong lòng hẳn lại thêm một tầng đau lòng, chắc là tổ mẫu sẽ không làm cho Lý Tùng cùng Quế Thanh Thanh hòa ly đi? Hẳn vẫn thay Lý Tùng dỗ dỗ hồ hê.

đề.

Mấy ngày trước Tần Yến Sơn vừa mới mang theo biểu muội về nhà, đã bị người nhà chất vấn đi nơi nào, cũng lạ Tần Yến Sơn đã quên dặn dò, Trần Lan nhanh miệng liền đem chuyện gặp được Quế Thanh Thanh nói, còn nói dung mạo của Quế Thanh Thanh giống mẫu thân nàng như thế nào, thậm chí đem toàn bộ tình huống điều tra được đều nói với tổ mẫu, tuy lão thái thái đã sớm biết nữ nhi của mình chưa chắc đã có kết quả tốt, chỉ là trong lòng vẫn tồn tại hi vọng, bây giờ vừa nghe tin nữ nhi qua đời, người đầu bạc tiền người đầu xanh, lão thái thái liền khóc đến rối tinh rối mù, lập tức bức bách bọn họ trở về đón Quế Thanh Thanh, vẫn là người nhà khuyên can mãi, lúc này mới để biểu huynh muội bọn họ ở nhà vài ngày.

Trong thời gian này tổ mẫu cứ rảnh rỗi hỏi hần tình huống của Quế Thanh Thanh, lúc Lão thái thái biết được tôn tử giúp đỡ Quế Thanh Thanh chuẩn bị hôn lễ, lại gả cho một người nam nhân nông thôn bị hủy dung, lão thái thái lập tức trở mặt, đem Tần Yến Sơn hung hăng mắng một trận....

Tần Yến Sơn nhớ tới chuyện này liền thở dài, rõ ràng Lý Tùng cùng Quế Thanh Thanh đã chuẩn bị thành thân, hần chẳng qua là may mắn gặp đúng dịp mà thôi, nhưng mà tổ mẫu đem tất cả lỗi đều đổ lên người của hần, cố tình hần giải thích như thế nào đều không có hiệu quả.

Đọc theo đường đi ngày đi đêm nghỉ, không ngừng một ngày rốt cuộc đến phủ Thanh Châu, Quế Thanh Thanh thoải đã ra hình ra dạng, cao hứng nhất chính là thích làm thầy thiên hạ Trần Lan rồi.

Phủ Thanh Châu phồn hoa vượt xa quá so với tưởng tượng của Quế Thanh Thanh, ngồi ở trong xe, nàng chỉ nghe thấy ồn ào trên đường phố, một mảnh âm thanh rao hàng, dễ nhận thấy trên đường vô cùng đông đúc, xe ngựa đi thật chậm, Quế Thanh Thanh cố ý trộm vén lên màn xe nhìn lên, đúng là huyện Thanh Phủ không thể so với nơi này, nàng sợ làm mất mặt Tần gia, đành phải mạnh mẽ nhẫn nại an ủi chính mình, không vội, không vội, đi Tần gia cũng có thể có cơ hội xuất môn....

Tần gia sống ở hậu viện phủ nha phủ Thanh Châu, xe ngựa dừng ở cửa hông của Tần gia, trên cửa treo tấm biển lớn viết hai chữ to thiếp vàng 'Tần phủ'. Cửa lớn chắc nịch sơn đỏ, hai bên cửa xếp hai cái đỉnh cỡ miệng bát, hai bên cửa lớn đều có một con sư tử bằng đá, dưới ánh chiều tà chiếu xuống, thậm chí có một cỗ khí thế bức người.

Quế Thanh Thanh theo Trần Lan xuống xe, vào cửa chính vòng qua tường vây làm bình phong ở cổng chính là một cái sân nhà, cách đó không xa là một cái cửa thủy hoa*, sớm đã có hai phụ nhân trẻ tuổi đứng ở nơi đó, Trần Lan vừa thấy liền cười nói: "Đại tẩu, nhị tẩu, làm sao dám phiền hai người ra nghênh đón? Bà ngoại, cậu, cữu nương, cả nhà có khỏe không?"

(*) Cửa thủy hoa: Một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buồm bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trở sơn màu.

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Không ngại

Editor: Linh

Trần Lan chỉ vào hai phụ nhân trẻ tuổi giới thiệu cho Quế Thanh Thanh: "Thanh tỷ tỷ, đây là Đại biểu tẩu, Nhị biểu tẩu nhà Đại cữu cữu*."

(*) Đại cữu cữu: anh của mẹ.

Có lẽ vị Đại biểu tẩu này là thê tử của Tần Yến Sơn, Quế Thanh Thanh vội vàng tiến lên một bước chỉnh đốn trang phục thi lễ, miệng gọi Đại biểu tẩu, Nhị biểu tẩu.

Đọc theo đường đi Trần Lan đã giới thiệu cho Quế Thanh Thanh biết tình huống của Tần gia, Tần gia có bốn huynh muội, con cả Tần Hoài Đức nhậm chức Tri Phủ Thanh Châu, thứ tử Tần Hoài Nghĩa là Trạng Nguyên, con đường làm quan thuận lợi, đang nhậm chức Lại bộ Thị Lang, cả nhà ở tại kinh thành, Lão thái thái theo con cả sống tại phủ Thanh Châu, Tần Hoài Đức có ba nhi tử ba nữ nhi, Tần Yến Sơn là đại biểu huynh, Lão nhị Lão tam theo thứ tự là Tần Cảnh Sơn, Tần Thiên Sơn. Tần Thiên Sơn còn chưa có thành thân, ba nữ nhi một người đã xuất giá, còn lại Nhị tiểu thư Tần Tử Du cùng Tam tiểu thư Tần Tử Khâm chưa lấy chồng.

Thê tử của Tần Yến Sơn là Mạch thị đối với Quế Thanh Thanh đặc biệt nhiệt tình, lôi kéo tay nàng hỏi han, Quế Thanh Thanh cười đáp lại từng cái, mấy người đi qua nội viện, hành lang gấp khúc, đi thẳng vào hậu viện.

Theo đường lát gạch màu xanh, đi ngang qua cửa tròn, liền thấy một cái sân, xung quanh tường gạch mài nước, tường hoa ngói trong. [chém bừa :(] Mặt trước có năm gian phòng, hai bên cạnh là sương phòng, đều rường cột chạm trở. Trong viện đầy hoa Tường Vi, trong gió mang theo mùi hương hoa Tường Vi nhàn nhạt, trong viện tăng thêm mấy khối núi đá, trồng vài gốc chuối tây, một gốc hoa Hải Đường, còn có không ít kỳ hoa dị thảo, lúc này mấy tua dây quấn lấy nhau, rủ xuống mái nhà cuộn vào cột....

Trên bậc thềm có mấy tiểu nha hoàn mặc rực rỡ, vừa thấy Mạch thị mang theo khách nhân đến đây, lập tức chia thành hai nhóm, một nhóm đi vào trong

phòng báo tin, một nhóm khác thì lễ nghênh đón, miệng cười nói: "Lão thái thái đã nhắc đến biểu tiểu thư không biết bao nhiêu lần rồi."

Trần Lan nhìn nhìn Quế Thanh Thanh, nói: "Cũng không biết bà ngoại nhớ ta hay là muốn thấy tỷ, ta thấy hơn phân nửa là muốn gặp tỷ!"

Quế Thanh Thanh chưa kịp nói chuyện, liền nghe thấy một thanh âm nói: "Nha đầu người thật không có lương tâm! Bà ngoại thương người vô ích rồi."

Chỉ thấy trước cửa hành lang, một vị Lão thái thái tóc mai như ngân* xuất hiện nghênh đón, bên người còn có mấy vị nữ tử mặc áo gấm, cũng không biết là thân phận gì, Quế Thanh Thanh thầm nghĩ, vị Lão thái thái này chính là bà ngoại của Trần Lan - Lang thị, xem tướng mạo cùng chính mình quả thật có năm phần giống, không biết đến cuối cùng là các nàng định làm gì, chính mình lại nên xưng hô như thế nào? Nếu đến đây là dùng thân phận bằng hữu của Trần Lan, có phải cũng dựa theo Trần Lan xưng hô hay không? Bỗng nhiên nghĩ đến quan hệ của chính mình cùng Trần Lan cùng Tần gia đều như nhau, nếu như cũng xưng hô giống nhau, có phải có chút..... [ý chị ở đây là chị cùng Trần Lan đều là cháu ngoại, nếu gọi giống nhau có phải.... hay không].

(*) Tóc mai như ngân: Tóc bạc.

Mạch thị nhanh chóng lùi kéo Quế Thanh Thanh tiến lên, Trần Lan vội đi nhanh vài bước chặn ngang ôm cánh tay Lão thái thái "Lão thái thái, người ta vất vả đem Thanh tỷ tỷ mang đến, người lại vẫn nói người ta như vậy." [người ta ở đây có ý làm nũng nha các nàng.]

"Không có quy củ, còn không đem bằng hữu của người giới thiệu cho bà ngoại nhận biết!" Mặc dù Lão thái thái nói với Trần Lan, nhưng ánh mắt lại nhìn Quế Thanh Thanh.

Trần Lan cười nói: "Vị này chính là Thanh tỷ tỷ, bà ngoại, ngài xem bộ dáng của nàng cùng nương có phải rất giống hay không?"

Đôi mắt của Lão thái thái có chút đỏ lên, đôi tay run rẩy không thôi, người đầy đau thương dường như đang muốn cưỡng chế nhìn xuống, bà nhìn khuôn mặt của Quế Thanh Thanh, chỉ cảm thấy đây là tiểu nữ nhi lúc còn trẻ, hiện giờ nữ nhi đã qua đời, điều này đem người mẫu thân là bà làm sao có thể bình tĩnh?

Nhìn Lão thái thái kích động không thôi, Quế Thanh Thanh cũng không có bao nhiêu cảm giác bị thương, kiếp trước kiếp này, có lẽ là nàng trải qua quá nhiều chuyện, tâm đã tang thương lắm rồi! Hơn nữa đối với một người chưa từng gặp mặt, cho dù biết khả năng có chung huyết thống cực cao, nhưng mà người ta có cùng nàng nhận thức lấy nhau hay không....

Vì thế Quế Thanh Thanh ung dung thông dong thì lễ với Lão thái thái, nếu không ai nói cho nàng nên xưng hô như thế nào, vậy vẫn là theo ý nghĩ của chính mình đến đây đi! Quế Thanh Thanh nói: "Quế Thanh Thanh bái kiến Lão thái quân, chỗ nào mạo muội xin Lão thái quân thông cảm."

Bên cạnh, một người quý phụ nhân trên dưới năm mươi tuổi, đã đánh giá Quế Thanh Thanh một hồi, thấy nàng tự nhiên thoải mái, không khỏi ngậm gật đầu, thấy bà quá kích động, bà ở một bên khuyên nhủ: "Lão thái thái, vẫn là mau mời khách nhân vào nhà ngồi đi, cũng không có đạo lý đứng ở trong sân nói chuyện."

Lão thái thái lấy khăn tay ra xoa xoa ánh mắt, chỉ vào bên cạnh phụ nhân kia cười nói: "Đứa bé ngoan, vị này chính là Đại cữu mẫu của Lan nhi, người liền kêu....." Trong lúc nhất thời Lão thái thái không biết đề cho Quế Thanh Thanh gọi con dâu mình như thế nào mới tốt, nếu như cũng gọi mẹ, ai biết về sau có thể khiến cho người có ý nghĩ nhiều hay không? Nếu như lại truyền ra cái gì....

Quế Thanh Thanh đã sớm đoán ra bà hẳn là Tần Yến Sơn mẫu thân Lâm thị, nàng lại vội vàng bái kiến, miệng hô 'Bá mẫu', Lão thái thái thầm thở dài một tiếng, ngược lại cũng không có sửa chữa, Lâm thị cười giữ chặt tay Quế Thanh Thanh nói: "Mau vào đại sảnh nói chuyện đi."

Vào trong đại sảnh ngồi xuống, khoe mắt Quế Thanh Thanh nhìn lướt qua phòng khách, liền nhìn ra chút khác biệt, phòng khách này bốn phía đều là ván gỗ được chạm rồng, phía trên danh thủ chạm khắc trăm con đại bàng đang tung cánh, tuế hàn tam hữu cái loại hoa văn, lựa mòng ngư sắc dán trên cửa sổ, nhìn sáng long lanh.... [cả nhà tha thứ cho em đoạn này. TT^TT.]

Tổng Từ Kiều tại huyện Thanh Phô là nhà giàu, lúc trước Quế Thanh Thanh mới vào Tổng gia liền kinh ngạc không thôi, hiện tại đến Tần gia mới biết được, Tần gia so với Tổng gia tinh tế hơn gấp ngàn lần, Quế Thanh Thanh chưa kịp nhìn kỹ, Lão thái thái đã nói: "Ta thấy trên tai người đeo đôi khuyên tai trân châu rất đẹp mắt, huyện Thanh Phô cũng có chi nhánh của châu báu Hâm Thuận hay sao?"

Quế Thanh Thanh không nghĩ tới Lão thái thái lại nôn nóng như vậy, đánh mắt liền chú ý tới khuyên tai của nàng, nàng không khỏi cười nói: "Thanh Phô là địa phương nhỏ, làm sao có thể có? Đôi khuyên tai này là di vật nương của ta lưu lại."

"Có thể đưa cho ta nhìn xem không?" Thanh âm của lão thái thái đã mang theo vội vàng.

"Được a." Lúc Quế Thanh Thanh rời khỏi nhà, Lý Tùng sợ nàng quên, cố ý dặn dò nàng đeo đôi khuyên tai này, còn không phải là bởi vì giờ phút này thôi. Nàng đem khuyên tai lấy xuống đưa cho tiểu nha hoàn ở bên cạnh, tiểu nha hoàn bụng đến trước mặt của Lão thái thái, Lão thái thái nhìn xem, nước mắt đã ào ào rơi xuống.

Lâm thị một bên vội vàng nói: "Thanh Thanh a, có chuyện người không biết, dung mạo của người cùng tiểu cô cô của Yến Sơn cực kỳ giống nhau, cho nên hôm nay tâm tình của Lão thái thái kích động chút." Bà không giải thích thì không sao, vừa giải thích, liền giống như có phần giấu đầu hở đuôi.

Lão thái thái hiển nhiên cũng ý thức được mình cũng có chút thất lễ, bà vội vàng nói: "Người cùng tiểu nữ nhi của ta bộ dáng rất giống, ài, chỉ có thể thương nàng còn trẻ tuổi đã qua đời, trong các con cháu của ta, thương yêu nhất chính là nàng, nhưng mà nàng sớm bỏ ta mà đi trước, bây giờ thấy người, giống như nhìn thấy nàng, có thể nào khiến cho lòng ta không đau thương khổ sở....." Lão thái thái nói xong, cầm lấy khăn tay lau nước mắt, một bên đem khuyên tai đưa cho tiểu nha hoàn, một bên nói: "Khuyên tai này là đồ tốt, nương người đã lưu lại, liền hảo hảo thu đi."

Quế Thanh Thanh nghe ra ý tứ trong lời của bà, người ta căn bản không muốn cùng nàng nhận thức lẫn nhau, mặc dù nàng có chút tiếc nuối, có điều cũng là ở trong dự liệu, nếu như người một nhà muốn nhận thức lẫn nhau, cần gì phải chờ đến bây giờ? Đều do lòng nàng vẫn tồn tại ảo tưởng.....

Quế Thanh Thanh đeo lại khuyên tai, hơi chút chỉnh lý nỗi lòng của mình, mỉm cười khuyên nhủ: "Lão thái thái vẫn nên nén bi thương, cái gọi là người chết không thể sống lại, nếu nữ nhi của người ở dưới đất có biết, thấy người khổ sở như vậy, bà cũng sẽ thương tâm...."

Lâm thị ở bên cạnh cũng khuyên một hồi, Lão thái thái cũng dần thu lại nước mắt, lại hỏi Quế Thanh Thanh một chút tình hình cuộc sống, Quế Thanh Thanh sống hai đời, biết Lão nhân gia thích nghe cái gì, chỉ lấy chuyện thú vị ở nông thôn tới nói, còn về phần cuộc sống khốn khổ đã qua, khi bị hỏi đến, Quế Thanh Thanh cũng nhẹ nhàng bằng quơ một lời cho qua, nửa chữ cũng không chịu nói nhiều, khiến cho người Tần gia đang ngồi đánh giá cao.

Mặc dù Quế Thanh Thanh vẫn muốn có cây đại thụ chống lưng, nhưng nàng cũng hiểu rõ, rất nhiều khi không thể nóng vội, nếu lúc này nàng mặt dày mày dạn nhất định hướng phía trên dựa vào, nói không chừng còn bị người ta ghét cay ghét đắng mà nhận lấy kết quả ngược lại, cho nên còn không bằng từ từ rồi tính, bởi vậy nàng đối với thân thể của chính mình coi nư chưa từng phát giác, đoan trang nhã nhặn cùng Lão thái thái nói chuyện.

Già trẻ hai người nói một hồi, Lão thái thái Phương Tường còn chưa giới thiệu người trong phòng, liền cười nói: "Xem trí nhớ của ta này, thật sự là già rồi, ngay cả chuyện đứng đắn đều quên, Lan nhi cũng không nhắc nhở ta."

Trần Lan cười nói: "Thanh tỷ tỷ cũng còn lại Tam biểu ca, Nhị biểu tỷ cùng Tam biểu muội chưa nhận biết, bọn họ đều nhỏ hơn so với Thanh tỷ tỷ, tới nay giới thiệu, bọn họ cũng không có chỗ xoi mói đi, không sợ, cái này gọi là oan không có chỗ tố."

Trần Lan vừa nói xong, tất cả mọi người trong phòng đều cười rộ lên, Lão thái thái cũng cười, chỉ vào một thiếu niên tuần tú khoảng mười năm mười sáu tuổi nói: "Đây là Thiên Sơn, là Tam...Đệ." Lại chỉ vào một thiếu thư khoảng mười bốn mười năm nói: "Đây là Từ Du, bên cạnh chính là Từ Khâm." Tần Từ Khâm cũng tám mười hai mười ba tuổi, mặc dù tỷ muội hai người còn nhỏ, nhưng cũng nhìn ra sau này nhất định là mỹ nhân.

Ba người đều theo thứ tự tiến lên hành lễ với Quế Thanh Thanh, Quế Thanh Thanh cũng có chuẩn bị, Tần gia đại phú đại quý, nàng cũng không đưa vàng bạc, chỉ tặng cho mỗi người một cái hà bao tinh xảo làm lễ gặp mặt.

Trần Lan chợt cười nói: "Ta chợt phát hiện tên của biểu muội cùng Thanh tỷ tỷ rất xứng đôi a! Một người tên là Thanh Thanh, một người tên là Từ Khâm."

Lâm thị cười nói: "Thật đúng là a, tên lại có thể khéo như vậy." Đang nói, có một nha hoàn ở ngoài cửa bẩm: "Lão thái thái, thái thái, lão gia trở lại."

Khi đang nói chuyện thì có một nam nhân hơn năm mươi tuổi đi vào, toàn thân mặc quan phục, hiển nhiên là mới từ nha môn trở về, phía sau là Tần Yến Sơn, Quế Thanh Thanh vội vàng đứng lên, Lão thái thái cười giới thiệu nói: "Thanh Thanh a, đây là cậu của Trần Lan, người...."

Quế Thanh Thanh tiến lên thi lễ "Tần đại nhân, dân nữ Quế Thanh Thanh, mạo muội tới, làm phiền rồi."

Mặc dù Tần Hoài Đức sớm đã nghe nhi tử nói bộ dạng Quế Thanh Thanh rất giống muội muội, lại không nghĩ rằng giống đến như vậy, hấn trở mắt nhìn một phen, rồi cười nói: "Nói cái gì mà làm phiền hay không làm phiền, nếu là bằng hữu khuê phòng của Trần Lan, liền đem nơi này làm chính nhà của mình đi."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Trước mặt Đại nhân, tiểu nữ cũng không dám giấu diếm, mặc dù tiểu nữ cùng Trần Lan mặc dù hết sức hợp nhau, nhưng mà, nếu không phải có nguyên nhân khác, tiểu nữ cũng không dám mạo muội đến quấy rầy." Nếu Tần gia không muốn nhận thức nàng, nàng Quế Thanh Thanh cũng có tôn nghiêm có cốt khí, cũng không phải là các người muốn ta Quế Thanh Thanh tới ta liền tới, sở dĩ ta tới, là có nguyên nhân! Quế Thanh Thanh không ngại bây giờ liền bắt đầu bồi họ Tổng Từ Kiều.

Tần Yến Sơn cảm thấy kinh ngạc, vội hỏi: "Trong nhà ngươi xảy ra chuyện gì? Sao ta không biết?"

Quế Thanh Thanh trầm ngâm một lát, nói: "Ta là vì tránh né một người...."

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Câu cá

Editor: Linh.

Tần Yến Sơn vừa nghe lời này, buột miệng nói ra: "Ngươi đang trốn Tổng Từ Kiều?"

Quế Thanh Thanh gật gật đầu, Tần Yến Sơn vội la lên: "Phu thê các ngươi thật đúng là, sao không nói sớm? Để ta nói chuyện cùng Mã Huyện lệnh."

Quế Thanh Thanh nói: "Đại lang nói, Tổng gia tại huyện Thanh Phổ rất có uy tín, nếu Tần công Tử cùng Mã Huyện lệnh nhắc đến, đến lúc đó chỉ sợ Mã Huyện lệnh cũng khó xử....."

Tần Hoài Đức vội hỏi: "Cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì?"

Tần Yến Sơn nhìn hai muội muội chưa lấy chồng, liền không muốn nói, Lão thái thái đã sớm không kìm nén được, ngoại tôn nữ thân ái của bà, không thể nhận nhau thì thôi, sao còn có thể tùy ý cho người khi dễ? Bà vội hỏi Trần Lan.

Trần Lan cười nói: "Chuyện này ta biết! Lúc Thanh tỷ tỷ cùng Lý Đại lang thành thân, Tổng Tử Kiều đưa tới một ngàn lượng vàng, hẳn nghĩ muốn....." Tuy nàng tính tình thẳng thắn, cũng không phải không có tâm nhân, nghĩ tới lời nói kế tiếp của mình đối với một cô nương gia quả thật khó mà nói, lập tức liền ngừng miệng.

Lão thái thái cùng Tần Hoài Đức lời đời, vừa nghe đưa một ngàn lượng vàng, đều đã cảm thấy chuyện không đơn giản, nhưng mà mẫu tử hai người đối với loại tài đại khí thô* này rất phản cảm, nhưng lúc này dễ nhận thấy là không thích hợp để hỏi lại.....

(*) Tài đại khí thô: Có tài nhưng khí chất thô thiển, khoe khoang thô tục.

Vừa vặn một nha hoàn tiến vào bẩm báo: "Lão thái thái, thái thái, cơm chiều đã chuẩn bị tốt, bây giờ liền bày, hay là....."

Lão thái thái cười nói: "Bày cơm, bây giờ liền bày, Lan nhi, mang Thanh tỷ tỷ của ngươi đi rửa mặt một phen, chúng ta lập tức dùng cơm, các ngươi đi đường mệt mỏi, ăn sớm rồi đi nghỉ ngơi."

Quế Thanh Thanh thấy bọn họ không có hỏi tới, hơi có chút tiếc nuối, nhưng mà còn nhiều thời gian, về sau cũng sẽ có cơ hội.

Rửa mặt xong, Quế Thanh Thanh cùng Trần Lan đi tới đại sảnh, người Tần gia đã ngồi vào chỗ của mình, đang chờ các nàng đến, Quế Thanh Thanh nhận lỗi, liền bị Lão thái thái kéo đến ngồi xuống bên cạnh bà, đồ ăn trên bàn cực kỳ phong phú, không biết có phải vì khách nhân là nàng mà thêm đồ ăn, có tí gà ngan nhĩ, thỏ đỉnh bát bảo, ngọc măng quyết, thanh tạc am thuần, thịt kho tàu, tương gà ngũ vị hương, sườn muối, hồng du áp tử, ma lạt khẩu điều, thịt om nấm rom, cùng tiêu dầu ngan nhĩ. [thứ lỗi cho em bê cả mấy từ convert vào đây nhé.]

Gia đình phú quý dùng cơm đều có quy củ khác nhau, Quế Thanh Thanh cùng Trần Lan dùng cơm đã không phải một hai lần, trước kia nàng đã chú ý học, lúc này ngược lại cũng không có mất mặt, thê tử Mạch thị của Tần Yến Sơn cùng thê tử Ngô thị của Tần Cảnh Sơn thỉnh thoảng cũng giúp Quế Thanh Thanh gấp thức ăn, còn có hai di nương của Tần Hoài Đức, không có tư cách ngồi trên bàn dùng cơm, đều ở một bên hầu hạ.

Thấy các nàng, Quế Thanh Thanh không khỏi nhớ tới chính mình trước kia, liền không có khẩu vị, nàng cảm thấy vẫn là nhà nhỏ của mình cùng Lý Tùng tốt, không có nhiều quy củ nhiều như vậy, ảm áp lại ngọt ngào, cho dù mỗi ngày cơm rau dưa, cũng vẫn vui vẻ, vừa đến Tần gia, vậy mà nàng lại nghĩ về nhà rồi.....

Lão thái thái vội hỏi: "Làm sao vậy Thanh Thanh? Những món ăn này không đúng khẩu vị?"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Món ăn này đương nhiên là ngon, chỉ là trên đường đã dùng điểm tâm, bây giờ không thấy đói."

Lão thái thái chú trọng dưỡng sinh, biết cơm chiều phải ăn ít, bởi vậy cũng không có cưỡng cầu, trong chốc lát liền dùng dùng cơm, nói chuyện, Lão thái thái cho tất cả mọi người lui ra, chỉ để lại Trần Lan cùng Quế Thanh Thanh, lúc này mới lôi kéo Quế Thanh Thanh ngồi xuống bên cạnh mình, hỏi: Lúc trước chúng ta còn chưa có nói chuyện xong, ngươi tí nữa nói một chút, họ Tổng kia là xảy ra chuyện gì?"

Được cơ hội như vậy, đương nhiên là Quế Thanh Thanh không thể bỏ qua, liền đem những chuyện Tổng Tử Kiều đã làm từ đầu đến cuối nói ra, Lão thái thái không khỏi tức giận "Trượng phu của ngươi đâu? Hắn không thể bảo vệ ngươi cho toàn, nam nhân như vậy có ích lợi gì?"

Quế Thanh Thanh vội vàng nói: "Lão thái thái hiểu nhầm, trượng phu của ta đương nhiên là hận hấn thấu xương, nhưng mà Tổng Tử Kiều kia là cường hào một phương, trượng phu ta cũng không dám làm gì hắn, nhưng hắn là nha môn bộ đầu, hắn nói điều tra ra một số chứng cứ phạm tội của Tổng Tử Kiều....."

Lão thái thái nói: "Cũng không đến nỗi quá ngu xuẩn....."

Quế Thanh Thanh chợt hỏi: "Lão thái thái, vẫn bối có một việc muốn hướng người xin chỉ bảo."

"A.....? Chuyện gì? Ngươi cứ việc hỏi."

"Lão thái thái, ta chỉ muốn hỏi một câu.... Tín vương là ai?"

Lão thái thái vừa nghe danh hiệu Tín vương, lập tức biến sắc "Ngươi hỏi thăm hắn làm gì?"

"Là..... Là trượng phu của ta có một lần nói mớ nhắc đến Tổng Tử Kiều, còn nói hắn cùng Tín vương như thế nào..... Ngày hôm sau ta hỏi hắn, hắn nói nhất định là ta nghe nhầm rồi..... Ta ở quê kiến thức hạn hẹp, cũng chưa có nghe nói người nào bàn tán về Tín vương, hôm nay cùng Lão thái thái nhắc đến Tổng Tử Kiều, liền nhớ đến chuyện này, cho nên muốn hỏi một câu."

Lão thái thái vội nói: "Tục danh của Tín vương không được nhắc tới. Đi đường một ngày, nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Quế Thanh Thanh gật đầu, nàng biết đạo lý tốt quá hóa dở, bởi vậy chỉ nói ra một câu như vậy, nhưng thật ra lúc Quế Thanh Thanh lui ra ngoài, sắc mặt Lão thái thái vẫn biến đổi thất thường như cũ.

Lại nói Lý Tùng, hán mấy ngày nay một lát cũng không được thoải mái, lấy được tâng bảo đồ, hán liền trở về huyện Thanh phủ, lúc đi nha môn trả phép, đúng lúc nghe thấy bọn nha dịch ồn ào nghị luận, đều đang bàn tán chuyện Vương Lão Thực bị đánh chết, Lý Tùng không khỏi nhủ mảy, trước khi hán chuẩn bị rời khỏi huyện Thanh Phủ, cố ý theo lời dẫn của thê tử đi tìm Vương Lão Thực, đưa ra chuyện đào được ngọc thạch cũng không phải là chuyện tốt gì, một người nghèo đột nhiên có được của báu, liền giống như một đứa nhỏ ôm vàng đi trên đường cực kỳ nguy hiểm, đáng tiếc Vương Lão Thực nghe không vào, còn nghĩ rằng hán không có lòng tốt, kết quả hán nói chưa xong mấy câu, Vương Lão Thực liền đem hán đuổi ra ngoài cửa, nếu lúc ấy hán kiên nhẫn một chút, có lẽ.....

Lý Tùng thở dài, Vương Lão Thực chết, lại một lần nữa chứng nghiệm lời thê tử nói, Lý Tùng lại càng không dám buông lỏng.

Đêm đó màn đêm buông xuống, Lý Tùng đi tới lầu Long Vân, Đỗ Tiểu Bộ cùng Trần Thông đã sớm ở trong này, ba người vừa gặp, Đỗ Tiểu Bộ liền cười nói: "Lý bộ đầu, người ra ngoài vài ngày có phải là phát tài rồi hay không? Sao lại mời khách đến nơi này? Nơi này giá cũng không rẻ!"

Lý Tùng cười nói: "Dù không phải phát tài, nhưng mời người cùng Trần huynh đệ một bữa, cũng không thành vấn đề."

Trần Thông ở một bên cười nói: "Bộ đầu cứ thích khách sáo, nhưng mà ta thích...."

Lý Tùng cười mắng một câu, Trần Thông thấp giọng nói: "Bộ đầu ngài yên tâm, ngài giao cho chúng ta làm chuyện này, tất cả đều thỏa đáng rồi."

Lý Tùng gật đầu, ba người đi vào phòng, Đỗ Tiểu Bộ liền đem vật mà Lý Tùng muốn đưa cho hán. Rượu và thức ăn được mang lên, quá ba tuần rượu, Đỗ Tiểu Bộ mới cười nói: "Không tra không biết, vị kia đúng là lòng dạ độc ác, bộ đầu, người định làm như thế nào? Khi nào thì bắt đầu? Nhà bọn họ nhưng là cực kỳ có tiền, nếu như thời gian dài không cẩn thận để bọn hán trở mình, chúng ta....."

Lý Tùng ngắt lời của hán, nói: "Làm sao có thể? Mấy ngày trước không phải người thấy Đại công tử nhà Tri Phủ hay sao?" Hán cố ý nói chuyện mập mờ, Đỗ Tiểu Bộ cùng Trần Thông vẫn nghĩ là Tổng Từ Kiều đắc tội Tần Yên Sơn.

Trần Thông cười ha ha nói: "Cũng không biết tiểu tử này làm sao không dài mắt như vậy, ai cũng dám đắc tội! Đúng rồi bộ đầu, ta nghe nói Đại tẩu đi phủ Thanh Châu rồi? Có phải sự thật hay không?"

Lý Tùng nhớ tới hàng xóm nhà mình, đoán chừng chính là Vương Chân kia nói ra, hán không khỏi cười lạnh một tiếng, lập tức nói: "Đúng vậy, biểu muội của Tần công tử, muốn cùng tiện nội* kết nghĩa kim lan...."

(*) Tiện nội: vợ

Trần Thông nghe vậy cười ha ha nói: "Bộ đầu, kết nghĩa kim lan chính là chuyện giữa nam nhân với nhau, nào có nữ nhân kết nghĩa kim lan?"

Lý Tùng liếc trắng mắt: "Nàng ta còn không phải là nam nhân tính tình! Lần đầu tiên ta thấy nàng, vẫn còn mặc nam trang a! Tiến lên liền kéo tiện nội, nếu không phải Tần Yên Sơn ngăn cản, thiếu chút nữa bị ta đánh rồi!"

Đỗ Tiểu Bộ cùng Trần Thông nghe xong, thấp thòm trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, Lý Tùng vì trấn an hai người bọn họ, cười nói: "Tổng gia chính là một con cá lớn, người ta ăn thịt, đến lúc đó thế nào chúng ta cũng phải uống chút canh....."

Trần Thông cười nói: "Lời này của bộ đầu ta tán thành, chỉ dựa vào chút tiền lương hàng tháng của chúng ta, cũng không thể ăn không khí đi? Mã Huyền lệnh là quan mới nhậm chức, không cho phép chúng ta câu cá, mấy ngày thật sự là khổ chúng ta rồi."

Lý Tùng kinh ngạc "Câu cá? Câu cá là cái gì?"

Đỗ Tiểu Bộ cùng Trần Thông uống không ít rượu, thấy bộ đầu đại nhân hỏi, cũng không che giấu, hai người người một câu ta một câu liền đem chuyện câu cá nói ra.

Trần Thông cười hi hi nói: "Câu cá có vài loại phương pháp, trước tiên ta nói về câu sống, chính là tìm cái tên vô lại ở nơi khác, sau đó giả vờ như hán là đào phạm, tiếp tục chọn một gia đình nhát gan thành thật, để cho cái tên vô lại này giả dạng làm người chạy nạn, hi vọng được giúp đỡ. Chỉ cần gia đình này giữ lại, cho dù không trả bạc cũng được, chỉ cần đối tượng bị câu có lòng tốt hoặc có lòng tham, đem người giữ lại, sau đó chúng ta đến, một cái tội danh chứa chấp đào phạm, đương nhiên là không chạy được rồi."

Lý Tùng nghe xong, trong lòng tương đối không có cảm thụ, lần này xem như, gia đình kia có thể bị phá sản rồi. "Nghe ý này của người, chẳng lẽ còn có câu chết?"

"Đương nhiên rồi." Đỗ Tiểu Bộ nắc một cái cười nói: "Câu chết càng đơn giản, chỉ cần tìm một khối thi thể vô danh, bị bệnh hoặc đói mà chết là tốt nhất. Thừa dịp lúc trời tối đen, đem thi thể của nhà người bị câu kia, ngày hôm sau nhà hán chưa mở cửa, chúng ta liền đến nha môn, trực tiếp gán cho một cái án mạng trên đầu nhà bọn họ, lúc này có thi thể ở đây, bọn họ có mười miệng cũng không thể nói rõ, bạc tự nhiên sẽ đến tay, đến lúc đó bọn họ còn phải thiên ân vạn tạ..... Chỉ là đầu năm nay thi thể cũng không dễ tìm."

Lý Tùng hỏi: "Nói như vậy, trừ bỏ câu sống, câu chết, còn có phương pháp khác."

"Có, đương nhiên là có, bộ đầu ngài nên biết, người đi đường xa ở bên ngoài, đại khái trên người đều phải mang theo chút tiền bạc, mà có không có người thân ở bên người, khó tránh khỏi ham mê nữ sắc, chúng ta tìm một kỹ nữ, giả làm nữ tử đảng hoàng vờ trốn đi hoặc là lạc đường, nếu như có người ham mê nữ sắc nhân cơ hội chiếm tiện nghi của kỹ nữ, tự nhiên sẽ có đội ngũ của chúng ta đánh lên cửa làm một màn bắt được, nói hấn lừa gạt con gái nhà lành, đến lúc đó liền đe dọa lừa gạt, ha ha, thế nào cũng phải đem tất cả lộ phí trên người hấn vét sạch..... Cái này gọi là câu bồ câu."

Loại chuyện này, lúc Lý Tùng xông xáo bên ngoài quả thực đã nghe nói qua, không nghĩ tới bây giờ thủ hạ của hấn lại làm chuyện này, trong lòng hấn lúc này rất để ý, loại hành vi này, cùng Tống Từ Kiều kia có gì khác nhau? Chính là hấn lại không thể nổi giận, trong lòng không vui, bất tri bất giác uống nhiều thêm mấy chén, suy nghĩ nếu không thì khi nào đánh ngã Tống Từ Kiều, dẫn theo Thanh Thanh về nhà làm ruộng thôi.

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Đêm khuya thăm dò

Sau khi Trần Lan cùng Quế Thanh Thanh rời khỏi, Lão thái thái vội phân phó người đi tìm nhi tử, Tống gia cũng khinh người quá đáng, chỉ là cái điền chủ, lại dám đánh chủ ý lên ngoại tôn nữ của bà, thế nào cũng phải để cho đánh bọn họ, về phần Lão thái thái cùng nhi tử nói như thế nào, ai cũng không biết.....

Phòng của Trần Lan cùng Quế Thanh Thanh, thì an bài tại phía đông sương phòng của Lão thái thái, Quế Thanh Thanh vào phòng, ngắm nhìn bốn phía, phát hiện bất luận là khung cửa sổ, cái bàn hay là bình phong, không có cái nào không phải là từ gỗ Lê Hoa thượng đẳng làm thành, mặt trên điêu khắc hoa văn tinh tế, khung giường son thiếp vàng, trong trong ngoài ngoài vậy mấy tầng màn lụa mỏng màu phấn hồng, trên bàn trang điểm bày gương đồng, trước gương đồng là các loại bột son nước, chỉ kẻ mi màu đen, xem ra đều là mới mua đến, trong phòng nơi nơi lưu chuyển một loại cảm giác tinh tế dạt dào của nữ nhân, dễ nhận thấy đây là dùng tâm bài trí, trong lòng Quế Thanh Thanh không khỏi âm áp.

Trần Lan cười hỏi: "Thế nào Thanh tỷ tỷ? Tỷ có thích phòng này không?"

"Đương nhiên là thích, muội a? Ở tại chỗ nào?" -----diendanlequydon-----

"Ta ngủ ở cách vách, tỷ sang đây xem." Trần Lan nói xong, lôi kéo Quế Thanh Thanh sang phòng của mình, bố cục của hai phòng cũng không khác nhau lắm, chỉ là dưới cửa sổ phòng của Trần Lan, nhiều hơn một chiếc thư án gỗ Lê Hoa, trên bàn đặt giấy và bút lông, còn có một chồng sách cao cao, ngoài cửa sổ gió đêm nhẹ nhàng, thổi bức màn voan mỏng màu tím không ngừng lay động.....

Quế Thanh Thanh cười nói: "Nhìn cái thư án này của muội, không biết còn tưởng rằng đây là thư phòng của một nam nhân a! Hôm nay ta cũng mệt mỏi, muốn đi ngủ trước." Cùng Trần Lan nói ngủ ngon, Quế Thanh Thanh trở lại phòng của chính mình nằm xuống, mặc dù thân thể mệt mỏi, nhưng thế nào cũng không ngủ được.

Tín vương là thúc thúc của Đường Kim Hoàng Thượng, hai mươi mấy năm trước, đã từng cùng Thánh Thượng tranh đoạt ngôi vị Hoàng Đế mà xảy ra một trận chiến tranh, lúc ấy cả nước hỗn loạn, cũng là khi đó mẫu thân của Quế Thanh Thanh gặp chuyện không may, cho nên Tần gia Lão thái thái vừa nghe đến Tín vương, sắc mặt liền không tốt. Về sau Tín vương cuối cùng cũng vẫn thất bại, chỉ là trong loạn quân lại không tìm được tầm tích của hấn, mà Huyện Thanh Phủ chính là nơi ở nhà mẹ đẻ của Tín vương phi, phụ thân của Tống Từ Kiều chính là cháu họ bà con xa của Tín vương phi.

Tín vương mưu phản, là quan hệ thông gia, người nhà mẹ đẻ của Tín vương khó tránh khỏi tai ương lao ngục, chỉ là phụ thân của Tống Từ Kiều lại không bị liên lụy, lúc ấy hấn mặc dù không phải nghèo rớt mùng tơi, nhưng cũng chỉ là người hạng trung, về sau lại như kỳ tích có tiền bạc, cuộc sống cũng càng ngày càng tốt, cuối cùng trở thành phú hào một phương.

Dù Quế Thanh Thanh không biết tường tận Tống gia làm giàu như thế nào, nhưng cũng lảng máng biết là phụ thân Tín vương phi an bài, hấn đã từng là người chủ trì, trước khi gặp chuyện không may có lẽ đã lường trước được, cái này cũng không hiếm lạ, Quế Thanh Thanh nằm ở trên giường, nhớ lại kiếp trước, nàng khó hiểu nhất chính là thái độ của Tống Từ Kiều đối với Tống Từ Hà, có thể dùng cố ý buông thả để hình dung, giống như là cố ý để hấn không làm gì, nếu thật sự là huynh đệ ruột thịt, chẳng lẽ lại mặc kệ hấn ăn nhậu điếm đờ bạc sao? Hơn nữa huynh đệ hai bọn họ bộ dạng tuyệt đối không giống nhau, nhất là tuổi của Tống Từ Hà, giống như là thời điểm Tín vương mưu phản, hấn vẫn còn là hài tử nằm trong tã lót đi?

Bên này Quế Thanh Thanh trần trọc không ngủ được, bên kia Lý Tùng đã cùng Đỗ Tiểu Bộ, Trần Thông cáo từ, hấn rời khỏi lầu Long Vân, dù đang say, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo, đi một đoạn hấn nhìn xung quanh không ai chú ý mình, hấn liền đến thẳng nhà Viên Hồng Hi.

Người gác cổng nhà Viên Hồng Hi hiển nhiên là đã trải qua chủ nhân dặn dò, hấn thấy người đến là Lý Tùng, lập tức nói: "Lý công tử mời vào, chủ nhà ta đang chờ ngài."

Viên Bàn Từ được tin lập tức đi ra nghênh đón. "Lý huynh đệ, người đã đến rồi. Mau vào phòng ngồi." Hấn mời Lý Tùng vào phòng khách, sớm đã có nha hoàn châm trà, Viên Bàn Từ cười nói: "Lý huynh đệ cũng uống không ít rượu, có muốn uống canh giải rượu hay không?"

Lý Tùng cười nói: "Không cần, chỉ cần một chén trà đặc là được rồi."

Trong chốc lát, trà đặc được đưa tới, Lý Tùng uống một ly trà, lúc này mới nói: "Chuyện lần trước ta nói với Viên đại ca, không biết huynh chuẩn bị làm

thế nào?"

"Người yên tâm, bạc đều đã chuẩn bị tốt, cũng không biết người có biện pháp gì. Tổng gia cũng không phải nhà bình thường, Thụy Sinh Tường nào có dễ dàng đón ngã như vậy?"

Lý Tùng cười nói: "Nếu là chờ chính hấn tự ngã đương nhiên không có khả năng, ta cho người xem cái này." Hấn nói xong, đem vật mà Đồ Tiểu Bộ cùng Trần Thông thu thập được đưa ra, Viên Hồng Hi lật qua lật lại nhìn, rõ ràng là đơn có tên những người bị Tổng Từ Kiêu hại trong những năm gần đây, Viên Hồng Hi đã đoán được chút, lại hỏi: "Người muốn ta làm cái gì?"

"Đương nhiên là làm cho những người này đi nha môn cáo trạng. Thế nào? Người không dám sao?"

Viên Hồng Hi cười nói: "Người không cần phải khích tướng, ta có cái gì mà không dám? Họ Tổng từng bước ép sát, trăm phương nghìn kế chèn ép ta, nếu không phải bởi vì gặp được vợ chồng các người, nói không chừng ta đã sớm không hay ho, ta chỉ muốn biết, đến cùng người nắm chắc được bao nhiêu phần? Ta nhưng nghe nói Lễ dục lan Tổng Từ Kiêu đưa cho Huyện thái gia không ít lễ."

Lý Tùng cười nói: "Cho dù đưa không ít lễ thì như thế nào? Nếu là Tri phủ đại nhân muốn làm gì Tổng gia, chẳng lẽ Huyện thái gia dám chống đối không làm? Hơn nữa, Mã đại nhân nhậm chức chưa lâu, cho nên người không cần lo lắng."

"Thật là Tri phủ đại nhân...."

"Vậy còn có giá? Người cũng không phải là chưa từng gặp qua Tần Yến Sơn?"

Viên Hồng Hi nghĩ nghĩ, cười nói: "Không biết Tri phủ đại nhân bên kia, là có điều kiện gì...."

Lý Tùng biết nếu như hấn không nhắc tới điều kiện, dựa theo tính tình gian xảo của Viên Hồng Hi, nói không chừng vẫn không tin, hấn liền án theo ý của Quế Thanh Thanh nói: "Sau khi xong chuyện, hấn nghĩ biện pháp đem Thụy Sinh Tường đưa cho người, nhưng mà hấn muốn bốn phần lợi nhuận của Thụy Sinh Tường!"

"Bốn phần Thụy Sinh Tường? Cái này có chút nhiều." -----diendanlequydon-----

Lý Tùng cười nói: "Ta thấy không được coi là nhiều, phải biết rằng, đến lúc đó Huyện Thanh Phổ trừ bỏ Thụy Sinh Tường chính là Hằng Thịnh Tường lớn nhất, về sau nghề tơ lụa ở Huyện Thanh Phổ, chính là thiên hạ của họ Viên rồi."

Đạo lý kia Viên Hồng Hi đương nhiên là biết, đây là thứ yếu, mấu chốt chính là lên thuyền của Tri phủ đại nhân, về sau trên mặt quan liễn thuận buồm xuôi gió, đây mới là lợi ích lớn nhất, trong lòng Viên Hồng Hi chính là vạn lần mong muốn, ngoài miệng lại cười nói: "Nếu là hấn muốn bốn phần, vậy hai vợ chồng các người không thể có cái gì rồi."

Lý Tùng nói: "Ta chỉ là chân chạy cho Tần Yến Sơn, đương nhiên không có chuyện của ta."

"Được! Vậy chuyện này liền định ra rồi, xin nhờ người."

Lý Tùng vẫn còn có chút lo lắng "Người có nắm chắc làm cho bọn họ ra mặt sao?"

Đối với chuyện này, Viên Bàn Từ rất có kinh nghiệm, hấn giải thích nói: "Chỉ cần bọn họ thật sự từng bị Tổng Từ Kiêu hại qua, ta có thể lấy tiền tài, trước giải quyết nỗi lo về sau của bọn họ, sau lại làm cho bọn họ cáo trạng, ai không nghĩ muốn cho mình thắng kiện? Cho nên chuyện này đảm bảo không sợ hở."

Lý Tùng gật đầu "Những người này đều đã từng đi nha môn cáo trạng qua, ở nha môn có lưu lại hồ sơ, chuyện này người yên tâm, nhất định không có giả. Người có thể nói cho bọn hấn Mã đại nhân mới tới là thanh quan.... Chờ ta liên hệ được với Châu phủ bên kia, chúng ta hẹn ngày sẽ bắt đầu, bên phía người mau chóng chuẩn bị sẵn sàng...."

Lý Tùng rời khỏi Viên gia, thời gian đã sắp đến canh ba, hấn nghĩ đến 'Tàng bảo đồ' đang mang trên người, thứ này vẫn nên đặt vào trong thư phòng của Tổng Từ Kiêu đi, chuyện này có chút khó, lúc này nguyệt hắc phong cao, dứt khoát đi Tổng gia một lần đi!

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: May mắn hoặc bất hạnh

Nửa đêm canh ba, tất cả huyện Thanh Phổ đều bị bao phủ bởi một màu đen, nơi xa xa mơ hồ truyền đến tiếng mõ vang, Tổng phủ đại viện nằm trong ngõ Phú Quý của huyện Thanh Phổ, mặc dù đại đa số đèn dầu trong các phòng đều đã tắt, nhưng mà còn có mấy nơi vẫn lóe lên ánh đèn.

Lý Tùng mặc dù đã có một tấm bản đồ địa hình Tổng phủ, nhưng trong bóng bóng đêm vẫn là không nhìn rõ, hấn chỉ suy nghĩ, bọn hạ nhân ngày tiếp

theo phải dậy từ sáng sớm để làm việc, như vậy nơi có ánh đèn có khả năng chính là chỗ ở của chủ nhân, không bằng trước xem một chút Tổng Từ Kiều đang làm cái gì.

Lý Tùng thật cẩn thận đi dọc theo chân tường, còn phải chú ý tránh né chỗ giữ nhà, đi tới một sân có ánh đèn, hẩn trốn ở sau một lùm cây, thì nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng ván giường cọt kẹt cọt kẹt, thỉnh thoảng còn có tiếng rên rỉ y y a a, Lý Tùng là người từng trải, đương nhiên biết là tại sao lại thế này, nghe thấy không khỏi toàn thân khô nóng, hẩn có chút nhớ thê từ rồi.....

Trong phòng lẩn qua lẩn lại không đến một lát, cửa phòng 'Két...' Một tiếng bị người kéo ra, tiếp theo là thanh âm nha hoàn bận rộn đổ nước hầu hạ, đồng thời truyền ra thanh âm một nữ tử kiều mỵ nói: "Nhị gia, cái trâm vàng lẩn trước ở trong ngực gia thật đẹp....."

"Làm sao? Nàng thích? Lẩn sau lại thấy sẽ mua cho nàng, mau trở về đi thôi, miễn cho con rùa kia nhà nàng lại tới âm ỉ, nàng trở về nói cho hẩn, nếu từ trong miệng hẩn lại nói ra lời gì không xuôi tai, ta sẽ làm cho hẩn biến thành thái giám."

Lý Tùng vừa nghe lời này của Tổng Từ Hà, lập tức biết là chuyện gì xảy ra, tức giận đến nỗi một ngụm nước bọt xuống đất, dùng thanh âm bé đến không thể nghe thấy than thở nói: "Thật sự là rần chuột một ổ! Có ca ca như thế nào thì sẽ có đệ đệ như vậy....."

Một lát sau nữ nhân kia từ trong nhà đi ra, không đầy một lát ra đến cửa viện, tiếng bước chân càng lúc càng xa, Lý Tùng không chút do dự bước ra khỏi lùm cây, hẩn nhanh nhẹn vượt qua một góc tường, phát hiện tiểu viện này cũng có ánh đèn, hẩn liền rón ra rón rén đến gần, chưa kịp đi đến phía trước cửa sổ, đã ngửi thấy mùi đàn hương, hiển nhiên là có người đang thắp hương, đến gần, thì nghe thấy thanh âm một nữ nhân khóc thút thít, một thanh âm già nua đứt quãng nói: "Vương phi, nô tì phụ người giao phó..... Tiểu Vương gia hẩn cả ngày trầm mê nữ sắc....."

Lý Tùng nghe xong trên mặt không khỏi hiện lên dị sắc, Vương phi là người nào? Tiểu Vương gia là ai? Hẩn đưa ngón tay nhắm nước bọt, nhẹ nhàng ở trên cửa sổ tạo một lỗ thủng nhìn vào trong, trong phòng có một pho tượng Phật lớn, hẩn nghĩ nghĩ, trong bản đồ Tổng phủ quả thực là có một cái Phật đường như vậy, chỉ là người vừa mới nói đâu!

Lý Tùng tìm hơn nửa ngày, mới phát hiện một bà lão đang quỳ trên một cái đệm cỏ trên mặt đất, thật lâu sau, bà lão kia cũng không động đậy, ngay lúc Lý Tùng muốn đi, bà lão kia lại nói thêm: "Đại gia rõ ràng là không có lòng tốt, chính là tiểu Vương gia hoàn toàn không biết, nô tì lại không thể nói, nếu không phải nô tì là bà vú nuôi hẩn lớn, nói không chừng hẩn đã sớm đem nô tì đuổi đi..... Huhu..... Là nô tì thực xin lỗi Vương phi, không có dạy bảo tốt tiểu Vương gia.... Nô tì tự biết thời gian không còn nhiều, chính là nô tì nào có mặt mũi xuống dưới đất gặp người? Nếu là về sau Đại gia lại có con, cuộc sống của tiểu Vương gia chỉ sợ....."

Lý Tùng nghĩ nửa ngày, cũng không đoán được tiểu Vương gia này là ai, Đại gia trong miệng bà ta, chắc là Tổng Từ Kiều đi? Tổng gia có hai đứa con trai..... Lý Tùng thấy bà lão kia giống như đã ngủ thiếp đi, hẩn nhớ lại vị trí thư phòng của Tổng phủ, hình như ngay phía sau tòa Phật đường này.

Lý Tùng quyết định vẫn là nên đi thư phòng nhìn một phen, trong bóng đêm, khắp nơi một mảnh tối như mực, hẩn lặng yên không tiếng động vòng qua tòa Phật đường, thấy phía sau thư phòng cũng tối như mực, không khỏi cao hứng, vội vàng lấy Tầng bảo đồ ở trong lòng đặt vào đúng vị trí, đến lúc đó chính mình dẫn người tới vừa lục soát vừa kiểm tra, cho dù Tổng Từ Kiều có một trăm cái miệng cũng không nói rõ được.....

Nào biết Lý Tùng chưa kịp tới thư phòng, ngọn đèn trong thư phòng đã sáng lên, Lý Tùng không khỏi kinh ngạc, đã trễ như vậy Tổng Từ Kiều còn ở thư phòng làm cái gì? Hẩn tay chân nhẹ nhàng rất nhanh đã đi đến dưới cửa sổ thư phòng, thì nghe thấy Tổng Từ Kiều nói: "Phụ thân, sao ngài lại trở về? Vạn nhất bị người nhìn thấy....."

Lý Tùng chấn động, phụ thân Tổng Từ Kiều không phải đã sớm chết sao? Như thế nào lại xuất hiện thêm một người phụ thân? Hẩn cũng không dám chọc thủng cửa sổ, chỉ tập trung lắng nghe, một thanh âm xa lạ thờ dài nói: "Nhiều năm như vậy trôi qua, cho dù ta quang minh chính đại đi trên đường, người cho rằng còn có ai có thể nhận ra ta sao?"

Tổng Từ Kiều một lúc lâu không nói tiếng nào, hơn nửa ngày Lý Tùng chỉ nghe thấy thanh âm uống trà, ngay lúc hẩn chờ đợi đến không nhịn được, mới nghe thấy Tổng Từ Kiều hỏi: "Lần này phụ thân trở về, không biết là có chuyện gì? Là thiếu tiền tiêu sao?"

"Hừ! Phụ thân đem cơ nghiệp nhà này giao cho người, cũng không phải là muốn một ngày kia người làm lụn bại, ta vừa trở lại huyện Thanh Phủ, đã nghe thấy thanh danh của người cũng không tốt, làm giàu bất nhân, làm hại quê nhà....."

"Phụ thân, ngài đã nghe ai nói hươu nói vượn? Căn bản không có chuyện này!"

Lý Tùng nghe đoạn đối đáp này, đã hiểu đại khái là chuyện gì xảy ra, giờ này khắc này, trong lòng hẩn trừ bỏ kinh ngạc vẫn lại là kinh ngạc, vì cái gì phụ thân của Tổng Từ Kiều phải giả chết mai danh? Lý Tùng chỉ cảm thấy chuyện này có chút vớ vẩn.

"Người trưởng thành, phụ thân quản không được người rồi! Chỉ là phụ thân lúc trước đáp ứng tộc trưởng hào hào nuôi nấng ấu tử của Tín Vương, phụ thân đã phát lời thề, người xem đệ đệ người bây giờ..... Đây đều là kết quả người dung túng, đừng cho là ta không biết, người căn bản chính là phùng sát*! Phải biết rằng nhà chúng ta sở dĩ có thể có ngày hôm nay, đều là bởi vì có tiền tài của Tín Vương lưu lại, cho dù phụ thân không muốn vì Tín Vương bán mạng, nhưng là làm người phải nói chữ tín, nếu như có một ngày người của Tín Vương tìm tới, người ăn nói như thế nào?"

(*) Phùng sát: Là cung chiều, làm hư. làm hại.

Lý Tùng nghe xong đoạn thoại này, lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai Tổng Từ Hà chính là ấu tử của Tín Vương!

Lại nghe thấy Tổng Từ Kiều cười lạnh "Phụ thân, ngài như thế nào lại không thức thời như vậy? Tín Vương, ông ta đã sớm chết không biết bao lâu rồi! Nếu không đã sớm tìm đến đây! Ngài sợ ông ta làm gì? Ta phùng sát hẩn đã là rất tốt rồi, ta hận hẩn không thể lập tức đi tìm chết! Ngài nên biết, nếu

như thân phận của hắn bị bại lộ, kết cục của cả nhà chúng ta là cái gì!"

"Ngươi..... Làm sao có thể bại lộ? Bên cạnh hắn cũng chỉ có một bà vú câm điếc, người nào sẽ biết thân thể của hắn?"

"Đúng, nếu phụ thân không sợ, ngài cần gì phải giả chết? Bỏ mặc cô nhi quả mẫu chúng ta ở nhà lo lắng hãi hùng, chính ngài lại ở bên ngoài tìm tiểu thiếp tiêu dao khoái hoạt? Vừa về đến nhà ngài liền muốn bạc, lấy về nuôi tiện nhi tử của ngài, sau đó chỉ trích ta không phải, xin hỏi mấy năm nay ngài đã làm cái gì? Ngài có tư cách gì mà chỉ trích ta?"

Tổng Từ Kiều hàm chứa bi phẫn mở miệng, phụ thân hắn lập tức từ trên ghế đứng lên, dùng ngón tay chỉ vào mũi Tổng Từ Kiều "Ngươi..... Ngươi cái đồ con bất hiếu....." Một câu chưa nói xong, ông ta bỗng nhiên "Rầm" một tiếng ngã sấp xuống, thậm chí ghế dựa ông ta vừa mới ngồi cũng đi theo lật úp xuống, trong phòng Tổng Từ Kiều cùng ngoài phòng Lý Tùng giật nảy mình.

Tổng Từ Kiều cuồng quát hô: "Phụ thân, phụ thân! Ngài làm sao vậy?" Hắn hô hỏi lâu cũng không thấy động tĩnh gì, chia tay đẩy đẩy "Phụ thân, mau dậy đi, ngài đừng làm ta sợ, ngài muốn bao nhiêu tiền ta đều đưa cho ngài là được....." Hắn hô một hồi, phụ thân hắn vẫn không có động tĩnh gì, lúc này Tổng Từ Kiều rất là hoảng sợ, phải làm sao bây giờ? Nói câu đầu tiên đã đem phụ thân tức chết rồi sao?

Tổng Từ Kiều gấp đến độ xoay quanh, nhưng cũng không có biện pháp, đành nói hiện tại là đêm tối, cho dù là ban ngày, hắn cũng không dám đi mời lang trung, hắn lúc này chỉ cảm thấy tâm loạn như ma.

Lý Tùng nhẹ nhàng đem cửa sổ đựng mở, chỉ thấy Tổng Từ Kiều sắc mặt trắng bệch, hắn trên mặt đất đi tới đi lui, lại ngồi xổm xuống chia tay ở trước cái mũi của phụ thân thăm dò chút, lúc này sắc mặt ngày càng kém, phụ thân hắn lại không có hô hấp! Tổng Từ Kiều thất hồn lạc phách, đặt mông ngồi xuống trên mặt đất.....

Lý Tùng lúc này cái gì cũng đều rõ ràng, nghĩ đến phụ thân Tổng Từ Kiều muốn phát tài, lại sợ bị liên lụy.....Lý Tùng sờ sờ Tàng bảo đồ trong ngực, cho dù không có thứ này, Tổng gia cũng phạm tội lớn! Chỉ có điều có nó lại càng bảo đảm rồi!

Đợi đến lúc Tổng Từ Kiều tỉnh hồn lại, vội vàng chạy đến sau thư phòng chọn một khu đất trống đào hố, Lý Tùng thì nhân cơ hội chạy nhanh vào thư phòng, nơi này ngon nên còn chưa tắt, phụ thân Tổng Từ Kiều thì nằm ở trên mặt đất lạnh như băng, Lý Tùng gan to mặt lớn, bước qua thi thể của ông ta đi tới trước giá sách, trong một góc lấy ra một bộ sách, đem đồ mình mang tới nhét vào.....

Đến khi Lý Tùng nhìn Tổng Từ Kiều tự tay chôn phụ thân, trên trời lại rơi xuống hạt nước mưa, Lý Tùng vội vàng chạy về nhà, đi đến nửa đường, một đạo tia chớp từ không trung xẹt qua, giọt mưa nặng hạt liên tiếp rơi xuống, trong nháy mắt, trong không khí tràn ngập một mùi đất.

Đến lúc Lý Tùng trở về nhà, xiêm y trên người toàn bộ đã ướt đẫm, hắn một bên thay quần áo một bên vẫn nói thầm, vận khí của Tổng Từ Kiều đến cùng là tốt hay vẫn lại là không tốt, lại gặp phải một hồi mưa to, sáng mai lại nhìn chỗ hắn mai táng phụ thân, hẳn là cái gì cũng nhìn không ra, haha, chỉ có điều hắn như thế nào cũng nghĩ không tới chuyện hắn làm toàn bộ đều bị mình thấy được!

Lý Tùng cảm thấy một chuyến đi này vô cùng may mắn, từ trong y phục ẩm ướt móc ra một cái trâm vàng, trên mặt "Thanh Thanh Từ Khâm" bốn chữ đã biến thành "Đưa cho Chân Chân". Mặt sau hai chữ "Từ Kiều" đương nhiên không thay đổi, chẳng qua là, thứ này hắn định đưa cho Thượng thị, Vương Chân, nhìn ngươi đến lúc đó giải thích như thế nào.....

Hôm nay trải qua quá nhiều truyện, Lý Tùng trong lúc nhất thời ngủ không được, hắn ngắm nghía cây trâm vàng trong tay, không khỏi nhớ tới Quê Thanh Thanh, nàng hiện tại ngủ có ngon không? Có nghĩ đến mình hay không? Xem ra nữ nhân đều thích thứ này, chính mình có rãnh cũng cần phải mua một chi cho Thanh Thanh....

Quê Thanh Thanh sáng ngày thứ hai thức dậy, liền hát xì mấy cái, Trần Lan cả kinh sợ hãi "Thanh tỷ tỷ, tỷ không sao đấy chứ? Muốn tìm lang trung hay không?"

Quê Thanh Thanh cười nói: "Ta rất khỏe, tìm lang trung làm cái gì?"

"Vậy nhất định là tỷ phụ ở nhà nhắc đến tỷ rồi! Đúng rồi Thanh tỷ tỷ, hôm nay chúng ta đi chơi đi? Đại biểu tẩu lúc trước mở một trà lâu, ta còn chưa được nhìn qua!"

"Được a, chỉ có điều, Lão thái thái sẽ đồng ý cho ngươi ra ngoài sao?"

"Không có chuyện gì, trà lâu của Đại biểu tẩu là dành cho nữ nhân đến uống trà."

Hai người vừa nói chuyện vừa đi đến phòng Lão thái thái, Lão thái thái đã rửa mặt chải đầu xong, hai người vội vàng cho Lão thái thái vắn an, Lão thái thái vội vàng kéo Quê Thanh Thanh đến bên người bà ngồi xuống, cười hỏi: "Tối hôm qua ngủ ngon giấc không?"

"Khá tốt....."

"Cho dù ánh mắt ta không tốt, cũng nhìn ra được mắt ngươi có quầng thâm rồi."

Quê Thanh Thanh cười xấu hổ "Ta có tật xấu là quen giường, nửa đêm về sáng lại có mưa lớn....."

"Thật là vì cái này sao? Nếu là bởi vì sợ họ Tổng kia, thì không cần phải lo, ta đã buộc Đại cữu cữu ngươi đưa tin cho Huyện lệnh huyện Thanh Phố rồi, Tổng gia kia nếu còn dám dây dưa không rõ, nhất định không buông tha hắn."

Quế Thanh Thanh cũng không dám đem toàn bộ hy vọng gửi gắm trên người Tần gia, nàng cần có chính là cơ hội thôi, chỉ cần Tần tri phủ đưa tin cho Mã huyện lệnh thì tốt rồi, Quế Thanh Thanh trong lòng vui mừng, lập tức cảm tạ Lão thái thái, Lão thái thái cười nói: "Lần này yên tâm rồi? Vui về ở Thanh Châu chơi đùa đi, gặp việc khó gì thì lập tức nói với ta."

Quế Thanh Thanh liên tục gật đầu, Trần Lan ở một bên lôi kéo cánh tay Lão thái thái nói: "Bà ngoại, Thanh tỷ tỷ đến đây ngài liền không yêu cháu rồi."

Lão thái thái chỉ vào trán nàng cười mắng vài câu, Trần Lan nhân cơ hội liền nói muốn đi trà lâu chơi, lúc này, Lâm thị cũng mang theo hai con dâu là Mạch thị cùng Ngô thị tới thỉnh an Lão thái thái, mọi người chào hỏi nhau, Lão thái thái đối mạch thị cười nói: "Biểu muội người đến đây, hôm nay người mang theo các nàng ra ngoài đi dạo đi, để cho Từ Du cùng Từ Khâm cũng đều đi theo đi, đều là tỷ muội, về sau phải thân cận nhiều hơn mới được."

Mạch thị vội cười đáp ứng, dùng xong điểm tâm, Trần Lan liền thu xếp muốn xuất phát, Quế Thanh Thanh cười nói: "Lúc này ra ngoài cũng quá sớm đi? Hơn nữa Đại biểu tâu kháng định còn có gia vụ cần phải làm, còn có hài tử cần giặt xếp, không bằng chúng ta chờ một chút."

Mạch thị cảm kích Quế Thanh Thanh săn sóc, nàng cười đối Trần Lan nói: "Muội muội tốt, người chính là tính tình nóng nảy, dù sao cũng phải để cho ta đổi một bộ xiêm y chứ?"

"Được rồi, vậy nửa canh giờ sau chúng ta xuất phát!" Trần Lan giải quyết dứt khoát.

Quế Thanh Thanh có rảnh, vội vàng trở về phòng viết một phong thư cho Lý Tùng, nói cho hắn biết bên này toàn bộ thuận lợi, vừa lúc trên đường phố cũng có thể nhân tiện đem thư kí gửi, nàng vừa viết thư xong, Trần Lan nhanh như chớp chạy vào "Thanh tỷ tỷ, tỷ mau đến đây."

"Làm gì vậy?" -----diendanlequydon-----

Quế Thanh Thanh bị Trần Lan kéo đến phòng khách, chỉ thấy Lâm thị đang xem một bộ xiêm y mà nha hoàn đang cầm trên tay, thấy Quế Thanh Thanh đi vào, vội nói: "Thanh Thanh a, đây là xiêm y tối hôm qua tú nương trong phủ đặc biệt làm cho người, tôi nhanh thử xem có vừa hay không?"

Quế Thanh Thanh kinh ngạc, "Thái thái, làm sao dám làm phiền ngài như vậy?"

"Không cần khách khí như vậy, mau thay thử xem "

Quế Thanh Thanh hiện tại thật sự không thích loại xiêm y hoa lệ này, nhưng là chủ nhà đặc biệt làm cho nàng, nàng cũng không thể không biết tốt xấu, huống hồ Lão thái thái lớn tuổi, về sau Thái thái mới đúng là nữ chủ nhân Tần phủ, Quế Thanh Thanh sớm biết nhất định phải làm cho nàng vui lòng, lúc này nàng càng không thể quét mặt mũi của người ta."

Quế Thanh Thanh thay bộ đồ mới, tất cả mọi người đều khen xinh đẹp, Lâm thị ở một bên vẻ mặt thán phục "Thanh Thanh mặc bộ này thật sự quá đẹp, chẳng trách Lão thái thái thích người, khí phách này (khí thế+phong thái) , đã giống như cháu ruột của Lão thái thái, Thanh Thanh a, tối hôm qua ta còn cùng Lão gia thương lượng, không bằng người làm nghĩa nữ của ta, thế nào?"

Quế Thanh Thanh lập tức sững sốt, làm nghĩa nữ của bà? Nàng nhìn Lão thái thái, Lão thái thái lúc này thấy Quế Thanh Thanh đổi sang bộ xiêm y này, cảm thấy càng giống nữ nhi, lại bắt đầu lau nước mắt, bà chú ý thấy Quế Thanh Thanh nhìn mình, không khỏi cười nói: "Còn không mau đáp ứng! Chẳng lẽ người không thích làm cháu gái của ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 29

Editor: Linh.

Quế Thanh Thanh chỉ nghĩ đến Tần gia thừa nhận, hoặc là không thừa nhận thân thích là nàng, lại không nghĩ rằng Lão thái thái lại có thể đi đường vòng lối tắt muốn nhận nàng làm nghĩa nữ, có lẽ là người một nhà đã bàn bạc xong, Quế Thanh Thanh tất nhiên là câu còn không được, xem thế này thật sự là nàng đã có một cây đại thụ để dựa vào rồi! Quế Thanh Thanh vội vàng quỹ xuống dập đầu với Thái thái, lại quay sang dập đầu với Lão thái thái.

Lão thái thái vui vẻ nói: "Đứa bé ngoan, mau dậy đi, chờ thêm vài ngày, chúng ta sẽ chọn một ngày lành mở tiệc rượu, đem thân thích cùng các bằng hữu đều mời đến, đến lúc đó người sẽ là người của Tần gia, xem ai dám khi dễ người!"

Mặc dù Quế Thanh Thanh đối với Lão thái thái vốn không có nhiều tình cảm, nhưng lúc này cũng nhịn không được rơi nước mắt, Lão nhân gia thật sự rất quan tâm nàng.

Trần Lan ở một bên cười nói: "Thanh tỷ tỷ, tỷ khóc cái gì? Phải nên vui mừng mới đúng."

Quế Thanh Thanh quờ mắt: "Ai nói vui mừng thì không thể khóc, đây gọi là vui quá mà khóc."

Trong phòng mọi người nghe xong đều cười rộ lên, Trần Lan lại bắt đầu thu xếp xuất môn, Quế Thanh Thanh cũng không quên cầm thư đi ký gửi, Thái thái ở một bên nói: "Cần gì phải ra bên ngoài gửi thư, nói không chừng sẽ bị mất, để cho nghĩa phụ của ngươi thông qua trạm dịch đưa đi cùng công văn là được."

Quế Thanh Thanh nghe xong liền mừng rỡ "Vậy thì làm phiền nghĩa phụ rồi!" Như vậy khi thư đến Huyện Thanh Phổ, Mã Huyện lệnh sẽ là người đầu tiên biết, trong lòng lại càng hiểu rõ rồi.

Từ Du và Từ Khâm rõ ràng cũng không được thường xuyên đi ra ngoài, vừa nghe nói đi ra ngoài đều rất vui mừng, chỉ có Ngô thị thê tử của Tần Cảnh Sơn nói là không thoải mái, không đi cùng.

Vài người chen chúc trên một chiếc xe, trên đường nói nói cười cười rất náo nhiệt, do Lão thái thái có phần coi trọng Quế Thanh Thanh, nên cũng không có ai lạnh nhạt Quế Thanh Thanh, thấy chuẩn bị đến trà lâu, Mạch thị nói: "Lan nhi biểu muội, ngươi cùng đượng đi nhiều nơi, kiến thức rộng rãi, đi trà lâu của ta cũng không thể đi vô ích đi, dù sao vẫn phải cho chút đề xuất mới được."

Trần Lan cười nói: "Ta chỉ đi qua Giang Nam vài lần, trong kinh khi ít đi. Dù sao ta cảm thấy quán trà bình thường chỉ làm ăn buôn bán nhỏ, khẳng định là không kiếm được bao nhiêu tiền. Vẫn là nên buôn bán cho quan lại quyền quý..."

"Ta vốn là cũng nghĩ như vậy, suy nghĩ một ấm trà thế nào cũng phải bán một quan tiền, nào biết trà lâu này mở ra, lại không có vài người tới uống, cũng không biết là vì lý do gì?"

Quế Thanh Thanh ngậm tắc lưỡi, một quan tiền một ấm trà!

Trần Lan vội nói: "Biểu tẩu, trà lâu buôn bán không tốt sao?"

"Cũng không phải là không tốt! Mỗi ngày có thể kiếm xuất ra chi tiêu là không tệ rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy đi xuống, không thể không đóng cửa, đây chính là dùng đồ cưới của ta mở. Ngươi mau nói cho ta, trà lâu ở Giang Nam đều làm như nào?"

"Trà lâu Giang Nam phong cách cổ xưa, lịch sự tao nhã, hoàn cảnh thanh tĩnh, trà cụ đều là đặc biệt đặt làm, đặc biệt tinh xảo, nước trà rượu trái cây đều vô cùng tốt, chỉ có điều quan trọng nhất vẫn là người pha trà..."

Mạch thị nói: "Lan nhi biểu muội, không nói gạt ngươi, trà lâu này ta hao phí không ít tâm tư, bày biện bên trong, bình hoa, lư hương, bàn trà, cốc trà, dụng cụ, thậm chí thư họa trên tường, đều là tinh xảo nhất, tại Phủ Thanh Châu, không dám nói đệ nhất, nhưng thế nào cũng là xếp ở đẳng trước."

"Nếu cái gì cũng tốt, sao buôn bán có thể không tốt?"

Mạch thị nói: "Nếu như ta biết, sẽ không tới hỏi ngươi, dù sao ngươi đi một lần sẽ biết."

Huyện Thanh Phổ cũng không có cái loại trà lâu chỉ cung ứng cho nữ tử, Quế Thanh Thanh ở một bên nghe, cảm thấy thật sự có thể làm, không khỏi xen vào nói: "Tẩu tử, đại ca vào Nam ra Bắc, hẳn không cho ngài chút ý kiến sao?"

Mạch thị nói: "Nếu không phải bởi vì hấn đánh đổ, ta làm sao có thể mở cái trà lâu này?"

Từ du, Từ Khâm ở bên cạnh nghe xong liền cười, rõ ràng cũng là biết đến, Trần Lan vội hỏi nói: "Ngài và biểu ca tại sao lại đánh đổ?"

Mạch thị cười nói: "Ngươi không giúp biểu tẩu nghĩ cách, lại chỉ hỏi mấy chuyện không liên quan làm cái gì?"

Rất nhanh liền đến trà lâu, đoàn người xuống xe, đi theo Mạch thị đến tiền viện hậu viện nhìn một hồi, quả nhiên là nơi thanh tĩnh, chỉ có điều khách nhân không có mấy người, Mạch thị mang theo mấy muội muội ngồi xuống, không đầy một lát nước trà, điểm tâm, các loại hoa quả, quả khô tất cả đều mang lên, nàng cười nói: "Mấy muội muội đừng trước, ta đi cùng chương quỳ nói mấy câu."

Nhìn chương quỳ, là một nữ nhân cực kỳ thông minh nhanh nhẹn, Mạch thị hỏi chương quỳ vài câu, trở về ngồi xuống không khỏi than thở "Lan muội muội, ngươi xem cũng đã xem qua, mau mau giúp đỡ tẩu tử nghĩ biện pháp."

Tuy Trần Lan đi qua không ít địa phương, tiếc rằng tuổi còn nhỏ, hơn nữa lại chưa làm qua buôn bán, thật đúng là tìm không ra khuyết điểm nào, nàng không khỏi nói thầm: "Biểu tẩu chỉ biết làm khó ta."

Mạch thị cười nói: "Bởi vì ngươi vẫn luôn nói chính mình kiến thức rộng rãi thôi!"

Từ Du cười ha ha nói: "Tẩu tử, một tòa trà lâu mà thôi, ngài cũng không phải là lỗ vốn không dậy nổi."

"Đương nhiên không phải là lỗ vốn không dậy nổi, nhưng mà, thua bởi ca ca ngươi, trong lòng ta không thoải mái thôi!"

Quế Thanh Thanh uống trà, cảm thấy người pha trà tay nghề không tệ, điểm tâm cũng không tồi, nghe thấy lời này của Mạch thị, nàng cười nói: "Tẩu tử, ta thấy nơi này phở xá sẫm uất, điều kiện trà lâu cũng không sai, vẫn là... có tương lai."

Mạch thị kinh ngạc nhìn Quế Thanh Thanh, nàng cho rằng Quế Thanh Thanh chỉ là một nữ tử ở hương thôn, cho dù mẹ nàng đã dạy nàng vài thứ, dù sao khi đó nàng còn nhỏ, cho dù bề ngoài phong thái nghiêm chỉnh, cũng chỉ là vẻ bề ngoài, chưa chắc đã có kiến thức gì, cho nên nàng vẫn không hỏi ý kiến

của Quế Thanh Thanh, bây giờ thấy Quế Thanh Thanh nói như vậy, nàng liền hỏi: "Thanh muội muội có ý kiến gì hay, mau tới nói cho ta nghe một chút."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ý kiến hay thì không dám, nếu như tẩu tử cảm thấy tốt thì dùng thử xem, cảm thấy không tốt thì coi như ta chưa nói."

Trần Lan ở một bên thúc giục "Nói mau nói mau, đều là người trong nhà, khách khí cái gì."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Tẩu tử, ngài ở trong này mờ trà lâu, người ngoài không biết phải không?"

"Đúng vậy a, công công là quan viên, nếu như truyền ra ngoài là con dâu đi buôn bán, ảnh hưởng không tốt, cho nên cũng không nói cho ai."

Quế Thanh Thanh gật gật đầu "Ta đoán chính là như vậy, nếu như mọi người biết trà lâu này là tẩu tử mở, sẽ không quanh quệ như vậy...."

Mạch thị là một người thông minh, nàng vừa nghe thấy Quế Thanh Thanh nói như vậy, đôi mắt lập tức sáng lên, những phu nhân của thương nhân trăm phương nghìn kế muốn kết bạn với nàng đâu! Nàng làm sao có thể quên việc này? Chỉ có điều suy nghĩ đến chỗ công công, nàng lại chần chờ.

Quế Thanh Thanh nhìn ra băn khoăn của nàng, nói tiếp: "Thực ra tẩu tử cũng không cần nói mình là chủ của nơi này, chỉ cần ngài thường xuyên xuất hiện ở trong này là được, ta còn cảm thấy nếu như định kỳ ở trong này tổ chức cái văn hội, cầm hội gì đó, mời một ít danh môn thực viện tới nơi này trao đổi tài nghệ, dùng trà nói chuyện phiếm, nữ nhân mà, đối với phần son, y phục mỹ thực đều cảm thấy hứng thú, thời điểm nói chuyện bàn về cái này nhiều hơn, ta thấy nơi này của tẩu tử đủ lớn, nếu như mở hai nơi như vậy, nói không chừng cũng sẽ có người cảm thấy hứng thú."

Mạch thị vui vẻ nói: "Chủ ý này của muội muội thật không tồi nha! Chuyện này ta đi cùng chương quỳ bàn bạc." Nàng vội vàng đem chương quỳ tìm tới, đem lời vừa rồi của Quế Thanh Thanh nói lại một lần, chương quỳ đương nhiên là không có ý kiến, rất nhanh đã định xuống việc này.

Trần Lan cười nói: "Muốn làm cũng làm nhanh chút, miễn cho mấy ngày nữa mẫu thân ta đến đây muốn dẫn ta trở về."

Từ Du và Từ Khâm cũng đi theo ồn ào "Đúng vậy, đúng vậy, nếu như tẩu tử mở văn hội, chúng ta danh chính ngôn thuận tới tham gia đỡ cho cả ngày bị nhốt ở trong nhà...."

Quế Thanh Thanh nhìn Trần Lan nói: "Mẫu thân ngài muốn tới sao? Sao không thấy ngài nói gì?"

Trần Lan cười nói: "Đương nhiên là muốn tới, một tháng nữa chính là sinh nhật của bà ngoại, phải tới. Hơn nữa không phải là bà ngoại nói mợ nhận tỷ làm nghĩa nữ sao, muốn mời tất cả thân thích bằng hữu tới dự lễ, mẫu thân ta đương nhiên cũng cần phải tới."

Đêm đó về đến nhà, Quế Thanh Thanh không khỏi phát sầu, chỉ có một tháng nữa là đến sinh nhật Lão thái thái, nàng nên đưa lễ vật gì mới tốt đây? Chính nàng không lấy được chủ ý, liền đi hỏi Trần Lan.

Trần Lan cười nói: "Ta đều đã thay tỷ nghĩ xong rồi, không bằng tỷ hãy thuê một bộ Quan Âm giống ta đi! Ta thấy lần trước tỷ thuê "Tam dương khai thái đồ" thật sự rất tốt, thuê Quan Âm không làm khó được tỷ đi? Bà ngoại mỗi ngày đều phải dâng hương cho Quan Âm Bồ Tát."

"Thuê Quan Âm thì không thành vấn đề, chính là thời gian ngắn chút, ta đành làm nhanh một chút vậy." Quế Thanh Thanh ngoài miệng nói như vậy, trong lòng lại thầm than, xem ra trong khoảng thời gian ngắn dừng nghĩ về nhà, chuyện vận ngã Tống Từ Kiều, toàn bộ đều phải dựa vào Lý Tùng, không biết hẳn có thể hay không...

Lý Tùng bên này, liên tục nhận được thư của Quế Thanh Thanh, biết nàng được Tần Hoài Đức nhận làm nghĩa nữ, vui mừng đồng thời cũng cực kỳ lo lắng, rất không dễ dàng mới cưới được thê tử đến tay, sẽ không bay mất đi? Phải nhanh chút giải quyết Tống Từ Kiều, rồi tiếp Quế Thanh Thanh về nhà mới được.

Lý Tùng hạ quyết tâm, hôm nay hẳn thấy trong nhà môn không có việc gì, thì muốn đi gặp Viên Bàn Tử, cũng không nghĩ tới Đỗ Tiểu Bộ vui rạo rục gọi hẳn lại "Lý bộ đầu, Huyện lệnh cho mời."

Lý Tùng biết chắc là thư của Tri Phủ đại nhân đến đây, trong lòng mừng thầm, vội vàng đi gặp Mã Huyện lệnh, Mã Huyện lệnh ở trước mặt hẳn cũng không lên giọng, vừa thấy hắn đến đã nói: "Ngồi xuống nói chuyện đi."

Lý Tùng làm lễ, ở bên cạnh Mã Huyện lệnh ngồi xuống. "Không biết đại nhân tìm ty chức có chuyện gì?"

Mã Huyện lệnh cười nói: "Hôm nay Tần phủ gửi thư, nói Tống Từ Kiều đã từng ức hiếp người, ta lại không biết giữa các người có vết nứt gì, không bằng người nói cho ta nghe một chút, có lẽ bản quan có thể thay các người chu toàn một phen."

Lý Tùng chấp tay: "Vậy phải đa tạ Huyện lệnh đại nhân, giữa ta và hắn, cũng không có việc gì, sở dĩ Tri phủ đại nhân nhắc tới, cũng chỉ vì đặc biệt yêu mến mà thôi. Chỉ có điều, ta còn nghe được một chuyện, nếu như đại nhân xử lý không tốt, chỉ sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của ngài."

Mã Huyện lệnh lập tức nghiêm túc hỏi: "Chuyện gì?"

"Là như thế này, thực ra thê tử của ty chức là nghĩa nữ của Tri phủ đại nhân, mẫu thân của Tri phủ đại nhân một thời gian nữa là Đại thọ, cho nên thê tử của ty chức tiến đến, lúc này không ở nhà, ty chức không có chỗ ăn cơm, đã nhiều ngày phải đến từ lâu dùng cơm, chương quỳ từ lâu kia cho ty chức chút thể diện, có ý để lại một cái nhà gian, nào biết mấy hôm trước đúng lúc nhìn thấy Tống Từ Kiều, do ty chức và hắn có chút mâu thuẫn, biết hắn mang theo người ở bên cạnh nhà gian của ty chức dùng cơm, ty chức liền đặc biệt để ý nghe, muốn biết hắn nói chuyện gì, cũng không ngờ lại nghe được một cái bí mật, đã nhiều ngày đang do dự, không biết nên nói với Huyện tôn đại nhân như thế nào..."

"Người nói người nói, không cần bận khoăn, cho dù nói sai ta cũng sẽ không trách người."

Lý Tùng trình trọng nói: "Đại nhân, ty chức nghe được không nhiều lắm, chỉ có mấy từ mấu chốt dính cùng một chỗ, kia đúng là đại án động trời."

Mã huyện lệnh vừa nghe mấy chữ đại án động trời, không khỏi khẽ run rẩy, làm quan sợ nhất cái này, "Người đừng khoe mẽ, đến cùng là bọn hán nói cái gì?"

"Ty chức nghe thấy bọn hán nói đến Tín vương, còn có cái gì mà bảo tàng, tiểu Vương gia các loại, Huyện tôn ngài nghĩ xem, nhà gian kia tuy không cách âm, nhưng bọn hán tận lực nhỏ giọng nói chuyện, cái này cũng là do lỗi tai của ty chức tốt, đổi lại những người khác thì nhất định cái gì cũng không nghe thấy....."

Lý Tùng có ý kéo dài giọng không nói, Mã huyện lệnh cũng không phớt lờ "Cái gì bảo tàng, tiểu Vương gia? Người nói rõ xem!"

"Dạ dạ, lúc ấy ty chức cũng không hiểu rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng mà về sau nhớ tới một sự kiện, Huyện tôn còn nhớ rõ thể từ của Vương Lão Thực không? Chính là mấy ngày trước đã từng tới nha môn cáo trạng, nói Tổng Từ Kiều thuê người giết trượng phu của nàng, lại vẫn ép nàng bán đất....."

Mã Huyện lệnh gật gật đầu "Đúng là có chuyện như vậy. Chính là điều tra nhưng không tìm được chứng cứ."

Lý Tùng không khỏi thầm than Tổng Từ Kiều biết làm người, bỏ ra một bó bạc lớn, đem đại bộ phận nha dịch của nha môn đều lấy lòng, nếu không phải hán biết gốc rễ, nói không chừng cũng cho rằng Mã Huyện lệnh cũng bị Tổng Từ Kiều nắm chắc rồi. Lý Tùng vội nói: "Không phải như vậy Huyện tôn đại nhân, nghe nói mảnh đất kia bên trong có bảo tàng... Đại nhân, có một việc chắc là ngài còn chưa biết đi? Tổng Từ Kiều kia chính là người nhà mẹ đẻ của Tín vương phi, tiểu Vương gia kia chắc là nhi tử của Tín Vương đi? Đến cùng là quan hệ như thế nào, ty chức cũng không rõ ràng lắm..."

Mã Huyện lệnh vừa nghe lời này, khuôn mặt lập tức biến sắc, Lý Tùng lại vội vàng cổ vũ "Đây chính là tội mưu phản, Tổng Từ Kiều cả gan làm loạn không sao cả, một cái không tốt, Huyện tôn ngài cũng đi theo chịu tội rồi....."

Mã Huyện lệnh sắc mặt biến đổi thất thường, Lý Tùng vội hỏi nói: "Đại nhân, muốn ty chức đi thăm dò điều tra hay không?"

"Trước để cho ta cẩn thận suy nghĩ, người đi xuống trước đi, ngàn vạn lần không được nói chuyện này với người khác."

Lý Tùng liên tục gật đầu, lúc này hán cũng không dám rời khỏi nha môn, đành phải viết một tờ giấy, ở cửa nha môn tìm một tiểu khiêu hóa, bảo hán đưa cho Viên Bàn Từ.

Không tới một canh giờ, cửa huyện nha liền đầy người đến cáo trạng, tổ cáo huynh đệ Tổng gia, có tổ cáo Tổng Từ Kiều chiếm đất đại, thuê người giết người, có tổ cáo Tổng Từ Kiều làm nhục thể nhi người khác, lúc này người tới khoảng mấy chục người, cửa nha môn lập tức ồn ào nhốn nháo.

Mã Huyện lệnh lập tức có chút nhức đầu, vội vàng phái người đi tìm Lý Tùng, thấy Lý Tùng đến, hán vội hỏi nói: "Đây là có chuyện gì? Chẳng lẽ là người an bài?"

Lý Tùng đương nhiên không chịu thừa nhận, hán vội vàng nói: "Đại nhân, dù ty chức cùng Tổng Từ Kiều có mâu thuẫn, nhưng cũng không sợ hán, việc này cùng ty chức không có quan hệ. Chẳng qua là, lần này Tổng Từ Kiều đắc tội ai, sợ là có người muốn đẩy hán vào chỗ chết."

Mã Huyện lệnh chính là cực kỳ yêu thích thanh danh, nhiều người cáo trạng như vậy, hán đương nhiên không thể lơ đi, lại thêm một Lý Tùng bên cạnh, cho dù hán không thừa nhận mình động tay động chân, chính là Mã Huyện lệnh dựa vào trực giác, cảm thấy chuyện này vẫn cùng hán có quan hệ, chỉ là hướng về phía Tri phủ đại nhân, cũng không thể không cho Lý Tùng mặt mũi.

Huyện Lệnh đại nhân thẳng đường thăm vấn, nhiều người như vậy cùng lúc cáo trạng, cho dù là Tổng Từ Kiều có chuẩn bị, cũng không có khả năng chu toàn, huống chi hán không có chuẩn bị, đây tra xét thăm vấn không sao cả, sự thật đều ở, người làm chứng tờ khai đều đủ, Huyện lệnh đại nhân giận dữ, lập tức sai người bắt Tổng Từ Kiều.

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30

Editor: Linh.

Hơn một tháng, Huyện Thanh Phố xảy ra chuyện lớn đã sớm truyền đến Phủ Thanh Châu, Quê Thanh Thanh biết Tổng Từ Kiều xong rồi, Tổng gia cũng sụp đổ, mặc dù nàng có chút tàn nhẫn, chẳng qua là thủ đoạn này đều học từ Tổng Từ Kiều! Bây giờ chỉ là gây ông đập lưng ông thôi. Tầng đá lớn trong lòng Quê Thanh Thanh cuối cùng cũng rơi xuống, không bao giờ phải lo lắng đè phòng nữa, nàng cảm thấy bầu trời cũng cao hơn vài lần...

Đợi đến khi sinh nhật của Lão thái thái kết thúc, đại án chấn động vua và dân Huyện Thanh Phố cũng đã kết án, Lý Tùng bận rộn lâu như vậy, cũng có

thê thờ dài nhẹ nhõm, đặc biệt xin Mã Huyện lệnh cho nghỉ, đi Phủ Thanh Châu đón Quế Thanh Thanh về nhà.

Tần Yến Sơn tự mình đến cửa thành đón Lý Tùng, vừa thấy mặt, hai người hàn huyên vài câu, Lý Tùng liền nói: "Người còn nhớ rõ Thụy Sinh Tường đi?"

"Đương nhiên nhớ rõ, không phải là sản nghiệp của Tổng gia sao, lần trước nói muốn bán cho quan phủ, ta đã cùng Mã Huyện lệnh chào hỏi, huynh yên tâm, hẳn là không thành vấn đề."

Lý Tùng cười nói: "Đúng là không thành vấn đề, đã bị Hằng Thịnh Tường mua vào tay, ta chỉ là muốn nói cho người, ông chủ Hằng Thịnh Tường, muốn tặng cho người bốn phần lợi nhuận..."

"Bốn phần?" Tần Yến Sơn cười nói: "Ta không cần, hay là huynh cứ giữ cho chính mình đi! Tâm tư của Viên Bàn Tử kia ta biết, không phải là muốn có một chỗ dựa vững chắc sao, nhưng là, huynh hiện tại cũng là con rể Tần gia rồi."

Nghe vậy, mí mắt Lý Tùng giật một cái, "Chuyện tốt như vậy cũng không có đạo lý đẩy ra bên ngoài. Viên Bàn Tử mời người đi Huyện Thanh Phủ một chuyến. Thanh Thanh có khỏe không?"

"Đương nhiên tốt." Tần Yến Sơn cười nói: "Một tháng này, thê tử của huynh nhưng là đem Lão thái thái đồ phải xoay quanh, nàng bây giờ là đầu quả tim* của Lão thái thái."

(*) Đầu quả tim: Ý ở đây là Quế Thanh Thanh là người Lão thái thái yêu quý nhất.

Lý Tùng bỗng nhiên cảm thấy, áp lực trong lòng mình lại nhiều hơn mấy phần.

Đến Tần phủ, vừa nhìn thấy cửa son nhà giàu, Lý Tùng lại căng thẳng hơn vài phần, cái khác hẳn ngược lại không sợ, chỉ sợ thê tử bị phú quý mê hoặc tầm mắt...

Quán gia đã sớm chờ ở ngoài cửa lớn, thấy Tần Yến Sơn vội vàng bẩm: "Đại thiếu gia, Lão gia đã phân phó qua, nếu khách nhân đến đây mời ngài trực tiếp đưa đến thư phòng."

Tần Yến Sơn không dám chậm trễ, vội vàng mang theo Lý Tùng đi gặp phụ thân. Thật ra lúc này Tần Yến Sơn cũng cực kỳ lo lắng, ý của Lão thái thái và mẫu thân cực kỳ rõ ràng, đều rất thích Quế Thanh Thanh, cho dù là thê tử của mình, cũng khen Quế Thanh Thanh không dứt miệng, mấy người phụ thân thân nhất với mình đều ghét bỏ Lý Tùng gia thế không xứng với Quế Thanh Thanh, Tần Yến Sơn chỉ sợ phải xin lỗi Lý Tùng, chính là lời này không có cách nào nói ra, kìm nén đến mức trong lòng hẳn cũng khó chịu.

Đi đến phòng khách, nhìn thấy Tần Hoài Đức, Lý Tùng tiến lên thi lễ, liền cúi đầu đứng. Tần Hoài Đức đối mặt với ân nhân cứu mạng nhi tử của mình, vẫn là rất có thiện cảm, chẳng qua là thấy vết sẹo trên mặt Lý Tùng, liền thăm than đáng tiếc, có vết sẹo này, hẳn tối đa sợ là chỉ có thể làm Điển sử, một cái không thể vào quan trường, lại thêm gia cảnh như vậy, thật đúng là không xứng với cháu ngoại gái.

Cho dù Lý Tùng kiến thức rộng rãi, đối mặt với ánh mắt xem kỹ của Tri phủ đại nhân cũng có chút khấn trương, chỉ khoảng nửa khắc mồ hôi đã chảy ra.

Tần Hoài Đức chỉ chỉ đầu dưới cái ghế "Ngồi đi."

Lý Tùng nhìn Tần Yến Sơn đang đứng ở một bên, vội nói: "Văn bối đứng là được rồi."

Dù sao Lý Tùng chỉ là văn bối, Tần Hoài Đức cũng không cưỡng cầu, hẳn biết Mã Huyện lệnh đã đề bạt Lý Tùng làm Điển sử, bèn muốn chỉ điểm hẳn, cùng Lý Tùng nói chuyện một hồi, lại phát hiện Lý Tùng là người sáng khoái, tính tình cũng hiểu biết, mấy phần không hài lòng trong lòng Tần Hoài Đức cũng tiêu tán không ít...

Thật ra lúc Mã Huyện lệnh đề bạt Lý Tùng làm Điển sử, hẳn vốn nghĩ muốn từ chối, hiện tại Tổng gia đã sụp đổ, hẳn cũng không còn gì phải sợ, còn làm cái chức Điển sử bỏ đi này làm gì? Về sau suy nghĩ đến Tần gia, hẳn lại đánh mất suy nghĩ này, vốn chức vị của hẳn đã kém xa Tần gia, nếu như lại tiếp tục từ chối chức không phải quan này, chẳng phải là Tần gia lại càng thêm chướng mắt hẳn? Bây giờ vừa thấy, xem như một bước cờ này đi đúng rồi.

Lại nói Quế Thanh Thanh, nàng nghe nói Lý Tùng đến đây, vội vàng đi đến cổng trong chờ, xa xa thấy bóng dáng của trượng phu, nàng cảm thấy thân thiết hơn, mặc dù Tần gia hiển hách, chính là nàng là khách nhân, vẫn cảm thấy nhà mình tốt hơn, "Ồ vàng ô bạc không bằng ổ chó nhà mình" lời này tuyệt đối không sai, tiếc rằng nàng thu xếp về nhà, Lão thái thái luôn luôn không cho phép...

Thấy Tần Yến Sơn mang Lý Tùng đi đến, Quế Thanh Thanh vội hỏi: "Đại lang, dọc đường đi có thuận lợi không? Phụ thân có khỏe không? Trong nhà..."

"Tốt, trong nhà đều tốt." Lý Tùng hận không thể trực tiếp đem nàng dâu ôm vào trong ngực thương tiếc một phen, đáng tiếc đây là trong nhà người khác, hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, vạn chữ ngàn lời nói hóa thành hiểu rõ nhìn nhau cười, hai người liền đi theo Tần Yến Sơn cùng một chỗ vào phòng khách.

Trong phòng khách, Lão thái thái Lang thị, thái thái Lâm thị, còn có Mạch thị thê tử của Tần Yến Sơn đều đã ở đây, Lý Tùng bái kiến từng người, Lão thái thái và thái thái nhìn thấy Lý Tùng liền nhủ mảy, mặc dù Mạch thị không thất lễ, nhưng rõ ràng là đối với tướng mạo của Lý Tùng cực kỳ kinh ngạc, Quế Thanh Thanh trong lòng không khỏi không có cảm giác, nàng một điểm cũng không cảm thấy Đại lang xấu, nàng cảm thấy trên mặt hẳn nhiều hơn một vết sẹo, càng tăng thêm một vẻ oai hùng chí khí, vì cái gì tất cả mọi người đều như vậy?

Lão thái thái hỏi Lý Tùng mấy câu, liền để cho Tần Yến Sơn dẫn hẳn đi ngoại viện dùng cơm. Sau khi ăn xong, bụng một năm điểm tâm mình mới học

làm, định đưa đến phòng khách cho Lý Tùng, lúc này Lão thái thái cho người gọi Quế Thanh Thanh đi qua.

Quế Thanh Thanh đi đến phòng Lão thái thái, thấy đại nha hoàn bên người Lão thái thái một người đang quạt, một người đang đắp chân cho Lão thái thái, nàng liền cười đối với nha hoàn đang đắp chân nói: "Đề ta, người đi xuống nghỉ ngơi đi."

Lão thái thái cười nói: "Thanh Thanh, người qua đây ngồi bên cạnh Tổ mẫu, ta gọi người đến cũng không phải là để cho người đắp chân. Các người đều lui xuống đi."

Đợi đến lúc mọi người trong phòng đều đã lui xuống, lúc này Lão thái thái mới nói: "Thanh Thanh a, người sống ở Huyện Thanh Phổ, cũng quá xa, nếu như Tổ mẫu nhớ người, muốn gặp mặt cũng không dễ, không bằng người đến Phủ Thanh Châu sống, thấy thế nào?"

"A?" Quế Thanh Thanh hoàn toàn không nghĩ đến Lão thái thái lại nói ra những lời này, nàng cười nói: "Lão thái thái, chuyển nhà là đại sự, bản thân ta không thể làm chủ, ngay cả Đại lang nói cũng không tính, trong nhà còn có Công công, người đã lớn tuổi, khó xa cô hương. Hơn nữa, nhiệm lý của nghĩa phụ cũng chỉ còn có hai năm, chẳng lẽ đến lúc đó cháu gái lại phải đi theo nghĩa phụ chuyển đến ra ngoài sao?"

Thực ra ý của Lão thái thái là muốn để cho Quế Thanh Thanh cùng Lý Tùng hòa ly, chỉ là lời này khó mà nói ra miệng, mặc dù không hài lòng về Lý Tùng, nhưng tốt xấu gì hần vẫn là ân nhân cứu mạng của Tần Yến Sơn, nhưng mà nếu như Quế Thanh Thanh chủ động nói ra, vậy thì dễ làm hơn rồi. Lão thái thái thở dài "Thanh Thanh a, Lý Tùng kia.... Đối xử với người tốt không?" [Edit đến đoạn này mình chả thích mấy người nhà giàu này đâu, cháu gái thì k dám nhận cơ mà cứ quân này quân nọ, lại muốn ép duyên, thấy ghét.]

Quế Thanh Thanh cũng không ngờ, nàng đã sớm biết Lão thái thái không hài lòng Lý Tùng, nhưng là dù sao cũng không thể vô duyên vô cớ khen ngợi trượng phu của chính mình đi? Bây giờ Lão thái thái hỏi đến, Quế Thanh Thanh vội nói: "Đại lang đối với cháu gái rất tốt, cháu gái nấu cơm, hần liền giúp nhóm lửa; mỗi lần cháu gái đi phố, hần đều đi cùng; có rất nhiều việc trong nhà, cũng đều là cháu gái làm chủ quyết định; hần chưa từng trách qua cháu một câu; mặc dù bây giờ Đại lang không phải đại phú đại quý, nhưng cũng có phần lợi nhuận trong hai cửa hàng; trong nhà nhà cửa, đất đai đều có, cuộc sống cũng không khô; cho dù trên mặt Đại lang có vết đao, nhưng là cháu gái cảm thấy không sao cả... Nam nhân có người nào là không háo sắc? Cho dù nam nhân ở nông thôn, mùa thu hoạch thu được nhiều hơn năm ba đấu, cũng muốn mua một người thiếp, vết sẹo trên mặt Đại lang kia, nữ nhân thấy đều sợ, cháu gái cảm thấy không tệ, tối thiểu cũng không cần lo lắng nữ nhân khác nhìn đến hần, hần cũng sẽ không nạp thiếp."

Lão thái thái bị lời nói của Quế Thanh Thanh làm cho vui vẻ "Hần dám! Cháu gái ta xinh đẹp như vậy, gả cho hần không biết ủy khuất bao nhiêu, nếu như hần dám nạp thiếp, ta bảo nghĩa phụ người cắt chân của hần!"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Được, nếu như thật sự có ngày đó, cháu ngài sẽ tìm đến Tổ mẫu giúp cháu gái quyết định."

Cho dù Lão thái thái đối với Lý Tùng rất không hài lòng, bắt đắc dĩ Quế Thanh Thanh nói như vậy, bà cũng không tốt nói cái gì.

Lý Tùng dừng lại ở Tần phủ hai ngày, đến lúc Quế Thanh Thanh chuẩn bị đi, người Tần gia tặng quá nhiều lễ vật, Lý Tùng phải thuê hai chiếc xe ngựa mới sắp xếp xong, bao gồm các loại vật liệu may mặc, đồ ăn, đồ gốm, Lão thái thái cho Quế Thanh Thanh rất nhiều trang sức cùng ba ngàn lượng bạc, Quế Thanh Thanh nghĩ, đây là Lão thái thái đem đồ cưới chuẩn bị cho nương cấp cho nàng rồi.

Ra khỏi Phủ Thanh Châu, Lý Tùng rút cuộc thờ phảo một cái "Thanh Thanh, ta thực sự sợ lần này không đón được nàng."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Chàng đối với ta không có lòng tin?"

"Tần gia không hài lòng ta, ta xem đến, ta sợ..."

Quế Thanh Thanh cắt ngang hần nói: "Sợ cái gì? Ta cũng không phải họ Tần! Đúng rồi, người Tống gia... Bị phán như thế nào?"

"Tống Từ Kiều và Tống Từ Hà đều bị áp vào kinh chờ thẩm vấn, hạ nhân trong nhà đều bị quan phủ bắt."

Quế Thanh Thanh gật gật đầu, trầm nghĩ không tòi, nếu như hạ nhân Tống gia cũng bị chém đầu, trong lòng nàng sẽ không yên, nhưng mà nghĩ lại, Tống gia suy sụp tất nhiên cũng có nhân tố là nàng, chính là Tống Từ Hà cư nhiên lại là hậu duệ của Tín vương, cái này không có ở trong vòng nắm giữ của nàng.

Một đường thuận lợi, không đến vài ngày phu thê hai người đã về đến Huyện Thanh Phổ, đem xe ngựa đuổi đi, Lý Tùng vội vàng đi Liễu gia tập đón phụ thân về nhà, Quế Thanh Thanh thì dưới sự trợ giúp của Hi muội bắt đầu sắp xếp đồ đạc, đúng lúc này, có người gõ cửa, Hi muội vội đi nhìn, một thoáng chốc chạy trở về: "Nãi nãi, là hàng xóm..." Nàng chưa nói xong một câu, Vương Chân đã vào đến nhà, nàng vừa vào cửa đã nói: "Ta nghe trong nhà người có động tĩnh, liền nghĩ hần là người trở về, quả nhiên..."

Quế Thanh Thanh ngăn người, không nghĩ tới người đến lại là nàng ta, cũng phải, cho dù Tống Từ Hà bị bắt, nhưng mà Vương Chân cũng chỉ là ngoại thất của hần, nàng ta không có chuyện gì cũng là chuyện bình thường.. Quế Thanh Thanh cười nói: "Ta đây vừa về đến nhà, đồ đạc còn chưa có sắp xếp tốt, lúc này đang lộn xộn.... Khiến người chê cười, người mau ngồi đi, Hi muội mang trà tới."

Vương Chân thấy Hi muội đi, vội vàng nói với Quế Thanh Thanh: "Tỷ tỷ, xin người giúp ta!"

Quế Thanh Thanh kinh ngạc "Giúp người? Không biết ta có cái gì có thể giúp người?"

"Tỷ tỷ, lần trước Đại bá ca đưa cho người trăm vàng còn không? Không biết ta có thể nhìn hay không?"

Thấy Vương Chân hỏi cái này, đáy mắt Quế Thanh Thanh hiện lên một tia lãnh ý: "Ta nghe nói Tổng gia gặp chuyện không may, sao ngươi còn gọi hần là Đại bá ca? Hơn nữa, cây trâm vàng kia ta vốn không muốn, lúc ấy lại để lại trước cửa nhà ngươi... Ta và Tổng gia không có quan hệ, về sau ngươi còn nói như vậy thì đừng trách ta không nể tình cảm."

"Ngươi..." Vương Chân sắc mặt tái mét "Là ta không tốt... Xin lỗi tỷ tỷ..."

Quế Thanh Thanh cười nhạt: "Chuyện trước kia chúng ta người nào cũng không được phép nhắc lại." Nàng không biết ý đồ thật sự của Vương Chân, Tổng gia đã bị sụp đổ, Tổng Từ Hà khẳng định chỉ còn đường chết, không biết Vương Chân này có ý đồ gì.

"Phải... Phải... Tỷ tỷ, có thể phiền toái ngươi giúp ta nói với Thượng thị một tiếng hay không, ta căn bản không phải là ngoại thất của Tổng Từ Kiều, để cho nàng đừng tính toán lên người ta..."

Quế Thanh Thanh sùng sốt "Thượng thị? Thê tử của Tổng Từ Kiều? Nàng... Nàng ta không bị bắt giam sao?"

"Không có, nghe nói trước khi Tổng gia gặp chuyện không may, nàng lấy được hủ thư, tránh được một kiếp, ai biết ta lại không qua được, muốn ta dọn ra khỏi sân này..."

Thượng thị, nàng ta lại có thể không có chuyện gì! Trong lòng Quế Thanh Thanh hơi có chút tiếc nuối, nàng bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, vì sao trượng phu lại dặn mình phải nói là đã đem cây trâm vàng đặt đến trước cửa nhà Vương Chân? Chẳng lẽ trong chuyện này là hần động tay chân? Hơn nữa điểm quan trọng nhất chính là, Thượng thị làm sao lại lấy được hủ thư? Quế Thanh Thanh cũng không tin Tổng Từ Kiều sẽ dễ dàng hủ Thượng thị...

Đang lúc Quế Thanh Thanh miên man suy nghĩ, Vương Chân đẩy nàng một cái "Tỷ tỷ, ngươi nhất định phải giúp ta..."

Tại lúc Quế Thanh Thanh bị Vương Chân tính kế sau lưng, một chút cảm tình trong lòng đối với nàng đã sớm không còn sót lại chút gì, nàng mặc cho Vương Chân cầu xin, chỉ nói: "Ta căn bản không biết Thượng thị, làm thế nào giúp ngươi? Hơn nữa, cho dù ta nói ngươi là ngoại thất của Tổng Từ Hà, Thượng thị sẽ tin sao?"

"Sẽ sẽ, trượng phu của ngươi bây giờ là Diên sử lão gia, nếu hần ra mặt làm chứng, Thượng gia nhất định sẽ tin..."

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Editor: Linh.

Lý Tùng đón phụ thân về nhà, Lý Phúc Mãn biết đại nhi tức bây giờ là nghĩa nữ của Tri phủ đại nhân, vốn đang lo lắng Quế Thanh Thanh thay đổi, về nhà vừa thấy, con dâu vẫn là con dâu trước kia, không khác gì ban đầu, Lão gia tử rất vui mừng.

Một nhà ba người dùng xong cơm chiều, trở lại phòng, Quế Thanh Thanh liền đem chuyện Vương Chân đã đến đây nói, Lý Tùng cười nói: "Không cần để ý nàng ta, để cho các nàng chó cắn chó đi, chúng ta chỉ nhìn là được."

Quế Thanh Thanh vội hỏi: "Cây trâm vàng kia ai cầm vậy?"

Lý Tùng từ trong lồng ngực lấy ra một cây trâm vàng, muốn tự mình cài cho Quế Thanh Thanh, Quế Thanh Thanh vội vàng cướp đến tay, nàng nhìn kỹ, vội nói: "Đây không phải là cây trâm kia."

"Đương nhiên không phải, đây là ta mua cho nàng. Có vui không?"

Quế Thanh Thanh cười gật đầu, trâm vàng này một đầu là một đóa hoa sen, mặt trên có một hàng chữ nhỏ "Thanh Thanh Từ Khâm, du du ta tâm*", mặt sau đề một chữ 'Tùng'.

(*) Thanh Thanh Từ Khâm, du du ta tâm: tà áo xanh xanh, ta luôn nhớ nàng.

Lý Tùng cười nói: "Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, chúng ta ngủ sớm một chút đi. Mấy buổi tối trước nghỉ ở khách điểm, nàng sợ người khác nghe thấy, bó tay bó chân, ta cũng không được tận hưởng..."

Quế Thanh Thanh xấu hổ giận dữ trừng mắt nhìn hần, nói: "Đại lang, người ta cùng chàng nói chuyện đứng đắn, nếu như Vương Chân nói sự thật cho Thượng thị thì sao?"

"Nói thì sao? Cho dù nói, Thượng thị cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng, lại nói tại hôn lễ của chúng ta Tổng Từ Kiều đưa vàng đến là sự thật, nàng chỉ cần có tâm muốn biết, cũng sẽ biết, cho dù Vương Chân cái gì cũng không nói, Thượng thị cũng sẽ biết nàng... Nàng ta là một phụ nhân, chúng ta còn sợ

nàng ta hay sao? Hơn nữa Tống Từ Kiều chắc chắn sẽ chết, nếu như nàng ta vẫn kéo chuyện này không tha, chẳng phải là ngốc từ?"

Lý Tùng nói ngược lại cũng có lý, chỉ có điều không thể trừng phạt đến Thượng thị, Quế Thanh Thanh vẫn có chút không cam lòng, trong lòng nàng cũng có chút hối hận, ngày đó nếu như không cùng Tống Từ Kiều nói mấy câu ám muội, tình hình có lẽ sẽ khác đi, nhưng là lúc ấy quả thật cũng không còn cách nào khác để thoát khỏi hắn, ai biết khi đó hắn có thể dùng sức mạnh hay không? Lại nói, chính mình vừa nhìn thấy hắn liền sợ hãi mất bình tĩnh...

Một đêm không nói chuyện, ngày hôm sau Quế Thanh Thanh liền thu xếp đồ đạc muốn đi thăm tỷ tỷ Hoa Quế, mặc dù Tần lão thái thái không nói là cho tỷ tỷ, nhưng là đồ đạc đưa cho nàng đều chuẩn bị hai phần, rõ ràng là Hoa Quế có một phần, do đồ đạc quá nhiều, Lý Tùng định thuê một chiếc xe đưa Quế Thanh Thanh đi.

Xe còn chưa đến, trái lại Hồ thị thê tử của Lý Du đến đây, nàng vừa vào cửa, trên mặt chính là tươi cười nịnh nọt "Tẩu tử, cuối cùng cũng đợi được người trở về, hôm qua vừa biết người trở về, hôm nay ta liền vội vàng chạy đến."

Hồ thị nhiệt tình như vậy, khiến Quế Thanh Thanh hoảng sợ, lúc này, bỗng nghe thấy ở cách vách Vương Chân hô: "Người có quyền gì mà bán ta? Ta cũng không phải là người Thượng gia!"

Quế Thanh Thanh vừa nghe đến hai chữ Thượng gia, vội vàng tập trung tư tưởng lắng nghe, thì nghe thấy một thanh âm quen thuộc nói: "Người đúng là không phải người Thượng gia, nhưng mà, khế ước bán thân của người ở trong tay ta! Người cũng không ngờ được đi?" Thanh âm kia đúng là của Thượng thị.

Wang Chân thét chói tai "Người nói vậy! Không có khả năng!"

Lại nghe thấy Thượng thị cũng không có đề ý đến nàng, mà là đối với một người khác nói: "Hồ chương quý, khế ước bán thân người đã tra xét qua, bây giờ người đem người đưa đi."

Wang Chân dường như biết sự tình không thể văn hồi, liền không tiếp tục nói gì, Quế Thanh Thanh nghe xong hồi lâu, không có tiếng động khác, trái lại trong viện có tiếng người đi lại, nàng vốn định hỏi thăm một phen, lại nghĩ đến chỗ đáng giận của Vương Chân, đang do dự, Hồ thị hỏi: "Đây là có chuyện gì vậy?"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ta cùng hàng xóm không phải quen thuộc, làm sao biết chuyện gì xảy ra chứ? Hôm nay người đến đây có chuyện gì sao? Vào nhà ngồi đi."

Vào phòng, Hồ thị nhìn bài trí trong nhà Quế Thanh Thanh, không khỏi vừa hâm mộ vừa đố kị, nhưng mà nàng đã sớm từ trong miệng đệ đệ nghe được một chút tin tức, lúc này cũng không dám nói lung tung, chỉ là vẻ mặt tươi cười "Đại tẩu, phụ thân không có ở nhà sao?"

"Ừ, phụ thân đi xưởng rượu rồi." Bây giờ Lão gia tử đối với cất rượu cảm thấy hết sức hứng thú, Lý Tùng và Quế Thanh Thanh khuyên như thế nào cũng không được, hai người chỉ đành để cho ông đi. Quế Thanh Thanh hỏi: "Tin tức của người thật linh thông, làm sao mà biết ta đã trở về?"

Hồ thị cũng không dám nói chính mình mỗi ngày đều phái người đi hỏi thăm, nàng chỉ cười nói: "Hôm nay ta đến đây, là đến giải nạn cho tẩu tử đây."

Quế Thanh Thanh kinh ngạc, mình có cái gì khó khăn? Nếu như nàng thật sự gặp nạn, Hồ thị phải chạy ra xa mới đúng.

Hồ thị cũng không chờ Quế Thanh Thanh nói chuyện, liền nói tiếp: "Đại tẩu, từ sau khi chúng ta ở riêng, phụ thân vẫn là do ca ca và đại tẩu hầu hạ, bây giờ thân phận của đại tẩu không giống trước, trong nhà cũng nên mua thêm mấy hạ nhân để hầu hạ, ta liền nghĩ mua ở bên ngoài, không biết gốc rễ, ta có một người đi, trước đó vài ngày trượng phu đã mất, cũng không có nhĩ từ bên người, nhà chồng lại không để yên, người đi này của ta, là người thành thật, nàng lại nguyện ý tìm một việc làm, nên ta nghĩ..." Hồ thị một hơi nói xong.

Quế Thanh Thanh có ý nói: "Hóa ra đi của người định tự mình bán thân, ta cảm thấy chuyện này không ổn, nàng tốt xấu gì cũng là họ hàng của người, nếu như ta mua nàng, đến lúc đó trên mặt đệ đệ cũng không về vãng..." Nàng hiểu rõ ý của Hồ thị, đây là đánh chủ ý lên người Lão gia tử! Muốn để đi của nàng ta làm kẻ thất của Lão gia tử? Trong nhà thuê một quả phụ, năm rộng tháng dài nếu như có tin đồn truyền ra, không có cách ăn nói khác cũng chỉ đành để cho nàng ta vào cửa, Quế Thanh Thanh cũng không muốn để cho chuyện như vậy xảy ra...

Mặt Hồ thị không khỏi đỏ lên "Ta không có ý này!"

"A...?" Quế Thanh Thanh cười nói: "Hóa ra là ta hiểu nhầm, chỉ có điều cho dù trong nhà ta có muốn thêm hạ nhân, cũng phải mua người có khế ước, lại nói phụ thân bên người đã có tiểu Thạch đầu hầu hạ, không cần thêm người khác."

Mặt Hồ thị lúc đỏ lúc trắng "Tẩu tử, ta là có lòng tốt vì người suy nghĩ..."

Quế Thanh Thanh có chút giận, chính mình đã nói rõ ràng như vậy, nàng vẫn còn không hiểu à? Quế Thanh Thanh cười cười, gần từng tiếng từ từ nói: "Hóa ra đệ muội có lòng tốt, nếu như phụ thân vẫn ở trong nhà đệ muội, đệ muội để cho ai đến hầu hạ, ta tự nhiên sẽ không nói gì, cũng sẽ không ngăn cản, nhưng đây là nhà của ta, trong nhà ta an bài như thế nào, cũng không đến lượt người khác dạy bảo."

Hồ thị không kìm nén được muốn phát hỏa, cuối cùng nàng lại nghĩ đến bây giờ Quế Thanh Thanh đã là nghĩa nữ của Tri phủ đại nhân, không phải là người nàng có thể gây khó dễ, nàng lắp bắp nói: "Ta đây không phải... Đây không phải là nhìn gia vụ trong nhà đại tẩu nhiều, muốn hỗ trợ thêm, đại tẩu cũng có thể rảnh rỗi chút... Ta lại hình như ta nhiều chuyện rồi... Xem đại tẩu thu thập những thứ này, là muốn đi ra ngoài?"

"Đúng vậy a. Đang muốn đi." Quế Thanh Thanh không muốn cùng nàng nhiều lời, lúc này, Hỉ muội chạy đến "Nãi nãi, xe ngựa đến đây."

Hồ thị cười nói: "Tàu từ đây là định đi đâu?"

"Đi thăm tỷ tỷ của ta."

Hồ thị mắt thấy bao lớn bao nhỏ đưa ra xe, xem như vậy ăn mặc đồ dùng đều có, còn có hai cuộn gấm vóc, nàng nhìn không được nói: "Ai ôi tàu từ, người cầm nhiều thứ tốt đi như vậy, đại ca biết sợ là không ổn đi?"

Lại đúng lúc này Lý Tùng đi vào cửa, hắn vừa nghe lời này liền nói: "Ta biết rõ thì có cái gì không ổn? Đây vốn là lễ vật Tần gia cho tỷ tỷ của đại tẩu người."

Hồ thị vừa nhìn thấy Lý Tùng trở lại, có chút hoảng loạn "Đại ca, đại tẩu, ta đi trước."

Quê Thanh Thanh vốn mặc kệ nàng, nhưng mà nghĩ đến đi xa nhà một chuyến, nếu là chưa mua cho cháu chút này nọ trở về, cũng không tốt, liền nói: "Người chờ ta một chút, ta mua chút lễ vật cho hải tử của người và lão Tam, tiện thể mang về đi."

Hồ thị vừa nghe liền mừng rỡ, Quê Thanh Thanh cầm hai cái bọc đi ra, mỗi nhà một cái, công bằng.

Mắt thấy Hồ thị đi rồi, Lý Tùng hỏi: "Nàng ta đến đây làm cái gì?"

Quê Thanh Thanh liền đem mục đích Hồ thị đến nói, Lý Tùng tức giận: "Vẫn tự xưng là nhà mẹ đẻ có người đọc sách, vậy mà lại đến đây quản đến nhà chúng ta."

Quê Thanh Thanh cười nói: "Ta lại tò mò tin tức của nàng ta rất linh thông... Ta đi trước, đi sớm cũng được trở về sớm."

Lý Tùng dẫn dõ: "Xe này ta thuê một ngày, khi nàng trở về ngồi xe này là được. Đúng rồi, nhà chúng ta đúng là phải mua thêm vài người nữa, ta cũng không hi vọng về sau nàng phải tự mình nấu cơm, ngón tay đều thô ráp, hơn nữa, không phải là nàng muốn mở cửa hàng điểm tâm sao? Trong nhà sợ là bạn không làm được."

Quê Thanh Thanh gật đầu đáp ứng, lúc này mới ngồi xe đi đến nhà Hoa Quế.

Bụng Hoa Quế đã hiện ra, nàng nhìn thấy muội muội rất vui mừng, hỏi han. Cho đến khi nhìn thấy muội muội cầm nhiều đồ đặc đến, không khỏi giật mình, vội vàng từ chối không cần "Thanh Thanh, muội cầm nhiều đồ đến như vậy, muội tể (em rể) sẽ không vui, mau lấy về đi, trong nhà tỷ tỷ có ăn có mặc, cái gì cũng không thiếu..."

Quê Thanh Thanh căn bản không nghĩ muốn nói đến chuyện của mẫu thân, nhưng là nói gì tỷ tỷ cũng không nhận những thứ này, Quê Thanh Thanh bèn cân nhắc đem chuyện của mẫu thân nói ra, dẫn đến Hoa Quế khóc một hồi, nàng từ nhỏ cha không thương mẹ không yêu, lúc này biết rõ chân tướng sự việc, thật giống như được giải thoát, Quê Thanh Thanh khuyên nàng vài câu, nàng liền cười nói: "Nếu như ta là người tâm nhìn hạn hẹp, còn chưa biết sẽ như thế nào! Khóc một chút, ta cảm thấy trong lòng tốt hơn rồi. Đúng rồi, lần trước muội nói cửa hàng điểm tâm, chúng ta khi nào thì mở?"

Quê Thanh Thanh cười nói: "Bây giờ bụng tỷ to, có làm được hay không?"

"Có thể có thể, bây giờ ta còn giúp đỡ làm việc đồng áng trong nhà a."

Quê Thanh Thanh nói: "Lần này ta đi Phủ Thanh Châu, Tần gia Lão thái thái cấp cho ba ngàn lượng bạc, hai chúng ta mỗi người một nửa, không bằng tỷ và tỷ phu cũng chuyển lên trấn trên ở, hai tỷ muội chúng ta còn bạn."

Hoa Quế vui vẻ đáp ứng, hai người còn nói đến đệ đệ Quê Mẫn, Hoa Quế cười nói: "Không nghĩ đến tiểu Mẫn vẫn còn là một người thông minh, phu tử khen hắn không ít."

Quê Thanh Thanh nghe vậy cũng cực kỳ vui mừng, đệ đệ có thể nổi danh hay không không sao cả, quan trọng là phải làm người tốt, một đời này, hắn sẽ làm người tốt đi?

Hai tỷ muội nói chuyện một hồi, thời gian đã đến buổi trưa, Quê Thanh Thanh ở Trương gia dùng xong cơm trưa, lúc này mới trở về nhà mẹ đẻ, nàng mua cho phụ thân hai vò rượu, mua cho tiểu Mẫn một bộ sách, giấy, mực cùng mấy bao điểm tâm.

Tiểu Mẫn ở học đường còn chưa có trở về, trái lại Nhị nương nghe nói Lý Tùng ở Huyện Thanh Phủ làm Điển sử, đối xử với Quê Thanh Thanh cực kỳ nhiệt tình.

Nhân tình ấm lạnh lòng người dễ thay đổi, Quê Thanh Thanh thấy rất rõ ràng, bởi vậy nàng cũng không để ý, nhìn thấy phụ thân mắt say lơ đãng, Quê Thanh Thanh cũng không nán lại nhà mẹ đẻ, bỏ xuống này nọ liền trực tiếp về nhà.

Ở cửa nhà, Quê Thanh Thanh liền thấy ở trong viện có khoảng hai ba mươi người đứng đó, nàng lấy làm kinh hãi, đây là làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Editor: Linh.

Thấy Lý Tùng cũng đứng ở trong sân, lúc này Quế Thanh Thanh mới nhẹ nhàng thở ra "Đại lang, đây là có chuyện gì vậy?"

Lý Tùng vừa nhìn thấy Quế Thanh Thanh trở lại, giống như túm được ân nhân cứu mạng, vài bước đi đến trước mặt Quế Thanh Thanh, thấp giọng nói: "Nàng đâu, ta vốn đưa tin để cho người mỗi giới ngày mai dẫn người đến, nào biết mẹ mìn này qua giữa trưa đã mang theo người đến, để cho ta tuyển chọn, ta làm sao biết chọn người, đang lo lắng."

Quế Thanh Thanh nhìn về phía những nữ tử đang ở trong sân, hơn hai mươi người theo độ tuổi từ mười hai đến mười tám tuổi, Quế Thanh Thanh nhìn một lần, liền hỏi mẹ mìn kia những người này có sở trường gì, mẹ mìn chỉ vào một nha đầu khoảng mười năm mười sáu tuổi nói: "Nãi nãi, vị này là Thanh Thảo cô nương, điểm tâm của nàng làm vô cùng tốt."

Nhìn đến nàng ta Quế Thanh Thanh không khỏi sùng sốt, kia không phải là nha đầu hầu hạ bên cạnh Tổng Từ Hà sao? Nàng biết làm điểm tâm không phải là giả, nhưng là cũng sẽ quyến rũ nam nhân, không phải người mình muốn.

Quế Thanh Thanh lại hỏi những người nữ tử khác nói: "Có người nào biết làm điểm tâm?"

Mẹ mìn kia vội đáp: "Còn có hai người nữa biết làm, chỉ là tay nghề không tốt như Thanh Thảo." Bà ta nói xong, chỉ chỉ vào hai tiểu nha đầu khoảng mười hai mười ba tuổi bộ dáng có vẻ phổ thông, Quế Thanh Thanh nhìn hai người các nàng, tướng mạo trung đẳng, nhìn cũng là người thành thật, dáng dấp nhanh nhẹn, nàng liền gật gật đầu, tay nghề không tốt thì có thể học, Quế Thanh Thanh đặt tên cho hai người các nàng là Trà Hương và Mạch Hương, về sau là người hầu ở cửa hàng điểm tâm, về sau mọi chuyện không cần nàng và tỷ tỷ phải tự thân tự lực rồi.

Trong nhà vẫn cần dùng thêm hai người, Quế Thanh Thanh lại mời mẹ mìn giới thiệu một người biết nấu ăn, mẹ mìn chỉ vào một nữ tử hơn ba mươi tuổi, nữ tử này tên là Tăng Tú, nhưng chỉ đồng ý ký khế ước năm năm, Quế Thanh Thanh thấy toàn thân nàng sạch sẽ gọn gàng, liền nói muốn ném thử đồ ăn nàng ta làm rồi sẽ quyết định, nàng lại chọn một người tên là Cúc Tú làm nha hoàn, năm nay chỉ có mười bốn tuổi, tướng mạo thanh tú, ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, so sánh nàng với những nha hoàn diện mạo xinh đẹp hoặc tinh thông nữ công, không có chỗ nào hơn, nhưng mà có một chỗ tốt mà người khác không có, đó chính là nàng biết chữ.

Quế Thanh Thanh cẩn thận hỏi qua mẹ mìn, biết chủ tử cũ của nàng là Liễu gia bị gia tộc làm liên lụy nên bị tịch thu chức quan, nàng mới bị bán trao tay, Quế Thanh Thanh thích người biết chữ, cuối cùng lựa chọn Cúc Tú, Cúc Tú hết sức vui mừng, trái lại Thanh Thảo hết sức khó chịu, luận tướng mạo nàng là tốt nhất trong hai mươi mấy người, luận tay nghề nàng làm điểm tâm tốt nhất, nàng chỉ cảm thấy Quế Thanh Thanh không có ánh mắt, hơn nữa trong nhà này nam chủ nhân cũng quá xấu rồi...

Quế Thanh Thanh chọn người xong, mẹ mìn liền dẫn những nữ tử còn lại đi. Lý Tùng vội vã đi nha môn, cũng rồi đi.

Quế Thanh Thanh nhìn mấy người chính mình chọn, Cúc Tú trước kia ở nhà người ta đã làm nha hoàn, quy củ nào nên biết đều đã biết, mặt khác hai người Trà Hương, Mạch Hương, lúc ở chỗ môi giới đều đã được huấn luyện qua, lại nói tương lai hai người đều phải đến cửa hàng điểm tâm làm việc, Quế Thanh Thanh liền đơn giản nói qua quy củ trong nhà cho mấy người họ, lại đưa ra một chút bạc cho Tăng Tú "Tùng tẩu, tẩu cần mua nguyên liệu nấu ăn gì thì chính mình đi chuẩn bị đi, buổi tối sẽ ném thử tay nghề của tẩu."

Cơm chiều Tăng tẩu chuẩn bị bốn món ăn, một món hoa cua đậu hũ, một món thịt kho tàu, cá chép hấp, cộng thêm một món canh xương hầm củ sen.

Mấy món ăn này hẳn là sở trường của Tăng tẩu, Quế Thanh Thanh từ xa đã ngửi thấy mùi thơm, phụ tử Lý Tùng hai người đối với đồ ăn đều không chú trọng, chỉ cần bên trong đồ ăn có thịt là được, nhưng là Quế Thanh Thanh từng ăn qua mỹ thực, lần này đi Tần gia, cũng tăng thêm không ít kiến thức, nàng cảm thấy món hoa cua đậu hũ là ngon nhất, màu sắc, có hồng có trắng, lại thêm gạch cua chưng với rượu vàng, nhìn thấy tương đối mê người. Thịt kho tàu béo mà không ngấy, tiên hương ngon miệng, cá chép hấp hương vị lại càng ngon.

Ăn xong cơm chiều, Lý Tùng cười nói: "Thanh Thanh, so tay nghề nàng không bằng người."

Quế Thanh Thanh không để bụng: "Đó là sở trường của người ta, ta cũng không thể lấy khuyết điểm của mình đi so với sở trường của người ta, vậy không phải là tự tìm phiền não sao."

Lý Tùng ánh mắt trên tức nhìn nàng một cái: "Nàng đâu, vậy sở trường của nàng là cái gì?"

Quế Thanh Thanh nghĩ nghĩ, có thâm ý khác cười nói: "Sở trường của ta chính là nằm mơ." Sở trường này đúng là bất luận kẻ nào đều không so được. Nhắc đến đề tài này, Lý Tùng liền hỏi: "Vậy gần đây nàng lại nằm mơ đến cái gì rồi?"

Quế Thanh Thanh vẫn muốn nói với Lý Tùng chuyện này, bây giờ Lý Tùng hỏi, lại là thời cơ tốt, Quế Thanh Thanh vội nói: "Ta mơ sang năm nơi này của chúng ta có hạn hán..."

"A? Thật hay giả?" Lý Tùng lấp bắp kinh hãi.

"Loại chuyện này ta làm sao có thể nói dối?" Quế Thanh Thanh còn nhớ rõ, đời trước, nàng mới tiến vào Tống gia hơn một năm, lúc ấy đang có thai, mùa hè kia từ đầu đến cuối một trận mưa đều không có, bụng càng lớn càng cảm thấy bên ngoài khổ cực, mặc dù như vậy, mỗi ngày vẫn phải cấp cho Thượng thị thỉnh an, thậm chí lúc Tống Từ Kiều ra ngoài, Thượng thị vẫn bắt nàng quạt, Tống Từ Kiều trở về, nàng nửa chữ cũng không dám nói ra, nhớ đến Thượng thị, trong lòng Quế Thanh Thanh liền không thoải mái, không phải là nàng ta sẽ sống ở cách vách kia chứ?

Lý Tùng chau mày: "Thanh Thanh, nếu như vậy, chúng ta phải chuẩn bị tốt mới được, trong nhà nuôi những người này, ít nhất chúng ta cũng nên dự trữ nhiều lương thực chút, trước phải đào một cái hầm... Mặt khác, chúng ta phải kiếm nhiều tiền, sang năm hạn hán, nếu như có ai bán đất, chúng ta cũng nên mua nhiều một chút..."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Loại chuyện này đương nhiên là Đại lang quyết định, chỉ có điều nếu như đào hầm, vẫn là tự tay Đại lang làm là tốt nhất, tránh cho bị người biết."

"Biết, miệng hầm để tại nhà chúng ta là được, vừa lúc còn có thể xây một hầm rượu..."

Quế Thanh Thanh nghe thấy Lý Tùng nói đến hầm rượu, vội vàng hỏi chuyện xưởng rượu, biết được toàn bộ thuận lợi, tiếp qua hai tháng nữa là có thể đưa Lê Hoa Bạch ra ngoài thị trường, Quế Thanh Thanh một trận vui mừng, chỉ có điều sang năm chính là hạn hán, còn phải nhắc nhở Trung thúc mua nhiều lương thực hơn mới được, chính là như thế nào mới có thể để Trung thúc tin tưởng, dù sao cũng phải nghĩ một cái lý do thích hợp.

Hai vợ chồng vất hết óc cũng không nghĩ ra được biện pháp tốt, Lý Tùng cười nói: "Thôi, xe đến trước núi ắt có đường, chuyện sau này thì sau này nói, nếu như thật sự có hạn hán, chúng ta cũng không thể mất thấy người đối chết lại cầm lương thực đi cất rượu, nàng nói có phải hay không?"

Quế Thanh Thanh gật gật đầu "Đáng tiếc bạc của chúng ta có quá ít, đến lúc đó chỉ sợ không làm được việc gì." Năm đó Tống Từ Kiều chính là mượn cơ hội này mua nhiều đất, đương nhiên, hán cũng bố thí cháo, nên thanh danh của hán ở Huyện Thanh Phố cũng không tính là quá kém...

Lý Tùng thấy thế từ từ luôn luôn thất thần, cho rằng nàng là bị chuyện sang năm mà buồn phiền, liền cười nói: "Nàng yên tâm, cho dù nàng không biết trước, ta cũng chắc chắn không để cho nàng đối, bây giờ chúng ta biết trước, vậy thì có thể cứu bao nhiêu người thì cứu, theo khả năng, không thẹn với lương tâm là được, không cần vì chuyện này mà lo lắng."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Đại lang nói rất đúng, ta tin chàng."

"Nàng khuyến khích tỷ tỷ và tỷ phu đến thị trấn, chính là sợ sang năm bọn họ bận rộn vô ích phải không?"

"Đương nhiên chuyện này không phải là tất cả, ta cũng hi vọng có tỷ tỷ làm bạn. Đúng rồi, chỗ Lý Du và Lý Bách, có phải cũng nên..."

"Không cần, chúng ta dự trữ thêm nhiều lương thực, chờ bọn hán không có lương thực, cho bọn hán một chút là được. Thanh Thanh, chuyện này càng ít người biết càng tốt, không thể tùy tiện nói với người khác."

Đạo lý này đương nhiên Quế Thanh Thanh biết, nàng chỉ cảm thấy ông trời có mắt, biết đời trước đối với nàng bất công, một đời này mới làm cho nàng tìm được một thượng phu tốt như Lý Tùng.

Hai vợ chồng nói chuyện một hồi, Quế Thanh Thanh liền đem chuyện Thượng thị có khả năng sẽ làm nói cho Lý Tùng, Lý Tùng không khỏi chau mày, hán một chút cũng không thích nghe chuyện về Tống gia, Thượng thị này không trở về nhà mẹ đẻ sống, làm sao lại chuyển về phía bên này? Nàng ta có mục đích gì? Không nghĩ đến Vương Chân dễ dàng bị Thượng thị giải quyết như vậy, xem ra Thượng gia cũng không đơn giản, cũng không biết chuyện mình làm, Thượng gia biết bao nhiêu...

Lý Tùng đem những suy nghĩ này chôn ở đáy lòng, không dám đề cho Quế Thanh Thanh biết, chỉ dỗ nàng nói: "Đem đến thì đem đến đi, cũng chỉ là một nữ lưu, lại có thể làm làm gì? Chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút đi, không phải là ngày mai nàng vẫn còn phải ra ngoài tìm mặt tiền cửa hàng sao? Lại nói chỗ của Viên Bàn Tử, nàng cũng bớt chút thì giờ đi xem đi."

Quế Thanh Thanh vừa tìm mặt tiền cửa hàng, vừa giúp tỷ tỷ tìm nhà, lại vừa ứng phó Viên Bàn Tử, Lý Tùng thì ban ngày đi nha môn, tranh thủ bắt đầu đào hầm, Lý Phúc Mãn lão gia tử vừa nghe nhi tử định dùng hầm dự trữ lương thực, liền lập tức đồng ý, người già từng trải nhiều, cả đời lên lên xuống xuống, trải qua nhiều chuyện hơn, cảm thấy trong nhà có lương thì trong lòng cũng yên tâm hơn, ông hết sức đồng ý, liền ngay cả xưởng rượu cũng không đi, đi theo Lý Tùng cùng một chỗ đào, người một nhà cùng bận rộn, mãi cho đến qua tết trung thu.

Buổi sáng hôm nay, Quế Thanh Thanh chỉ thấy trong người rất mệt mỏi, chính là cửa hàng điểm tâm đã muốn khai trương, tỷ tỷ lại lớn bụng, nàng đành phải miễn cưỡng đứng lên, lúc ăn cơm, Lý Tùng hỏi: "Thanh Thanh, sắc mặt của nàng không tốt, có phải dạo này mệt mỏi quá không? Không bằng hôm nay ở ở nhà nghỉ một ngày..."

"Như vậy sao được? Cửa hàng phải khai trương sớm mới được, một tháng năm lạng bạc tiền thuê nhà a!" Quế Thanh Thanh xới cơm cho Lý Phúc Mãn, lại đưa đến chiếc đĩa, hỏi: "Phụ thân, trong nhà hầm vừa mới đào xong, bây giờ để lương thực có được không?"

"Được, thừa dịp bây giờ lương thực vừa gặt xuống, giá cũng không đắt, lương thực của nhà chúng ta không để được đầy hầm, còn phải mua thêm một chút."

Quế Thanh Thanh nhìn Lý Tùng, không biết hán làm cách làm để khuyến khích công công thu mua lương thực, nhưng mà nàng cũng không hỏi. Lúc này, Tùng nấu xong món ăn cuối cùng cũng bùng lên đây, Quế Thanh Thanh thích nhất là ăn cá hấp, nào biết hôm nay nàng nghĩ thấy mùi cá, vội vàng quảng bát đĩa xuống chạy đến trong sân sau đó là một trận nôn khan, Lý Tùng cuống quýt hỏi: "Thanh Thanh, nàng làm sao vậy? Chỗ nào không thoải mái?"

Tùng tẩu là người từng trải, nàng vừa thấy tình trạng này, liền cười nói: "Nãi nãi hẳn là có đi?"

Lý Phúc Mãn lão gia từ nghe xong mắt sáng lên, ông đã sớm ngóng trông cháu đích tôn con trai cả, chẳng qua là lo lắng suông không có biện pháp, ông làm công công không tốt nhiều lời, hôm nay vừa thấy tình trạng này của con dâu, lại thêm Tùng tẩu nói, lão gia từ cảm thấy bộ dáng này thật đúng như là có thai, ông vội nói: "Đại lang, người vẫn đứng ngốc ở đấy để làm gì? Mau mau đi mời lang trung, để cho lang trung bắt mạch cho con dâu."

"Không cần không cần!" Chuyện này Quế Thanh Thanh chính mình biết rõ ràng, cũng không phải là nàng chưa từng sinh con, trải qua lời Tùng tẩu vừa nói, nàng nghĩ đến, kinh nguyệt của nàng quả thật chậm mấy ngày, vốn Quế Thanh Thanh chỉ cho là dạo này quá bận, kinh nguyệt không ổn định, bây giờ có triệu chứng này, rõ ràng là cùng ban đầu nàng nghĩ không khác nhau, nàng vội nói: "Đại lang, chàng không cần đi, ta rất tốt..."

Lý Tùng về mặt kinh hi (kinh ngạc+vui mừng), hai tay nắm cánh tay của Quế Thanh Thanh "Nàng thật sự có, nói như vậy là ta được làm phụ thân rồi phải không?"

Quế Thanh Thanh rũ mĩ mắt xuống, lúc này cha chồng vẫn còn đang ở một bên a, nàng làm sao không biết xấu hổ nói cái này?

Lý Phúc Mãn cười nói: "Tùng tẩu mau đem cá lấy đi, Đại lang nàng dâu không thể ngủ寐 này. Đại lang, còn không chạy nhanh cho vợ người ăn cơm? Đều đã vui đến choáng váng." Chính ông nói xong liền cười ha ha "Đến lúc có đại tôn tử, ta liền sẽ không đi, chỉ ở nhà trông con cho các người."

Lý Tùng hồi phục lại tinh thần, cười nói: "Phụ thân, sao có thể làm phiền đến ngài, đến lúc đó có thể mời bà vú."

"Ai, ta đây vẫn phải nhìn, vạn nhất nàng đem tôn tử của ta va chạm a."

Phụ tử hai người cư nhiên hiện tại đã nói đến cái này, Quế Thanh Thanh ở một bên nghe xong, chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, nhưng mà ánh mắt đã ẩm ướt, trong lòng cũng không biết được là chua hay ngọt. Mặt cũng đã hồng đến tận mang tai."

Lý Tùng kéo nàng trở lại trên bàn cơm, Quế Thanh Thanh vội nói: "Đại lang, ta vẫn nên về phòng ăn thôi, Tùng tẩu làm cá, chàng và phụ thân ăn đi."

Lý Phúc Mãn vội nói: "Không sao, mau mau ăn cơm, đồ ăn trên bàn nhiều, chính mình về phòng ăn nào có những đồ ăn này?"

Lý Tùng cười không khép miệng, phụ thân còn nói hẳn vui mừng đến choáng váng, hẳn thấy phụ thân cũng không tốt hơn chút nào.

Ánh mắt Quế Thanh Thanh chỉ nhìn chăm chăm vào chiếc bát trước mặt, đây là chiếc bát màu hồng san hô có hình hài nhi đùa giỡn, chính là lần trước Tần lão thái thái cho, Tần gia lão thái thái nói, hai vợ chồng cùng dùng cái bát này, nhiều con nhiều cháu, không nghĩ đến nhanh như vậy liền có, Quế Thanh Thanh vốn còn muốn mượn một chút mới có con, nàng còn muốn kiếm thêm chút bạc a.

Cái bát màu hồng san hô này có men sứ bảo vệ, miệng mở rộng, bụng sâu, mặt trên vẽ đình đài, cây cọ, lan can đồ thảm, còn có hình bốn đôi đồng tử đang chơi đùa, toàn là bé trai, có bé trai đang nghịch nước, có chơi pháo, có cùng con dê chơi đùa, còn có một đôi đang ôm cá chép lớn.

Quế Thanh Thanh nhìn bé trai trắng nõn nà trên bát, không khỏi có chút thất thần, nàng nhớ rõ ràng, một đời trước, nàng cũng mang thai vào lúc này, thật không nghĩ đến, lặp lại một lần, cư nhiên vẫn lại là như vậy, đứa nhỏ này là của mình, nàng tin tưởng, sẽ không còn bị Thượng thị đoạt đi...

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Editor: Linh.

Quế Thanh Thanh mang thai đúng là chuyện vui lớn trong nhà, ở quê Hồ thị, Vương thị nhận được thư liền đến chúc mừng, nhưng mà Quế Thanh Thanh nhìn, cảm thấy hai người các nàng không phải là thật tình vui mừng, nói chuyện một hồi, Vương thị liền bắt đầu kể khổ, nói sáng sớm mỗi ngày phải làm đậu hũ một như thế nào.

Quế Thanh Thanh nhìn mặt cha chồng trầm xuống, nhẹ lời nói: "Phụ thân có quen biết một quán sữ ở phường rượu, nếu như Tam đệ không muốn làm đậu hũ, có lẽ có thể đến phường rượu làm công."

Lý Phúc Mãn từ trước đến nay vẫn biết đức hạnh của hai người con dâu này, chỉ có điều đến cùng vẫn là yêu thương nhi tử, liền gật gật đầu. Lão gia từ và vợ chồng con lớn nhất đạt được ký kết ngầm, ai cũng không nói phường rượu kia cũng có phần của Quế Thanh Thanh. Vương thị nghe xong lời này lại do dự, Lý Bách làm đậu hũ tuy rằng có vất vả, nhưng mà cũng có lợi nhuận, đi phường rượu làm công có khả năng kiếm được bao nhiêu tiền?

Hồ thị thấy Vương thị không nói lời nào, vội nói: "Phụ thân, lão Tam không muốn đi, không bằng kêu Nhị lang đi thôi."

Vương thị vội nói: "Ai nói lão Tam không muốn đi rồi hả? Ta dù sao cũng phải về nhà cùng hẳn thương lượng, dù sao cũng không phải một mình ta có thể

làm chủ."

Quê Thanh Thanh thấy các nàng không làm gì mà bắt đầu cãi nhau, trong lòng không khỏi phiền chán, lúc này, nhị thẩm Tống thị đến đây, lại đưa đến một giỏ trứng chim cho nàng bồi bổ thân thể, Quê Thanh Thanh mừng rỡ, vội vàng lôi kéo Nhị thẩm nói chuyện, cũng không đi quản Hồ thị, Vương thị.

Đến lúc Nhị thẩm ra về, Quê Thanh Thanh cho bà một khối vải may xiêm y, lại đem điểm tâm mà Cúc Hương, Trà Hương đã làm xong vào một bọc cho mà mang về. Chính là Hồ thị, Vương thị mỗi người được một bọc điểm tâm, chỉ là hai người lại ít đi một khối vải, sau khi hồi thôn lại nói không ít lời linh tinh, nói Quê Thanh Thanh ăn cây táo, rào cây sung, không nghĩ đến huynh đệ ruột thịt chỉ nghĩ đến người ngoài, vẫn là Lý Bách nói đôi lời công đạo, các người tay không đến chúc người ta, lúc về cầm điểm tâm về, vậy mà vẫn nói người ta không tốt, lúc này hai người mới không lại nói gì. May mắn Quê Thanh Thanh ở tại thị trấn, cái gọi là tai không nghe thấy tâm không phiền, nàng không biết chuyện này, nên cũng không làm ra sóng gió gì.

Lý Phúc Mãn lão gia từ bây giờ đang chờ trưởng tôn, mặc dù Quê Thanh Thanh mới vừa có thai, nhưng là Lão gia từ đã chắc chắn một thai này của nàng sẽ sinh cho ông một đại tôn tử, điều này làm cho Quê Thanh Thanh có chút áp lực, có vẻ như trước kia vợ lão Nhị lão Tam mang thai, Lão gia từ cũng không vui mừng như vậy. Ít nhất cũng chưa từng tự mình đi chợ mua cho các nàng đồ ăn.

Từ khi Quê Thanh Thanh có, Lý Tùng liền không để cho nàng đi cửa hàng điểm tâm, sợ có điều gì không may, Quê Thanh Thanh chính mình trừ ngày hôm đó ngủ được mùi cá có phản ứng ra, ngày thường cũng không có cái gì không khỏe, nhưng là cũng không dám lao tâm lao lực giống như lúc đầu, may mà tỷ phu Trương Phú Quý cũng không phải là người nói nhiều làm ít, làm việc cũng là có một phen tay nghề, cửa hàng điểm tâm thuận lời khai trương.

Sau khi ruộng ở quê thu hoạch xong, Đinh Đại Sơn và thê tử không có việc, liền cũng chuyển đến trong nội thành, Đinh Đại Sơn tạm thời làm người gác cổng, Đinh đại tẩu hằng ngày đến cửa hàng điểm tâm hỗ trợ, sau khi về nhà liền giúp Tùng tẩu làm công việc trong phòng bếp, lại cũng là người không chịu ngồi yên, Quê Thanh Thanh lặng lẽ nhìn, cảm thấy người một nhà này không tệ.

Hàng xóm mới Thượng thị vài lần sai người đưa tặng lễ vật, Quê Thanh Thanh trên mặt nhân nhật, thế nào cũng không chịu nhận, sau khi từ chối vài lần như vậy, Thượng thị liền không có hành động khác. Chẳng qua là có một người hàng xóm như vậy, Quê Thanh Thanh cảm thấy như sống ở trong bóng ma, nàng nghĩ nếu như có thể chuyển đi thì tốt rồi, tốt nhất cách thật xa Thượng thị, nhưng là chuyển nhà cũng không phải dễ dàng như vậy, thứ nhất không có lý do thích hợp, thứ hai tòa nhà này là Tần Yến Sơn đưa.

Bởi vì ở ẩn từ của Tống Tử Kiều Lý Tùng là người đẩy, Quê Thanh Thanh vẫn sợ Thượng thị sẽ trả thù, nàng liền để cho Hi muội và Thạch đầu chú ý động tĩnh của hàng xóm, chủ yếu là chú ý xem Thượng thị cùng người nào qua lại.

Thời gian trôi qua cực nhanh, trong nháy mắt đã muốn sang năm mới, từ khi cửa hàng điểm tâm khai trương, buôn bán vẫn luôn tốt, mãi đến ngày hai mươi ba tháng chạp, vẫn còn bận rộn không ngừng, may mà có Cúc Hương và Trà Hương, bận rộn mà không rối loạn, cửa hàng này chủ yếu là Quê Thanh Thanh mở cho Hoa Quê, sau khi nàng dạy Hoa Quê nắn món điểm tâm đặc sắc, liền không làm gì nữa, chỉ giao cho tỷ tỷ và tỷ phu xử lý, dù sao Lý Tùng cũng không yên tâm cho nàng đi, Quê Thanh Thanh liền ở nhà an tâm dưỡng thai, thuận tiện làm chút thêu thùa may vá.

Bởi vì sắp sang năm mới, Lý Tùng có ý mua một con heo, chuẩn bị cho năm mới, hẳn kêu Lý Du, Lý Bách đến hỗ trợ, Hồ thị, Vương thị cũng mang theo hài tử đến đây.

Giết heo xong, máu heo rót vào ruột, xương róc hết thịt trực tiếp ném vào trong nồi, lại cắt một khối thịt ba chỉ, cùng cho vào trong nồi nấu chín, sau đó bỏ dưa chua, bỏ ruột heo, tràn đầy cả một bát to, cả khu nhà đều tràn đầy một mùi thịt.

Quê Thanh Thanh có chút cảm khái, một năm này thay đổi thật lớn, bởi vì trong nhà có nha hoàn, còn có Hồ thị, Vương thị chỉ ăn cơm không làm việc, cũng không cần Quê Thanh Thanh bận rộn, cho dù như vậy, cũng không thể thanh nhàn.

Lý Tùng đem toàn bộ đồng liêu ở nha môn đều mời đến, miệng to uống rượu ăn thịt, ồn ào cả một ngày, hơn một trăm* cân thịt heo, hai đệ đệ của Lý Tùng vừa ăn vừa mang về, chỉ còn lại mấy chục cân thịt, đến lúc chàng vạng khách nhân đều ra về, liền được Lý Tùng treo tại cầu thang gỗ dưới mái hiên để đông lạnh, lại phân phó nha hoàn nhìn chăm chăm, tránh bị mèo hoang tha đi.

(*) Theo như mình biết thì 1kg ở bên TQ chỉ tính là nửa kg ở bên VN mình thôi.

Lý Tùng thấy Quê Thanh Thanh vẻ mặt mệt mỏi, liền có chút đau lòng "Nàng mệt mỏi phải không? Mau lên giường nghỉ ngơi."

"Ừ." Quê Thanh Thanh ngồi ở trước bàn trang điểm, đem trâm cài trên đầu đều tháo xuống, trên đầu nàng mái tóc dài giống như thác nước buông xuống, Lý Tùng ánh mắt lóe lóe, từ phía sau ôm lấy nàng, hơi thở như lửa nóng làm cho lỗ tai Quê Thanh Thanh ngứa ngáy, nàng né tránh, quờ mắt: "Hôm nay chàng uống bao nhiêu rượu vậy, thật thúi."

Lý Tùng cười nói: "Có thể uống rượu mới thật sự là nam nhân."

Quê Thanh Thanh nghe vậy 'xuy' cười nhạo, nghĩ lại một đoạn thời gian này, hai người trải qua mưa gió, tình cảm từng chút từng chút tăng lên, đến bây giờ có chung hài tử, đương nhiên là chặt chẽ không rời, hai người trong lòng ngọt ngào liền kìm nén không nói.

Lý Tùng hai mắt phiếm hồng, hẳn nhìn cổ nàng lộ ra da thịt trắng nõn bên trong, đáy lòng không khỏi có một cổ lửa nóng bắt đầu khởi động.

"Nàng dẫu, ta nhớ nàng rồi." Lý Tùng tội nghiệp nhìn Quê Thanh Thanh, Quê Thanh Thanh nhìn không được cười rộ lên, hôm nay thấy bộ dáng nghiêm trang ở hẳn ở trước mặt đồng liêu, lại nhìn bộ dáng bây giờ của hắn, khác biệt quá lớn rồi.

Lý Tùng cười nói: "Được a, lại dám cười ta!" Hắn nói xong, lập tức ôm lấy Quế Thanh Thanh, đặt nàng đến trên giường đất, hai người ôm nhau nằm ngủ.

Lý Tùng chưa từng nghĩ đến chính mình sẽ yêu thích một người như vậy, trước kia thường nghe người ta nói, một bảo bối thường nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, nhìn trong mắt sợ bị hỏng. Bây giờ đối với thể tử, hắn cũng có một cảm giác như vậy. Có nàng cuộc sống mới ngọt ngào, mãi đến sau khi thành hôn hắn mới hiểu được, hóa ra tình cảm giữa phu thê cũng có khả năng thân mật như vậy, hắn nhớ lại thời khắc có thể ôm nàng vào lòng, chỉ thấy ngửi thấy mùi thơm trên cơ thể nàng, cho dù cái gì cũng không làm, hắn cũng sẽ cảm thấy cực kỳ hạnh phúc...

Đối với Quế Thanh Thanh mà nói, nàng sở dĩ vội vàng gả cho Lý Tùng, nguyên nhân chủ yếu chính là sợ Tống Từ Kiều, nhưng là cùng Lý Tùng ở chung lâu như vậy, tình cảm lặng lẽ đến, mặc dù hai người trong lúc đó không có oanh oanh liệt liệt, nhưng cũng như mưa xuân bóng mịn không tiếng động, tâm hồn từng chút hợp lại, làm cho lòng nàng càng ngày càng yên bình.

Sáng hôm sau mặt trời còn chưa ló ra, bên ngoài thịt trên cây thánh đã đông lạnh cứng rắn, chuyện thứ nhất sau khi Lý Tùng rời giường chính là đem thịt để vào bên trong hầm, về sau khi nào muốn ăn là có thể tùy thời lấy.

Trong nhà có hạ nhân, Quế Thanh Thanh thoải mái không ít, gần qua năm cũ, trong nhà dọn dẹp, đệm chăn tháo ra giặt, chuẩn bị đồ ăn, vô số việc phải làm, mặc dù có hạ nhân, cũng bận đến chân không chạm đất, Quế Thanh Thanh lại chuẩn bị quà mừng năm mới cho Tàn gia, mặc dù không có vật gì tốt, chỉ là một ít đặc sản của Huyện Thanh Phố, nữa chính là các loại rau khô Quế Thanh Thanh đã phơi nắng từ mùa thu, chỉ còn chờ sang năm mới lúc Trung thúc về nhà mang theo họ.

Cuối năm tính sổ sách, cửa hàng điểm tâm cùng phường rượu đều buôn bán lời không ít tiền, chỉ có phường dệt nhuộm đến bây giờ còn chưa thấy tiền, chính là cửa hàng tơ lụa Thụy Sinh Trường nơi đó, Tàn Yên Sơn chỉ lấy hai phần lãi, hai phần khác về tay Quế Thanh Thanh, doanh thu được hơn một ngàn lượng bạc, lại thêm doanh thu của cửa hàng điểm tâm và phường rượu, lần đầu tiên trong tay Quế Thanh Thanh có ngân phiếu hơn hai ngàn lượng bạc, nàng vui mừng đến mức vài đêm ngủ không ngon.

Đào mất đã đến đêm ba mươi, bởi vì trong nhà có Lão gia tử ở đây, gia đình lão Nhị và lão Tam đều đến đây cùng nhau ăn cơm tất niên, Lý Tùng cũng đưa xong lễ mừng năm mới cho cấp trên và đồng僚, đêm ba mươi hắn nơi nào cũng không đi, chuyển động quanh Quế Thanh Thanh, chỉ sợ nàng một xảy ra chuyện gì không tốt, rất nhiều chuyện đều không cần nàng phải làm, chỉ phải nhìn Hồ thị, Vương thị trong lòng chua xót.

Tất niên năm nay tất cả mọi người đều vô cùng vui mừng, lão Nhị và lão Tam một người ở phường rượu làm công, một người bán đậu hũ, nhưng mà ai cũng không có hăng hái như Lý Tùng, lập tức làm Diên sư Huyện Thanh Phố, thành nhân vật có uy tín trong Huyện, trái lại Quế Thanh Thanh nghĩ đến tất niên của năm trước, chính mình một người thể lương, đáy lòng có chút ảm đạm, nhưng mà khi nhìn thấy Lý Tùng vẫn luôn xoay quanh nàng, tâm tình Quế Thanh Thanh lại tốt trở lại.

Người một nhà ăn uống uống, một năm bận rộn trôi qua, một năm mới đã đến, sau đầu xuân, Quế Thanh Thanh liền an bài người di chuyển cây cối, đem chỗ rẫy ở phụ cận phường rượu đều trồng cây ăn quả, mặc dù biết rõ là có hạn hán, những thứ cây ăn quả này chưa hẳn có thể sống, nhưng là nếu cái gì cũng không trồng, khó tránh khỏi sẽ bị người hoài nghi.

Cây bừa vụ xuân xong, ông trời một trận mưa cũng không cho xuống, trái lại bụng của Quế Thanh Thanh, giống như là mẫn mẫn sau mưa, càng ngày càng lớn, đáng người nàng vốn mềm mại yếu ớt, lúc này lại càng lộ rõ cái bụng to, Quế Thanh Thanh chính mình cũng không biết là như thế nào, bụng to trừ bỏ làm việc không tiện, cái khác cũng không có vấn đề gì, trái lại Lý Tùng có chút run rẩy kinh hãi.

Hạn hán theo như lời của Quế Thanh Thanh, cuối tháng sáu càng lúc càng rõ ràng, mặc dù nàng không có đi ra đồng xem, chính là giếng nước trong nhà, mực nước cũng hạ xuống không ít, hoàn toàn có thể tưởng tượng đến tình huống trên ruộng, lão gia tử Lý Phúc Mãn thờ dài.

Trời càng lúc càng nóng, Quế Thanh Thanh mang có thai so với người khác càng không chịu được nóng, may mắn Lý Tùng yêu thương nàng, chỉ cần có thời gian, liền quạt cho nàng, lại làm cho Quế Thanh Thanh thường xuyên nghĩ đến tình cảnh nàng bụng to phải quạt cho Thượng thị.

Hôm nay sau khi ăn xong cơm chiều, Lý Tùng một bên quạt cho thể tử, một bên cùng Quế Thanh Thanh nói việc nhà, Hi muội vui mừng chạy đến "Nãi nãi, người nam nhân thường xuyên đến Thượng gia lại đến nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Editor: Linh.

Lý Tùng vội hỏi nói: "Cái gì nam nhân? Các người đang nói đến ai?"

Hi muội nghĩ rằng nam chủ nhân đã biết, bây giờ mới biết mình lỡ miệng, liền có chút sợ sệt nhìn Quế Thanh Thanh, Quế Thanh Thanh cười nói: "Không có chuyện gì, người đi xuống đi."

Lý Tùng lại truy hỏi thể tử: "Đến cùng là có chuyện gì vậy? Nàng bây giờ đang mang thai, lại lo cái gì?"

Quế Thanh Thanh không biết nên nói với Lý Tùng như thế nào, trong lòng nàng xoắn xuýt, quả đấm nắm chặt rồi buông ra, nàng còn nhớ rõ ràng đời trước bóng lưng nam nhân từ trong phòng nàng chạy ra, ngay tại trước đó vài ngày, nàng ở cửa chính nhà mình nhìn thấy bóng lưng của nam nhân kia...

Quế Thanh Thanh đã sai người hỏi thăm qua, nam nhân kia là Dương Mạt biểu đệ họ hàng xa của Thượng thị, lúc này hắn thường xuyên ra vào tòa nhà của Thượng thị, nói cách khác, một đời trước Quế Thanh Thanh bị Tống Tử Kiều đánh chết, xét đến cùng đều là được hai người kia ban tặng...

Lý Tùng thấy Quế Thanh Thanh không mở miệng, liền đưa tay nắm cằm của nàng, nhìn chằm chằm vào mắt của Quế Thanh Thanh, nghiêm túc nói: "Có chuyện gì không được phép gạt ta."

"Ta không phải muốn gạt chàng, chỉ là không biết nói như thế nào..." Trước kia Quế Thanh Thanh cho rằng, chỉ cần Tống Tử Kiều chết, mối thù của nàng đã được báo, nhất định sẽ cực kỳ vui vẻ, nhưng là bây giờ đây nàng không có cảm giác vui vẻ, thật sự là vụ án lớn kia, liên lụy rất nhiều người, Tống gia bị tịch thu, hạ nhân bị quan bán, mặc dù Quế Thanh Thanh cảm thấy Tống Tử Kiều tự làm tự chịu, chỉ có điều đối với những người vô tội này, Quế Thanh Thanh vẫn cảm thấy cực kỳ áy náy. Bây giờ nàng biết rõ Thượng thị mới chính là đầu sỏ gây nên, oán giận trong lòng Quế Thanh Thanh đã không còn mãnh liệt như trước, dù sao một đời này bọn họ còn chưa làm chuyện gì với nàng.

Lý Tùng thấy Quế Thanh Thanh chần chờ, liền cười nói: "Nàng chỉ cần ăn ngay nói thật là được, chẳng lẽ đối với ta còn có điều gì phải cố kị? Ta là trượng phu của nàng! Nói cho ta biết, nam nhân vừa rồi Hi muội nhắc đến là ai?"

Con mắt Quế Thanh Thanh chuyển mấy vòng, nàng cảm thấy nên để Lý Tùng có sự chuẩn bị, liền thấp giọng nói: "Hi muội nói chính là bà con xa của Thượng thị hàng xóm nhà chúng ta, cái nam nhân kia thường xuyên đến... Đại lang, không phải chàng vẫn luôn khoe khang có võ công tốt sao? Không bằng chàng đi nghe một chút xem bọn họ nói gì? Nói không chừng có thể bắt gian tại trận..." Nàng nói xong, khóe miệng không khỏi nhấc lên.

Lý Tùng không hề ngốc, cho dù trong lời nói Quế Thanh Thanh chưa từng nói qua điều gì về Thượng thị, nhưng là hắn cảm thấy mỗi lần nói đến nữ nhân kia, về mặt của thể từ đều có chút không đúng, hơn nữa Thượng thị ở góa, cho dù là người quen biết, một đại nam nhân dù sao cũng phải tránh né hiềm nghi, nếu như thường xuyên đến, hiển nhiên là có vấn đề...

Lý Tùng tâm niệm vừa động, lập tức cười nói: "Thời gian cũng không còn sớm, nàng ngủ trước, ta đi nhìn xem."

Quế Thanh Thanh giúp trượng phu đổi một bộ xiêm y tối màu, Lý Tùng liền thật sự đi. Quế Thanh Thanh nằm ở trên giường, lăn qua lộn lại ngủ không được, đợi khoảng gần một nửa canh giờ, lúc này Lý Tùng mới trở lại, Quế Thanh Thanh vội vàng ngồi dậy "Như thế nào? Đại Lang chàng nghe được cái gì?"

Lý Tùng 'phì' một tiếng, nói: "Một đời không biết liên si... Hải tử có ngoan không?" Hắn nói xong, hai ba nhát cời y phục trên người, tại bên người Quế Thanh Thanh nằm xuống, khẽ vươn tay xoa xoa bụng tròn của Quế Thanh Thanh, tay hắn có thể cảm nhận được rõ ràng nhịp tim của hải tử, tiểu tử kia giống như biết được phụ thân đến, tay của hắn chạm đến một chỗ, lập tức lồi lên một cái bọng lớn, Lý Tùng nhẹ nhàng đè, tiểu tử kia cũng giật giật, Lý Tùng lập tức cười không thấy mắt, kể từ khi thắng của hải tử lớn dần, phụ tử hai người thường xuyên chơi cái trò này, vẫn làm không biết mệt...

Quế Thanh Thanh truy hỏi: "Chàng rốt cuộc là đã nghe được cái gì? Sao lại không nói?"

Lý Tùng cười nói: "Đôi câu nam nữ kia chỉ là nói chút chuyện trong khuê phòng mà thôi, có cái gì hay mà nói? Mau nằm ngủ đi, ta quạt cho nàng..." Hắn nói xong, cầm quạt hương bồ, cái được cái không quạt cho Quế Thanh Thanh, Quế Thanh Thanh khẳng định là Lý Tùng giấu nàng chút gì đó, nếu như hắn có chuyện giấu giếm, khẳng định là chuyện đó cùng mình có quan hệ, nếu không phải vậy thì sao Lý Tùng phải gạt nàng, chính là sợ mình lo lắng mà thôi. Quế Thanh Thanh tự nghĩ, một đời này chính mình cùng bọn họ không có gì cùng xuất hiện, chẳng lẽ bọn họ muốn đối phó Lý Tùng? Không phải là không có loại khả năng này, chỉ cần bọn họ hơi chút nghe ngóng, sẽ biết sơ đồ Tống gia bại nhanh như vậy, trong này "không thể bỏ qua công lao" của Lý Tùng...

Chỉ cần làm cho trượng phu cảnh giác là được, lấy sự khôn khéo của Lý Tùng, khẳng định sẽ không bị ăn thiệt thòi.

Quế Thanh Thanh bỏ xuống suy nghĩ, rất nhanh liền ngủ, nhưng là Lý Tùng thế nào cũng không ngủ được, hắn không ngờ đến Thượng thị chỉ là một nữ tử, vậy mà lại có thể vì trượng phu báo thù, Tống Tử Kiều kia tâm cơ lại càng thâm trầm, hắn lại có thể đoán được là mình động chân động tay, đáng tiếc a, bị chính mình biết trước, xem ra ông trời cũng không giúp các người...

Mùa hè nóng bức, đất đai hoa màu đều bị nắng phơi khô, nứt ra từng đạo khe hở hẹp, ánh mắt của người nông dân đều đã mang theo tuyệt vọng.

Giá lương thực cùng nhau lên cao, vốn một lượng bạc trắng là có thể mua được hai đấu gạo, bây giờ một lượng bạc chỉ mua được một đấu gạo, nghe nói tất cả Đông Nam đều gặp nạn hạn hán, lòng người hoảng sợ, lão gia tử Lý Phúc Mãn từ quê trở về, cả Lý Tùng đều đã nhìn ra, ông không vui "Phụ thân, ngài làm sao vậy?"

Lý Phúc Mãn hỏi: "Trong nhà những thứ lương thực này, người định làm như thế nào?"

Lý Tùng vội cười nói: "Phụ thân, ngài là người đứng đầu trong nhà, đương nhiên là ngài quyết định."

"Đại Lang, làm người không thể quên gốc, Lý gia thôn chúng ta, hiện tại có không ít nhà đã nghèo không có cơm ăn, lương thực trong nhà... Không bằng chúng ta bán trước cho người Lý gia thôn, như thế nào? Trương Ma Tử địa chủ thôn bên cạnh, bây giờ hai đấu gạo đổi một mẫu ruộng cạn, năm đấu gạo đổi một mẫu ruộng nước, chúng ta thế nào cũng phải so với Trương Ma Tử rẻ hơn một chút, không thể để cho các bà con họ hàng bị chọc cột sống..."

"Được, chuyện này nghe phụ thân." Lý Tùng bây giờ là Điền Sử, tất cả nhà dịch đều do hắn điều động phân phối, hắn một bên an bài người nhìn chăm

chăm Thượng thị và biểu đệ của nàng ta, một bên đem lương thực dự trữ trong nhà kéo đến Lý gia thôn đi đổi đất vườn, dù sao có Huyện nha nha dịch hỗ trợ ở một bên nhìn, cũng không có bọn trộm cắp đến quấy rối, trái lại làm cho Trương Ma Tử thôn bên cạnh tức giận chết, nhưng cũng không dám nói cái gì.

Quê Thanh Thanh dự tính ngày sinh là ở đầu tháng bảy, chính là thời điểm nóng nhất trong năm, Lý Tùng chỉ phải làm phụ thân, vậy mà tâm tình so với Quê Thanh Thanh còn khẩn trương hơn, hôm nay ăn xong cơm chiều, hắn đang chờ Quê Thanh Thanh tản bộ ở quanh sân, thì Đổ Tiểu Bộ đến.

Lý Tùng vội vàng kêu Cúc Tú đến đọc thẻ tử, hắn đem Đổ Tiểu Bộ kéo sang một bên, thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy? Hôm nay có động tĩnh?"

"Đúng vậy. Dương Mạt cái tên kia đang đi về phía bên này."

Trên mặt Lý Tùng lộ ra nụ cười lạnh "Tốt, bên này hắn vừa vào cửa chính, người liền nhanh chóng đi báo tin cho thẻ tử của hắn..."

"Yên tâm đi, thi thể cũng đã chuẩn bị tốt, bây giờ nhất định có thể cầu được cá lớn."

Lý Tùng nhíu nhíu chân mày "Chuyện này càng ít người biết càng tốt."

"Đó là đương nhiên, tiểu đệ hiểu."

Quê Thanh Thanh thấy trượng phu và Đổ Tiểu Bộ thì thầm, cũng không biết bọn họ muốn làm gì, nàng đang muốn vụng trộm đi qua nghe một chút, đột nhiên cảm thấy đau bụng, cảm thấy có chút sa xuống, tay cầm lấy cánh tay Cúc Tú không khỏi siết chặt.

Cúc Tú nhìn thấy sắc mặt Quê Thanh Thanh không bình thường, một lát liền phản ứng lại. "Nãi nãi, ngài làm sao vậy? Muốn sinh rồi hả?"

"Ừ, có lẽ vậy." Quê Thanh Thanh gật đầu.

Cúc Tú vội vàng hô: "Đại thiếu gia mau đến đây, Nãi nãi muốn sinh rồi."

Lý Tùng sửng sốt một lát, Đổ Tiểu Bộ cười nói: "Đầu mục, chuyện này giao cho tiểu đệ là được rồi, bảo đảm làm thỏa đáng..."

Lý Tùng vội vàng dặn dò: "Thượng gia cũng không phải là nhà bình thường, phải cẩn thận một chút."

Đổ Tiểu Bộ không cho là đúng "Chỉ cần gian tình của nàng ta bị bại lộ, Thượng gia giải thích còn không kịp, làm sao còn có thể quản nàng ta sống hay chết?"

Lý Tùng suy nghĩ thấy cũng đúng, vội nói: "Vậy người đi làm đi." Hắn vội vàng chạy đến muốn ôm thẻ tử về phòng sinh, Quê Thanh Thanh vội nói: "Cúc Tú đỡ ta đi trở về là được rồi, hắn là không nhanh như vậy liền sinh, chàng mau sai người đi tìm bà đỡ..." Thừa dịp bây giờ đau bụng muốn sinh không mãnh liệt lắm, vận động nhẹ nhàng có lợi cho thuận sản, Quê Thanh Thanh từng sinh hai tử, đạo lý kia nàng biết.

Chuyện ập lên đầu Lý Tùng bối rối vô cùng, được Quê Thanh Thanh nhắc nhở, hắn vội vàng gọi Thạch đầu, bảo hắn đi mời bà đỡ, bà đỡ đã được mời từ sớm, nhà ở gần đây.

Lão gia tử Lý Phúc Mãn nghe thấy nhi tử hô to gọi nhỏ, vội vàng đi ra xem, biết đại tôn tử muốn ra, ông vội vàng bảo Nhị muội đem giường chiếu trong Đông sương phòng chuẩn bị tốt, lại đem rải một lớp cỏ mềm mại lên trên, lúc này mới ra khỏi gian phòng, lại vui mừng chỉ huy Nhị muội đi xuống bếp nấu nước nóng..

Quê Thanh Thanh đi đến phòng sinh, đã đau đến mặt toàn là mồ hôi, nước mắt đều đã xuất ra, một lát bà đỡ đã đến, nói cho Quê Thanh Thanh tư thế nên như thế nào, dùng chân như thế nào để tiết kiệm khí lực.

Quê Thanh Thanh chỉ cảm thấy bụng trĩu xuống, từng cơn từng cơn đau bụng thỉnh thoảng đánh úp lại, căn bản không ngồi yên được, cũng nằm không được...

Lý Tùng ở trong sân gấp đến độ không ngừng xoay quanh, hắn một bên lo lắng thẻ tử đang ở trong phòng sinh, một bên lại nhớ đến đêm nay hành động, chú ý nghe động tĩnh bên trong viện nhà Thượng thị, hắn vốn ghét nhất cái gọi là "câu cá", nhưng bây giờ cũng là chiêu hữu dụng nhất để đối phó Thượng thị, trong lòng không thể không cảm khái.

Cùng cùng Trần Thông cũng đưa đến một tin tức là toàn bộ thuận lợi, lúc này Lý Tùng mới đem toàn bộ tâm tư đặt lên người thẻ tử, Quê Thanh Thanh là ở lúc hoàng hôn đau bụng muốn sinh, nhưng lại rỗng rã lẫn lẫn lại nửa buổi tối, mãi đến rạng sáng giờ Sửu hai khắc, mới sinh một bé trai hơn sáu cân..

"Oa--- oa---" tiếng trẻ con khóc vang dội vang vọng trong sân Lý gia, Lý Tùng chờ không kịp người bên trong đi ra ngoài báo tin, liền mở cửa xông vào, bà đỡ vội vàng hô: "Ai a --- Người sao lại vào đây? Mau đi ra, ra ngoài!"

Lý Tùng cũng không để ý đến bà đỡ, hắn thấy thẻ tử sắc mặt trắng bệch, vội hỏi nói: "Thanh Thanh, nàng thấy thế nào?" Hắn nhìn thấy trong phòng nồng nặc mùi máu tươi, trong lòng liền không nắm chắc.

Tuy trên người mệt mỏi, nhưng tinh thần không tồi, nhìn về mặt lo lắng của trượng phu, Quê Thanh Thanh vội nói: "Ta rất tốt, chàng mau đi ra đi."

"Được được." Lúc này trái tim Lý Tùng mới được buông lỏng "Thấy nàng không sao, ta an tâm."

Đợi đến lúc bà đỡ đều đã thu thập thỏa đáng, lúc này Lý Tùng mới lại tiến vào, "Phòng bếp đang chuẩn bị cơm cho nàng, nàng đói bụng không?"

Quế Thanh Thanh nói: "Không tòi, chàng nhìn thấy nhi tử rồi sao?"

Lý Tùng sững sốt một phen, "Bây giờ ta đi nhìn."

Bên cạnh bà đỡ về mặt tươi cười, đem hài tử đưa đến trong lòng Lý Tùng "Đại nhân, mau nhìn nhi tử của ngài đi, hơn sáu cân a."

Tiểu gia hỏa mềm mại, vừa đến trong lòng Lý Tùng, cả người Lý Tùng đều cứng lại, không biết nên bế như thế nào, động cũng không dám động, đúng lúc này lão gia tử Lý Phúc Mãn ở bên ngoài hô: "Đại Lang, đem tôn tử ôm ra đây cho ta nhìn xem"

Bà đỡ thấy Lý Tùng như vậy, vội cười nói: "Ngài một bàn tay này đỡ cổ cùng đầu, một bàn tay nâng mông, ai, cứ như vậy..."

Lý Tùng thật cẩn thận ôm con trai ra ngoài, ở cửa phía sau bình phong để cho phụ thân liếc nhìn, lão gia tử Lý Phúc Mãn mừng rỡ cười không khép miệng, dặn dò Lý Tùng nói: "Cúc Tú và Hi muội đều là tiểu cô nương, sáng mai bảo Thạch đầu gọi nương hân về, để nàng hầu hạ nàng dâu của người ở cũ là thích hợp nhất, người sinh qua hài tử, biết rõ hơn."

Lý Tùng đương nhiên là không ngừng gật đầu đồng ý, hân ôm hài tử vào trong phòng, Quế Thanh Thanh vội nói: "Mau ôm đến cho ta xem."

Lý Tùng vội vàng ôm con qua cho nàng dâu xem, Quế Thanh Thanh nhìn tiểu tử kia khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nếp nhăn, mặt mũi kia cùng chính mình rất giống, nàng không khỏi nở nụ cười, sinh con trai giống nương, sinh con gái giống phụ thân, cách nói này rất đúng a.

Lý Tùng lúc này chỉ biết cười ngây ngô, hân vui mừng một chốc nhìn thế tử, một chốc nhìn nhi tử, lại nghe thấy Quế Thanh Thanh hỏi: "Hàng xóm nhà chúng ta xảy ra chuyện gì sao? Ta sinh con đau đến muốn chết muốn sống, mà vẫn nghe thấy bên trọng viện nhà họ hô to gọi nhỏ..."

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Editor: Linh.

Lý Tùng cười nói: "Nhà bọn họ thế nào không liên quan đến chuyện của chúng ta, nàng yên tâm ở cũ là được."

Quế Thanh Thanh thấy Lý Tùng không chịu nói, liền cũng không hỏi thêm, kỳ thật trong lòng nàng cũng đoàn được chút manh mối, nếu trượng phu sợ nàng nghĩ quá nhiều, vậy nàng cũng không nên đào gốc bởi rễ.

Ngày hôm sau Hoa Quế nhận được tin đến xem nàng, vừa thấy được Quế Thanh Thanh nàng liền cười nói: "Ta đã nói một thai này của muội nhất định là con trai, đứa nhỏ này giọng thật lớn, ta vừa vào cửa đã nghe thấy, giọng lớn chứng tỏ hài tử thân thể khỏe mạnh." Hoa Quế thấy muội muội đang đối đãi cho hài tử, vội đi qua giúp đỡ thay tã cho hài tử, miệng dặn dò: "Ồ cũ cần phải chú ý chút, đừng cái gì cũng làm, cần thận bị hậu sản."

"Ta biết, đây không phải là do Đình đại tẩu đi giặt tã sao, bây giờ trong nhà người làm đầy đủ, cái gì cũng không cần ta làm... Đúng rồi tỷ, trong nhà tỷ lương thực có đủ ăn hay không?"

"Đầy đủ, trước tết không phải là muội nhắc ta đừng bán lương thực sao, ta cũng cân nhắc năm nay mở cửa hàng điểm tâm cần không ít bột mì, liền đem hoa màu giữ lại không bán, dự định năm nay trồng nhiều hơn một ít mạch, nào biết gặp phải tình huống như vậy? Đúng rồi, ta vẫn muốn hỏi muội, làm sao muội biết năm nay sẽ có hạn hán a?"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Nói ra vẫn lại là năm ngoái lúc đi Phủ Thanh Châu, gặp một Lão hòa thượng tiên phong đạo cốt, hân nói năm nay Đông Nam có hạn hán, chỉ là lúc ấy người nào cũng không tin, nói Lão hòa thượng kia ăn nói bừa bãi, ta cân nhắc thà rằng tin là có chứ đừng không tin, liền thuận miệng nhắc nhở tỷ tỷ một câu. Trái lại cha chồng tin tưởng không nghi ngờ, lúc này mới dự trữ không ít lương thực."

Quế Thanh Thanh tùy tiện bịa cái lý do này, Hoa Quế không biết chữ, tâm tư cũng đơn giản, mấu chốt là nàng sẽ không nghĩ đến muội muội sẽ nói dối, Hoa Quế cười nói: "Đều nói nhà có một lão(ông lão) như có vật báu, ta đã nghe nói, nhà muội ở xung quanh Lý gia thôn đối không ít đất vườn, lần này xem như đã thành đại địa chủ, về sau muội hãy chờ hưởng phúc đi."

Quế Thanh Thanh cười cười: "Ta bây giờ ở cũ, chuyện đối ruộng đất này đều là phụ thân và Đại Lang làm, đến cùng như thế nào ta thật đúng là không biết. Chuyện này tỷ cũng đừng nói với người khác, nói với người bên ngoài đều là Tàn gia giúp đỡ đối lương thực."

"Biết biết, ta lại không ngốc, chính là với tỷ phu của muội, ta cũng không nói..." Lúc này, Hoa Quế đã đem hài tử bọc tốt, Quế Thanh Thanh nói: "Ta cho bảo bảo ăn sữa một lát, một hồi hân lại đối bụng, hân bây giờ đối bụng cũng khó, đi tiểu cũng khó, khóc lên giọng rất lớn, cả sân đều có thể nghe thấy."

Nhi tử của Hoa Quế đã hơn bốn tháng, nàng bây giờ trai gái song toàn, có thể nói là mỹ mãn, cho dù bởi vì giá lương thực lên cao cửa hàng điểm tâm buồn bán không tốt như trước, nàng cũng không bị ảnh hưởng gì, Hoa Quế cười hề hề ở một bên nhìn Quế Thanh Thanh cho hài tử ăn sữa "Tiểu tử này đặt tên chưa?"

"Còn chưa có, cha chồng nghĩ đến không biết bao nhiêu cái tên, cũng cảm thấy không tốt, ta đặt cho hắn cái nhũ danh là Trường Sinh, trước gọi như vậy."

"Trường Sinh? Cho dù đại danh gọi là Trường Sinh cũng không tồi a!"

"Lời tuy nói như vậy, nhưng là nếu như không cho cha chồng đặt tên, cũng không được đúng không?"

Hoa Quế nghe xong liền cười, con trai của con trai cả, ở nhà đều rất được coi trọng, để lão nhân đặt tên cho cũng là chuyện bình thường, nàng lấy ra lễ vật chính mình chuẩn bị cho tiểu cháu ngoại trai, tiểu hài tử mặc cái yếm, quần áo, chân nhỏ, mỗi cái đều chuẩn bị hai bộ, sợ tiểu hài tử đi tiểu ướt không có đồ thay, tỳ muội hai người bởi vì đã không có mẹ ruột, phụ thân lại là sâu rượu, trái lại giúp cho tỳ muội hai người thân thiết hơn.

Quế Thanh Thanh nhìn cái yếm nhỏ mà Hoa Quế thêu, đồ lót, mặt trên thêu chữ Phúc hoa văn hình mây, sợ chỉ thêu cọ sát vào làn da mềm mại của hài tử, bên trong lại lót thêm một lớp bông mềm, một chút chỉ thêu cũng không lộ ra, rõ ràng là rất dụng tâm.

Quế Thanh Thanh cười nói: "Tỷ vẫn còn phải trông hài tử, còn phải bận việc trong cửa hàng, làm sao có thời gian làm cái này?"

Hoa Quế nghe xong cười cười "Đây là lúc ta mang thai làm, tiểu tử nhà ta, dùng đồ Chiêu Đệ đã dùng qua, muội nghĩ xem muội không có bà bà, nhà mẹ đẻ của chúng ta lại không có nương, liền cố ý làm nhiều hơn mấy cái..."

Quế Thanh Thanh nhìn chữ phúc kia, không khỏi cười nói: "Tỷ, sao tỷ lại phải lo lắng như vậy, lại còn đặc biệt thêu chữ Phúc, đây là tiểu Mãn viết?"

"Đúng vậy! Người khác cũng không biết chữ."

"Còn nhớ rõ lúc chúng ta còn nhỏ, cũng chỉ mặc vô cùng đơn giản, trên cái yếm cả một bông hoa cũng không có, nương khi đó..."

Hoa Quế rõ ràng là không muốn nhắc đến chuyện cũ, vội vàng ngắt lời nàng "Thanh Thanh, nói chuyện này để làm gì? Nương lại không thích chúng ta."

"Cũng không thể nói như vậy? Nương chỉ là không thích ứng được cuộc sống ở quê..."

Hoa Quế vẫn là không muốn nói đến chuyện này, nàng nhìn bảo bảo trong lòng muội muội, thấp giọng cười nói: "Ai ôi, đứa nhỏ này mở to mắt, ánh mắt cũng thật lớn, nhìn nhiều hừ thân a, giống như có thể thấy người."

Quế Thanh Thanh cười cười "Nào có nhanh như vậy đã nhìn thấy người? Ánh mắt thì thật sự rất lớn." Nàng cho hài tử ăn sữa, nhìn chân nhỏ của nhi tử đạp tới đạp lui, trong mắt Quế Thanh Thanh toàn là ôn nhu, tiểu tử kia ừng ực uống sữa một hồi, liền mơ mơ màng màng ngủ. Quế Thanh Thanh ôm hài tử dậy vỗ vỗ sau lưng hắn, không đến một hồi tiểu tử kia nấc một cái, lúc này nàng mới đặt hài tử xuống.

Hoa Quế vội nói: "Muội mau nằm xuống đi, ngồi lâu cần thận đau thắt lưng." Nhìn muội muội nằm xuống, nàng sợ ảnh hưởng muội muội nghỉ ngơi, liền cáo từ đi về, bây giờ cuộc sống của muội muội sung túc, trong nhà có nô tỳ hầu hạ, nàng cũng không còn gì phải lo lắng.

Quế Thanh Thanh ngủ một giấc tỉnh lại, chỉ thấy Hi muội đang ghé vào bên giường nhỏ xem Trường Sinh, nàng liền hỏi nói: "Hi muội, Thượng gia xảy ra chuyện gì, người biết không?"

"Nô tỳ biết!" Mặc dù Hi muội tuổi còn nhỏ, hiểu được cũng không ít, nàng cười hi hi nói: "Nô tỳ nghe nói thê tử của tên Dương Mạt nhận được tin, tìm đến bắt gian, nghe nói lúc ấy có rất nhiều người xem náo nhiệt, nô tỳ ở phòng bếp nấu nước, cái gì cũng không biết, cũng may mà không đi, những người đó ở trong viện của Thượng thị phát hiện một khối thi thể..."

Quế Thanh Thanh ngẫm lấy làm kinh hãi, nàng vội hỏi nói: "Vậy thi thể kia là ai? Về sau như thế nào?"

"Thi thể là ai nô tỳ không biết, nhưng mà rất nhanh nha dịch đã đến, Dương Mạt và Thượng thị kia đều bị nha dịch mang đến gặp quan, nghe nói là người kia phát hiện gian tình của bọn họ, nên bị bọn họ giết người diệt khẩu..." Hi muội nói xong, co rúm người lại, nàng nghĩ đến cách vách sân có người chết, cũng có chút sợ hãi.

Quế Thanh Thanh thấy không hỏi ra cái gì, tiền không nói gì nữa, chỉ ở trong lòng suy nghĩ, chuyện này chắc chắn cùng Lý Tùng có liên quan, nàng còn nhớ rõ lúc ấy Đỗ Tiểu Bộ từng đến tìm Lý Tùng, hai người vụng trộm thì thầm, không có quý mới la la, nàng tin tưởng Lý Tùng sẽ không hãm hại người vô tội, như vậy hai người này chính là chạm đến vảy của hắn, có lẽ Thượng thị muốn báo thù cho Tống Tử Kiều? Nói không chừng Tống Tử Kiều cảm thấy không ổn, liền cấp cho Thượng thị một tờ hưu thư, yêu cầu nàng ta thay mình báo thù, lấy hiểu biết của nàng đối với Tống Tử Kiều, hẳn sẽ làm ra chuyện như vậy, nếu không phải như vậy, thì làm sao Thượng thị có thể biết Vương Chân ở chỗ này? Sợ dĩ Thượng thị quyến rũ Dương Mạt, nhất định chính là vì lợi dụng hắn...

Xảy ra náo loạn này, nhà mẹ đẻ Thượng thị lập tức làm rõ Thượng gia không có nữ nhân như vậy, Thượng thị vừa then vừa xấu hổ, ở trong nhà giam tự sát, về phần Dương Mạt kia, bị đầy đi sung quân.

Quế Thanh Thanh còn đang ở cũ, đương nhiên không biết những chuyện này, Lý Tùng cũng cố ý giấu không nói. Một tháng đảo mắt liền qua, bởi vì bây

giờ đang hạn hán, lòng người hoảng sợ, cho nên người một nhà thương lượng, hài tử đầy tháng sẽ không làm lớn, chỉ mời người nhà hai bên đến xem nào nhiệt, buổi sáng hôm nay, Quế Thanh Thanh cuối cùng cũng được thông thông khoải khoải tắm nước nóng, thay đổi một bộ xiêm y mới.

Sau khi ăn sáng xong không bao lâu, thân gia bằng hữu lục tục đến, tuy nói không làm lớn, nhưng là thân phận địa vị hiện giờ của Lý Tùng, có lẽ người người đều muốn đến Lý gia ăn một bữa cơm no, liền ngay cả Quế Lương cũng mang theo thê nhi đến đây.

Các nữ nhân đều đến nhà giữa nhìn hài tử, Nhị nương Vũ thị đáng vẻ kiêu ngạo đến "Nhận được các người gửi tin, trong lòng ta rất lo lắng, sợ Thanh Thanh có cái gì xấu, sinh hài tử chính là đi qua quý môn quan, chỉ là các người chuyển đến nơi này ta còn chưa từng đến, muốn đến nhìn các người cũng không biết đi như thế nào..."

Vũ thị nói gần nói xa chính là oán giận Quế Thanh Thanh cùng nhà mẹ đẻ không thân thiết, bà đến cả nhà Quế Thanh Thanh ở đâu cũng không biết, Quế Thanh Thanh cũng mặc kệ bà ta, nhớ ngày đó nàng chuyển đến nhà mới, cũng mời các thân thích bằng hữu đến ăn cơm, Vũ thị lúc ấy sợ mất tiền, căn bản không có đến, lúc này lại còn nói cái này! Quế Thanh Thanh vốn định kích thích bà ta hai câu, về sau nhớ đến dù sao bà ta cũng là nương của tiểu Mãn, liền nhịn. Chỉ thấp giọng hỏi vài câu về bài học của tiểu Mãn, lại biết thì ra mọi nhà đều đã ăn không đủ no, tư thực đã nghỉ.

Vũ thị thấy có chút nhạt nhẽ, vội nói tiếp: "Bây giờ thấy Thanh Thanh như vậy, ta cuối cùng cũng yên tâm rồi... Đứa nhỏ này thật là xinh đẹp, trắng trẻo nõn nà, cặp mắt kia giống hệt nương, đen như quả nho..."

Hoa Quế cũng không để ý đến bà ta, chỉ hỏi Quế Thanh Thanh "Hài tử ban đêm có ngoan không? Có khóc không? Ở cữ ban đêm người nào chăm sóc?"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Không sao, đứa nhỏ này biết đau lòng ta, ban đêm không khóc không nháo, ban ngày Đinh đại tẩu giúp đỡ trông nom, ban đêm đi tiểu còn có Đại Lang giúp ta, không hề mệt."

Hai người nói chuyện, nhị thẩm Tống thị mang theo mấy người con dâu đến đây, Nhị nương Vũ thị nói thăm, "Đây là cố ý chạy đến đây ăn cơm đi?" Mấy ngày hôm trước Lý Tùng đặc biệt đến Quế gia đưa chút lương thực, hôm nay Vũ thị cư nhiên bày ra dáng vẻ của mẹ vợ.

Quế Thanh Thanh không khỏi liếc bà ta một cái, đã sớm biết bà ta là người như vậy, cho nên Quế Thanh Thanh đối với bà ta vẫn nhàn nhạt, nếu không phải sợ phụ thân và đệ đệ bị đối, Quế Thanh Thanh mới mặc kệ bà ta. Lời này cũng may là Tống thị không nghe thấy, nếu không thì chắc chắn là một hồi tranh chấp.

Tống thị vừa đến liền thấy Vũ thị, Vũ thị trước kia đối xử với Quế Thanh Thanh như thế nào, nàng biết rõ ràng, bởi vì chương mắt tính tình của Vũ thị, bà đối với Vũ thị không hề thân thiện, chỉ gật đầu, liền đối với Quế Thanh Thanh cười nói: "Nhị thẩm đến muộn, để cho ta nhìn tiểu tử mập này một chút."

Quế Thanh Thanh vội vàng mời Nhị thẩm ngồi xuống, Tống thị ở bên giường thêu ngồi xuống, nhìn nhìn hài tử cười nói: "Đứa nhỏ này bộ dáng thật đẹp, giống nương. Ông nội hẳn được tôn tử vui mừng muốn chết, mấy ngày nay mỗi lần về thôn, đều chạy đến nhà ta kể về hài tử, ta liền cho đến bây giờ cũng chưa từng nhìn thấy có lúc nào đại ca vui mừng như vậy..." Bà nói xong lại quan sát khí sắc của Quế Thanh Thanh một phen "Nhìn người này ở cữ dường như không sai."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Làm cho Nhị thẩm lo lắng, ta rất tốt. Trong nhà có khỏe không?"

"Tốt, năm nay ít nhiều có nhà người đưa lương thực, bằng không thế nào cũng phải chết đói..."

Vũ thị vừa nghe thấy Quế Thanh Thanh cũng đưa lương thực cho Vũ thị, lập tức có chút đỏ mặt, bà cũng không phải là bà bà của Quế Thanh Thanh, thật sự là lương thực nhiều không có chỗ tặng, Vũ thị đang muốn nói chuyện, lại nghe thấy Quế Thanh Thanh nói: "Đây cũng là chuyện nên làm, trước kia lúc ta không có cơm ăn, Nhị thẩm cũng chăm sóc ta không ít..."

Vũ thị nghe xong lời này, cuối cùng cũng không lại làm chuyện ngu ngốc, Quế Thanh Thanh lại an ủi: "Ta nghe Đại lang nói, qua vài ngày lương thực cứu tế của triều đình đến, hẳn là sẽ không như vậy, Nhị thẩm yên tâm bớt buồn."

Nói đến chuyện này, Tống thị không khỏi thở dài "Nếu như trông cậy vào triều đình cứu tế, vậy thật sự là thế nào cũng phải đói chết, nhưng mà, có dù sao vẫn tốt hơn so với không có..." Chuyện như vậy trước đây bà đã trải qua một lần, triều đình cứu tế đều vào túi riêng của tham quan, đến trong tay dân chúng, thật sự là như muối bỏ biển.

Quế Thanh Thanh cũng biết cái này, mấy con dâu của Tống thị lại bày miệng tám lời nghị luận lên, Quế Thanh Thanh nghe các nàng nói Lý Du, Lý Bách cũng cầm lương thực đi đổi đất với người ta, không khỏi kinh ngạc, mặc dù năm trước Lý Tùng đã từng nhắc nhở hai người đệ đệ của hắn phải dừ trữ nhiều lương thực, nhưng là người ta căn bản không có nghe lời ca ca, mấy ngày hôm trước trong nhà hết lương thực, vì chuyện này, Lý Tùng còn cố ý tặng cho thân thích nhà mình mấy đấu lương thực, bọn họ làm sao lại có lương thực đổi đất? Chẳng lẽ là đem lương thực nhà mình cho đổi đi ra ngoài?

Quế Thanh Thanh vừa định hỏi tỉ mỉ hơn, Lý Du và Lý Bách mang theo người nhà đến đây, Vương thị, Hồ thị cũng vào nhà xem hài tử, mọi người lại là một trận hàn huyên, Quế Thanh Thanh cũng không lại hỏi nhiều.

Rất nhanh liền đến buổi trưa, mọi người thảo măn ăn một trận, bởi vì đường xa, mọi người cũng đều tản ra, trái lại Lý Du, Lý Bách không chịu đi.

Lý Tùng thấy hai người giống như có việc, liền hỏi nói: "Các người làm sao vậy? Có chuyện gì sao?"

Lý Du ngượng ngùng nói: "Ca, lương thực lần trước huynh cho... Không... Không còn..."

Lý Tùng chau mày "Mới có thời gian mấy ngày, làm sao đã không còn?"

Hồ thị ở một bên xen vào nói: "Đại ca, ngài cũng biết, bây giờ nhà nào cũng thiếu lương thực, nhà mẹ đẻ của ta... Ta cũng không thể mặc kệ mà nhìn bọn họ bị đói..."

Quế Thanh Thanh ở bên cạnh nghe, đã sớm giận, nếu như bọn họ thật sự cứu tế thân thích, cũng có thể tha thứ, Quế Thanh Thanh lạnh lùng nói: "Sao ta nghe nói các người lấy lương thực đi đổi đất vườn? Có phải là người cảm thấy đại ca, đại tẩu của người là đồ gỗ? Rất dễ lừa gạt?"

Vương thị đứng lý hợp tình nói: "Đại ca Đại tẩu, dù sao lương thực nhà các ngài dùng để đổi đất cũng tiện nghi hơn so với nhà người khác, nếu như vậy, sao không đem tiện nghi tặng cho người nhà?"

Lão gia từ Lý Phúc Mãn vừa nghe, cầm lên chén trà bên cạnh 'bốp' một tiếng ném đến trên mặt đất "Tất cả vứt ra ngoài cho ta! Các người đã lấy lương thực đổi đất, thì đi ăn đất đi, lương thực một chút cũng không có! Tất cả vứt!"

Trong nhà lương thực dự trữ xác thực là còn không nhiều lắm, Quế Thanh Thanh mua được lương thực, tổng cộng đổi được hơn một ngàn mẫu đất, còn lại cũng chỉ đủ cho người một nhà ăn đến mùa thu sang năm, đây vẫn chỉ là thứ yếu, Lý Phúc Mãn tức giận nhất chính là mùa thu năm trước, hẳn rõ ràng đã bảo hai đứa con trai này không được bán lương thực, nhưng là người ta căn bản không nghe lời ông, bây giờ con lớn nhất chia lương thực cho bọn họ, lương thực cứu mạng bọn họ vậy mà cũng dám bán! Sao có thể không làm cho Lý Phúc Mãn tức giận?

Lý Du, Lý Bách hai nhà bị Lão gia từ Lý Phúc Mãn đuổi ra khỏi cửa, xám xịt đi về.

Lúc này, Trường Sinh thức dậy, tiểu tử kia có lẽ là đói, khóc đến kinh thiên động địa, Quế Thanh Thanh ôm hắn vào trong ngực, hẳn lại bắt đầu dục, Quế Thanh Thanh cười nói: "Trường Sinh đói bụng sao." Nàng cúi bỏ y phục, cho hài tử ăn sữa, lúc này Lý Tùng đi vào, hẳn cầm lấy bàn chân của nhi tử, cẩn thận nói: "Thanh Thanh, đừng giận bọn họ."

Quế Thanh Thanh cười nói: "Ta gả đến Lý gia không phải ngày một ngày hai, bọn họ là dạng người gì ta biết rõ ràng, nếu như theo chân bọn họ tức giận, sớm đã tức chết rồi."

Lý Tùng cười nói: "Còn nói không tức giận, cái này cũng không tính là nói dối? Chỉ là bọn họ dù sao cũng vẫn là đệ đệ của ta, ta cuối cùng cũng không thể không quan sống chết của bọn họ..."

"Vậy chàng định làm như thế nào?"

"Cũng không thể như vậy là xong, đương nhiên là phải cho bọn họ ném một chút gạo huân, trước để bọn họ đói mấy ngày, tránh cho được lương thực lại đi đổi đất."

Quế Thanh Thanh nói: "Lần tới cho bọn họ ít một chút, cho bọn họ một lượng lương thực nhất định, nhiều hơn không có."

"Ừ, cứ làm như vậy." Lý Tùng liên tục gật đầu.

Không lâu sau, lương thực cứu tế của triều đình quả nhiên đến, dù vậy, Huyện Thanh Phổ vẫn có không ít dân chúng đi chạy nạn, sau đó thống kê, chỉ có thôn dân ở Lý gia thôn, một người đi chạy nạn cũng không có, chỉ có điều phần lớn đất vườn đều bị Lý gia dùng lương thực đổi lấy.

Từ đó, Lý gia chẳng những có thanh danh tốt, cũng trở thành địa chủ nổi danh ở Huyện Thanh Phổ, Mã Huyện lệnh ở Huyện Thanh Phổ ngốc đúng sáu năm, sáu năm này Lý Tùng vẫn làm Điển Sử Huyện Thanh Phổ, tất cả Huyện Thanh phổ cũng đều yên bình, Lý Tùng đặc biệt tổ chức thủ hạ nha dịch mở một nhà bảo tiêu, mặc dù không cần 'câu cá', nhưng tình hình kinh tế của những người thủ hạ này đều cực kỳ dư dả, những nha dịch này đối với Lý Tùng tự nhiên là vạn phần ủng hộ.

Đến lúc Mã Huyện lệnh thăng chức, Lý Tùng suy nghĩ mãi, cuối cùng từ chức Điển Sử, hẳn tiến cử Đỗ Tiểu Bộ tiếp nhận chức vị Điển Sử, chính hắn trở lại Lý gia thôn, xây một tòa nhà lớn, an tâm làm phú hộ, Lý gia bây giờ sản nghiệp rộng, thế tử luôn luôn bận rộn Lý Tùng có chút không đành lòng.

Trong sau năm Quế Thanh Thanh tổng cộng sinh ba nhi tử, hôm nay tiểu nhi tử của Lý Tùng hơn trăm ngày, Lý Tùng mở một tiệc rượu, chờ hẳn tiền xong khách nhân trở về, chỉ thấy Trường Sinh ngồi gần lò sưởi đặt ở đầu giường, tay đang đóng đưa xe, trong xe tiểu nhi tử không chịu ngủ, miệng y y nha nha, không hiểu là đang nói cái gì.

Con thứ hai đã ngủ say, mặc dù Trường Sinh buồn ngủ, nhưng vẫn ngồi chỗ kia trông coi tiểu đệ đệ, mơ mơ màng màng trong miệng không biết đang nói cái gì. Bên cạnh Đình đại tẩu khuyên như thế nào, Trường Sinh cũng không chịu đi ngủ, hẳn nghe thấy động tĩnh, thấy cha mẹ tiến vào, trên mặt lập tức nở nụ cười, hẳn đứng dậy, mở ra cánh tay nhỏ, hướng mép giường đất bên này nhào đến.

Lý Tùng vội vàng mở ra hai tay tiếp được nhi tử, Trường Sinh đem đầu chôn ở cổ của phụ thân, cánh tay nhỏ ra sức ôm không chịu buông, hẳn cùng phụ thân thân thiết, lại không giám lên tiếng, sợ đánh thức Nhị đệ.

Quế Thanh Thanh vội vàng đi dỗ tiểu nhi tử đi ngủ, Lý Tùng thì ôm lấy Trường Sinh đi vào trong buồng, đặt hẳn xuống giường, Trường Sinh nói: "Phụ thân, ngài lại uống rượu, hương vị thật không dễ ngủ."

Lý Tùng không khỏi mỉm cười "Nam tử hẳn đương nhiên phải có tửu lượng, người cùng phụ thân học võ không phải là để tương lai làm Tướng quân sao?"

Trường Sinh nghĩ nghĩ, nói: "Nương ghét nhất là mùi rượu, ta đây tương lai không làm Tướng quân, ta muốn làm Trạng nguyên!"

Lý Tùng cảm thấy tiểu hài tử cũng chỉ là tùy tiện nói một chút, đầu nào dự đoán được mười mấy năm sau, nhi tử thật sự thi đậu Trạng nguyên trở về.

Quê Thanh Thanh tổng cộng sinh được năm nhi tử hai nữ nhi, hai vợ chồng dốc lòng dạy bảo hai tử, có đứa con cả làm tấm gương, ngoài ra bốn nhi tử cùng đều tương đối thích đọc sách, trước sau cũng đều thi đậu tiến sĩ.

Nhiều năm sau, Huyện Thanh Phố người ta nói đến dòng dõi Trạng nguyên, thì không có ai không biết, Lý thị sớm đã trở thành danh môn vọng tộc.

Toàn Văn Hoàn.

Bạn đang đọc truyện *Làm Quà Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Ngoại truyện

Quê Thanh Thanh là ở lúc sau khi sinh được năm nhi tử, sau cùng mới sinh được một đôi song bào thai nữ nhi, nữ nhi còn chưa đầy một tuổi, đứa con cả Trường Sinh đã đỗ Trạng nguyên, cưới đương triều thủ phủ dòng chính nữ Đỗ thị.

Lý Tùng cảm thấy đôi phương dòng dõi cao, sợ nhi tử chịu ủy khuất, vốn không muốn đồng ý, nhưng là Tàn Hoài Đức nghĩa phụ của Quê Thanh Thanh lúc này đã là Hộ bộ thượng thư, ông cùng Tổ phụ của Đỗ thị là thế giao, cư nhiên ở kinh thành liền trực tiếp quyết định cho Trường Sinh, làm cho Lý Tùng lòng tràn đầy buồn bực, nhưng là nửa câu bất mãn cũng không dám nói.

Vì thế ở lúc song bào thai nữ nhi của Quê Thanh Thanh tròn hai tuổi, con dâu đã sinh cho nàng một đứa cháu gái rồi.

Sinh nam hay là sinh nữ, vợ chồng Lý Tùng không có gì không vui, dù sao nhi tử, con dâu còn trẻ, về sau còn có thể sinh, ngược lại Đỗ thị lo lắng cha mẹ chồng và trượng phu không vui, cực kì xoắn xuýt, may mà nữ nhi vừa mới sinh ra không đến nửa năm, nàng lại đã mang thai, bởi vì có thai bị ghen lợi hại, nàng không có biện pháp chăm sóc nữ nhi, Trường Sinh liền sai người đem Cẩn nhi đưa về quê nhà, nhờ cha mẹ hỗ trợ giáo dưỡng.

Lý Tùng được cháu gái, tự nhiên là cực kỳ vui mừng, nhưng là hai nữ nhi lại ghen tị, mỗi khi vừa nhìn thấy phụ thân ôm chắt nữ, hai nữ nhi cũng đòi phụ thân ôm, làm cho Lý Tùng đau đầu. Ở nơi này cãi nhau, mấy hài tử cùng nhau lớn lên.

Cẩn nhi và hai cô cô Ngọc Sai, Ngọc Trâm cùng nhau lớn lên, tình cảm tự nhiên không thể so sánh, trong lúc nương nàng liên tiếp mang thai, lại sinh ba nhi tử, đến lúc Cẩn nhi lớn lên, vẫn còn sinh hoạt bên cạnh Tổ mẫu, thiếu không được phải học châm tuyền, Quê Thanh Thanh tự mình dạy mấy hài tử.

Dạy dỗ mấy tháng, Quê Thanh Thanh liền lấy ra một chồng hoa văn, để cho nữ nhi và cháu gái tự mình chọn mẫu thêu, thêu ra bức tranh đưa cho bà làm lễ vật sinh nhật.

Ngọc Sai và Ngọc Trâm tự nhận mình là cô cô, đương nhiên muốn chất nữ chọn trước, Cẩn nhi vốn muốn xua tay nói không, nhưng là thấy Tổ mẫu bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt, Cẩn nhi liền có chút sợ hãi, Tổ mẫu bình thường rất hòa ái, nhưng là ở việc đứng đắn, yêu cầu cực nghiêm khắc, Cẩn nhi sợ Tổ mẫu không kiên nhẫn, liền tiện tay cầm một mẫu thêu cách chính mình gần nhất, mẫu thêu kia gấp, nàng ngay cả cái dạng hoa văn gì cũng không biết.

"Là cái gì là cái gì" Ngọc Sai và Ngọc Trâm đều lại gần, xem mẫu thêu trong tay Cẩn nhi.

Từ từ mở mẫu thêu ra, Cẩn nhi có chút há hốc mồm, thì ra là một bức Phú Quý Mẫu Đơn đồ, Ngọc Sai và Ngọc Trâm vừa thấy, hai người đều cứng lưỡi, cái này cánh hoa mẫu đơn chồng chất, một đóa hoa màu sắc từ nhạt đến đậm tầng tầng tiến dần lên, là bức tranh thêu hoa có phức tạp nhất, nếu như bình thường cũng thôi, lúc này Tổ mẫu nói, thêu được gì đó xem như là đưa cho bà làm lễ vật sinh nhật. Cẩn nhi sợ thêu không tốt, gấp đến độ thiếu chút nữa khóc lên.

Ngọc Sai cũng lo lắng chất nữ khó xử, ngẩng đầu nhìn về phía nương, suy nghĩ muốn cầu nương cho chất nữ đổi mẫu thêu khác, liền nghe thấy mẫu thân giọng điệu nhàn nhạt nói: "Cẩn nhi đã chọn xong rồi, hai người các con làm cô cô lại vẫn lễ mễ cái gì? Nhanh chút đi."

Câu nói đầu tiên đã đem lời Ngọc Sai còn chưa kịp nói ra ngăn chặn, Ngọc Trâm vội hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ chọn trước đi." Chọn trước ít ra cũng chọn được chút mẫu thêu đơn giản, hoa văn phối màu dễ một chút, lấy thủ nghệ bây giờ của các nàng, thêu ra hẳn là sẽ không khó nhìn.

Ngọc Sai biết muội muội so với mình thêu tốt hơn, liền gật đầu đồng ý, rất không dễ dàng tìm được một mẫu thêu hoa phong lan, Ngọc Sai vui mừng, vừa định nói chính mình muốn cái này, ngẩng đầu vừa lúc thấy Cẩn nhi cầm mẫu thêu mẫu đơn mặt ủ mảy chau, nàng trong lòng không khỏi động, chất nữ đều đã chọn đồ án phức tạp như vậy, làm cô cô đã biết lại vẫn chọn đồ án đơn giản, truyền ra ngoài cũng không có mặt mũi, nghĩ như vậy, nàng liền đem mẫu thêu phong lan quẳng xuống, chọn cái mẫu thêu "Đan Phượng Triều Dương".

Trong tất cả mẫu thêu, phức tạp nhất chính là đồ án "Bách Điều Triều Phượng", tiếp theo chính là "Phượng Xuyên Mẫu Đơn", "Long Phượng Trình Tường", "Bát Tiên quá hải", "Chiết nhánh quán Phượng", "Hi Thước đăng mai", "Tùng Hạc duyên niên" Cùng những mẫu thêu này so sánh với, "Đan Phượng Triều Dương" Cũng xem như đơn giản, chỉ có điều đối với Ngọc Sai mà nói, vẫn lại là có chút khó.

Ngọc Trâm ở bên cạnh nhìn tỷ tỷ chọn xong rồi, chính nàng đã sớm chọn được bức "Tam dương khai thái đồ", lúc này liền cầm lên, mẫu thêu này nhìn như đơn giản, nhưng là người mới học muốn đem ba con đề thêu được sống động, cũng không đơn giản.

Quế Thanh Thanh một bên nhìn, trong lòng hơi chút vui mừng, mấy hài tử đã không có đùa giỡn, chọn bản vẽ rõ ràng, cũng không có lười biếng, chọn đơn giản nhất, mà cô chất khó có được thân mật, Quế Thanh Thanh xem trọng nhất chính là cái này, nàng thấy cháu gái vẫn cầm mẫu thêu nhíu mày, liền hỏi nói: "Cần nhi, biết hôm nay cháu phạm phải sai lầm gì sao?"

Cần nhi thưa dạ nói: "Bà nội, ta nên nhìn kỹ rồi mới lại chọn..."

Quế Thanh Thanh gật gật đầu "Cháu nhớ kỹ giáo huấn này là được, sở dĩ bà nội không cho phép cháu đổi, chính là muốn nói cho cháu, rất nhiều chuyện, cơ hội chỉ có một lần, vô luận là chuyện gì, nhất định phải nghiêm túc đối đãi, có đôi khi bỏ qua cơ hội, sẽ lại không có nữa..."

Quế Thanh Thanh còn chưa dứt lời, liền nghe thấy ngoài cửa có người cười nói: "Tỷ tỷ, lại bắt đầu răn dạy tiểu bối rồi." Vừa nói chuyện, Quế Mãn vừa đi vào.

Ngọc Sai, Ngọc Trâm và Cần nhi vội vàng tiến lên làm lễ, có gọi cậu, có gọi cữu công, Quế Mãn đáp lại, ở trước mặt Quế Thanh Thanh ngồi xuống, hạ nhân bưng trà lên, Quế Mãn một bên uống trà một bên cười nói: "Vẫn là trà ở nơi này của cửa tỷ tỷ ngon." Động tác của hắn vô cùng tao nhã, toàn thân đều mang theo phong độ của người đọc sách.

Quế Thanh Thanh cười nói: "Đều là Trương Sinh mang về, nếu người thích, lúc đi cầm theo một ít."

"Thôi, nếu ta cầm đi, cháu ngoại trai lại cảm thấy người cậu này không thức thời rồi."

Quế Thanh Thanh trừng mắt nhìn đệ đệ một cái, nói: "Lá trà của cháu ngoại trai người không biết đã bị người uống bao nhiêu, bọn hắn hiểu kính người chẳng lẽ còn ít? Bây giờ lại dám đến đây làm bộ làm tịch."

Quế Mãn bị tỷ tỷ mĩa mai, ngược lại cười nói: "Tỷ, chuẩn bị đến sinh nhật bốn mươi năm tuổi của ngài, bọn nhỏ cũng không ở bên cạnh, không bằng đệ đệ giúp ngài tổ chức yến tiệc, thế nào?"

Quế Thanh Thanh cười nói: "Cũng chỉ là cái sinh nhật, cũng không phải là trăm tuổi, có cái gì quan trọng? Đúng rồi, làm sao người không ở nhà đọc sách? Không phải dự định là sang năm muốn tham gia thi Hương sao?"

Nói đến chuyện này, Quế Mãn lại càng cảm thấy xấu hổ, vốn hắn thi đậu Cử nhân, nếu là ở nhà người ta đã đủ tự hào, nhưng là ở nhà mình, hắn bị mấy người cháu ngoại trai ép đến gắt gao, mãi cho đến khi mấy cháu ngoại trai đều đã thi đậu Tiến sĩ, hắn người làm cậu này vẫn là Cử nhân, điều này làm cho hắn cảm thấy rất mất mặt.

Quế Mãn nghe thấy tỷ tỷ hỏi, cười khổ nói: "Ta nghĩ đến hay là thôi đi, nhiều lần thi không đậu, bản thân ta đều thấy phiền chán, lại nói mấy cháu ngoại trai cũng không ở nhà, vừa vặn ta lưu lại làm bạn với ngài và tỷ phụ..." Hắn từ nhỏ đến lớn vẫn là tỷ tỷ giúp đọc sách, liền ngay cả thành gia lập nghiệp vẫn là tỷ tỷ hỗ trợ, mặc dù hắn là đệ đệ của Quế Thanh Thanh, nhưng mà ở trong lòng hắn, vẫn cảm thấy tỷ tỷ và tỷ phụ tốt hơn trăm ngàn lần so với cha mẹ hắn.

Trùng hợp lúc này Lý Tùng trở lại, hắn ở ngoài cửa nghe thấy tiểu cữu tử nói, liền cười nói: "Người có thể nghĩ vậy thì tốt rồi, làm quan có cái gì tốt? Mỗi ngày bẽ lũ xu nịnh vất vả, còn không bằng làm phú ông tự do tự tại."

Quế Mãn biết đây là tỷ phụ an ủi hắn, cũng không tiếp lời, chỉ đứng lên hỏi: "Tỷ phụ, lại lên núi săn thú rồi hả? Hôm nay săn được cái gì?"

"Đánh hai con hươu bào, vừa lúc vài ngày nữa là sinh nhật của tỷ tỷ người, giữ lại đãi khách."

Quế Thanh Thanh vội nói: "Hay là thôi đi, ta cũng không thích sinh nhật ồn ào, không bằng người một nhà chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên."

Cần nhi vội vàng chen miệng nói: "Cữu công, không phải ngài nói từ lâu Long Vân mới mời đến ngự trù sao? Không bằng hôm sinh nhật bà ngoại, chúng ta đến đó ăn đi."

Quế Thanh Thanh trầm nghĩ Huyện Thanh Phủ làm sao có thể có ngự trù đến? Chẳng qua là mọi người nghe đồn bấy thôi, nàng sao cũng được, nhưng mà mấy hài tử đều muốn ra ngoài, Lý Tùng đương nhiên là mở miệng đồng ý, Quế Mãn cũng đồng ý, vì thấy hôm nay sinh nhật Quế Thanh Thanh, người một nhà ngồi xe đi thị trấn.

Xe ngựa đi trên đường phố Huyện Thanh Phủ, Cần nhi nhìn không được vụng trộm vén màn che nhìn ra bên ngoài, đường phố quen thuộc kia, làm cho Quế Thanh Thanh không tự chủ được nhớ lại những chuyện đã qua, cái quán nhỏ nào bán văn thần ăn rất ngon; cái cửa hàng nào bán giấy bút đẹp giá thấp; trong ngõ nào ăn mì vịt là ngon nhất...

Quế Thanh Thanh nhẹ giọng nói ra, Lý Tùng vẫn mỉm cười nghe nàng nói, thỉnh thoảng xen mồm vào, hai người bốn mắt nhìn nhau, liền mỉm cười, Lý Tùng lặng lẽ cầm tay thê tử, Quế Thanh Thanh chỉ cảm thấy tay hắn đặc biệt ấm áp, có hắn ở bên người làm cho nàng rất an lòng, mặc dù nhiều năm như vậy qua đi, lại vẫn giống một dạng như trước....

Hết truyện bộ.

Bạn đang đọc truyện *Làm Quả Phụ Thật Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.